SCRISOAREA PREȘEDINTELUI CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR ADRESATĂ PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

Poporul nostru a trecut în ultimele săptămîni prin încercări grele, provocate de stihiile dezlănțuite ale naturii, dar le-a înfruntat cu bărbăție și le-a învins. Alături de toți cetățenii patriei — muncitori, .țărani, intelectuali, ostași, tineri utecişti de pe întregul cuprins al țării — împreună cu părinții și frații voștri ați acționat cu energie și dîrzenie, din toată inima, pentru ajutorarea celor loviți de urgia apelor, pentru înlăturarea pagubelor. Ați răspuns cu cinste și cu demnitate la chemarea Partidului Comunist Român, a Frontului Unității Socialiste și a Consiliului Național al Organizației Pionierilor. Mulți ați săvîrșit acte de înaltă cutezanță, pătrunse de un adînc patriotism și umanism.

Pionierul **Domșa Ioan** din Teiuș a salvat de la înec pe elevul Nagy Adi; pioniera **Ungur Elena,** din clasa a VI-a, din comuna Dîrlos a smuls din vîltoarea apelor un copil în vîrstă de trei ani; pionierului **Szilágyi Olivér,** din Tg. Mureș, îi datorează viața cinci copii pe care i-a salvat datorită excelentelor sale calități de înotător; la fel de eficace a acționat și colegul său din Tîrnăveni, pionierul **Tompi Sandu,** care a salvat de la înec două persoane în vîrstă. Tot la Tîrnăveni s-a remarcat **Dordea Gligor,** din clasa a VII-a, care a dovedit un real spirit de inițiativă, curaj și pricepere. Observînd că o bătrînă — cu un copil de numai șase luni în brațele ridicate deasupra capului — abia mai făcea față apei care-i ajunsese pînă la umeri, Gligor a intervenit cu o plută făcută din două cauciucuri auto și cu un coș de paie! Bătrîna — pe plută, copilul — în coș, și inimosul Gligor înotînd și călăuzind aceste ambarcațiuni improvizate pînă i-a scos din pericol, acesta a fost tabloul! Toți acești minunați copii au fost distinși cu diploma «Cutezătorul».

În comuna **Vameșul,** județul Galați, pionierii au lucrat cu îndîrjire timp de 10 ore neîntrerupt, împreună cu comandanții lor, pentru a ridica un dig care să pună școala și comuna la adăpost de năvala apelor. Și au reușit.

Pe digurile de la Prut, Siret, Dunăre sute și mii de pionieri și școlari au muncit alături de cei mari pentru a pune stavilă puhoaielor dezlănțuite.

În tot acest timp, pionierii și școlarii din județele care nu au fost afectate de inundații au participat cu însuflețire la strîngerea de manuale și rechizite școlare, cărți pentru refacerea bibliotecilor distruse, confecționarea de aparate, truse și instrumente pentru laboratoarele afectate de inundații. Un exemplu concludent îl oferă pionierii din județul **Prahova** care pînă la începutul lunii iunie au colectat 3 700 manuale școlare, 22 231 caiete, 7 294 creioane, precum și suma de 80 203 lei pe care au depus-o în contul CEC 2 000.

Putem spune că pionierii și școlarii din întreaga țară au fost în primele rînduri ale vastei acțiuni de colectare de fonduri și obiecte necesare județelor calamitate. Cinste lor!

În numele Organizației și din însărcinarea Consiliului Național, vă felicit călduros pe voi, pionierii și școlarii țării, fii demni ai viteazului nostru popor, precum și pe comandanții voștri pentru comportarea și activitatea ce ați depus-o fără preget în folosul țării în aceste împrejurări excepționale.

Fiți gata și pe mai departe pentru a aduce contribuția voastră hotărîtă și înflăcărată la refacerea școlilor distruse, la reconstrucția drumurilor și podurilor, la înfrumusețarea orașelor și satelor patriei! Participați pe măsura puterilor voastre la munca de pe ogoare, în grădini și livezi, pentru a contribui la redobîndirea rodului bogat al pămîntului nostru!

Îngrijiți cu atenție și fără contenire pe bătrîni și suferinzi, pe toți cei care se pot bucura și au nevoie de ajutorul vostru!

Ocrotiți copiii mici, sprijiniți-i pe educatorii din grădinițe, creșe, staționare de copii. Împletiți bucuriile și frumusețile vacanței ce vine cu activitatea social-obștească, făcîndu-vă pînă la capăt și pe deplin datoria pionierească!

Consiliul Național al Organizației Pionierilor este convins că veți face tot ce vă stă în putință pentru a readuce cu o clipă mai devreme frumosul, belșugul și bucuria în satele și orașele țării, pentru a însenina fețele și pentru a întări încrederea celor din jurul vostru în izbînda omului asupra naturii.

Cu înflăcărare și energie să ne sporim cu toții, pionieri și comandanți, eforturile în vederea înfăptuirii neîntrerupte a devizei noastre «Pentru gloria poporului și înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului, înainte!»

VIRGILIU RADULIAN
Președintele Consiliului Național al
Organizației Pionierilor,
adjunct al ministrului învățămîntului

„Plecăm la mare! Din tabăra de la Năvodari o să vă scriem. Nu ne duceți grija. Sîntem veseli, sănătoși". Aceasta este dedicația de pe fotografia pe care o vedeți. Semnatarii? Copii din zonele inundate găzduiți în Capitală.

Vacanța de vară răspunde „PREZENT"!

A sosit vacanța mare!

În livezi, cireșii și-au aprins globulețele mai roșii ca de obicei.

Sus, în munți, fagii, stejarii și brazii își pleacă ramurile peste potecile șerpuite. Poienițele sînt pline de soare și flori. Vă așteaptă, copii!

Pe malul mării, pescărușii își pregătesc dansurile lor grațioase. Dacă i-ați vedea... Fac repetiții în fiecare zi în așteptarea voastră, a celor mai dragi spectatori! Hai, copii, ascultați marea, parcă șoptește și acum melodiile învățate de la voi, de la focurile de tabără.

Totul s-a pregătit pentru acest timp minunat al anului — VACANȚA. Gospodari harnici au deretícat și au înfrumusețat taberele. Pe tablourile de bord ale autocarelor conducătorii de excursii, cercetează itinerariul.

Și copiii sînt gata. Rucsacurile — pline. Pălăriile de pai și căluții de plastic așteaptă întîlnirea cu soarele.

Haideți, copii, cu toții; «Cutezătorii» vă așteaptă la întîlnirea din anotimpul veseliei — VACANȚA MARE!

«Pieile roșii» sînt invitații de cinste la carnavalul pionieresc de la Sinaia.

Pe plaja de la Năvodari se înfiripă primele visuri de... arhitecți

Sus, spre Vîrful cu Dor

PREMIANȚI a EXAMENUL VIEȚII

Interlocutori: copii sinistrați din județul HUNEDOARA

Citisem pe nerăsuflate relatările ziarelor, ascultasem cu înfrigurare comunicatele radio, văzusem cutremurătoarele secvențe ale filmelor — totul aducea prea mult a coșmar pentru a nu spera, pînă în ultimul moment, în destrămarea unui vis înfricoșător. Mașina înghițea, parcă nerăbdătoare, kilometru după kilometru și fiecare moment nou reușea să ne impună o realitate pe care niciodată nu ne-am fi imaginat că o să ajungem să o trăim.

ESCADRA lui EMIL

Școala generală Bejan — citim inscripția de pe tabla spînzurată undeva, pe zidul pînă ieri înecat de apă. Este singurul indiciu ce mai

(Continuare în pag. 4)

Cravate roșii pe frontul apelor

Ultimele zile ale lunii mai. Ale acestui mai care a trecut, dar care va rămîne ca o cicatrice în memoria noastră. Apele învolburate care au răscolit adînc numeroase localități din părțile de nord ale țării, viața locuitorilor lor, s-au retras spre sud. Frontul s-a mutat pe Dunăre, în părțile de jos ale Siretului și Prutului, în deltă. Pretutindeni, în zonele calamitate, printre pionieri și școlari, împreună cu comandanții de pionieri, s-au aflat membrii Biroului C.N.O.P., activiști ai organizației.

Însoțind pe tovarășul Virgiliu Radulian, președintele C.N.O.P. adjunct al ministrului învățămîntului, am străbătut, timp de cîteva zile, aproape 1 000 de kilometri de-a lungul acestui front. Și peste tot am văzut pe viu aceleași imagini dramatice ale luptei crîncene dusă de oameni împotriva imenselor cantități de lichid ieșit din mătcile lui obișnuite. Și peste tot, pe toate teatrele de operații ale acestui ciudat front, i-am întîlnit și pe purtătorii cravatelor roșii. I-am întîlnit și i-am văzut acționînd în diverse situații, în diverse feluri. Și încă o dată ne-am convins că deși mici, atunci cînd împrejurările o cer, pionierii noștri sînt în stare de fapte mari.

PE DIGURI

Acolo, față în față cu teribilul dușman. Acolo, printre mașini și alături de cei mai mari, ziua și chiar noaptea cînd a fost nevoie, mînuind

(Continuare în pag. 4)

Cutezătorii ÎN VIZITĂ LA TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ

Citiți reportajul nostru în paginile 8—9

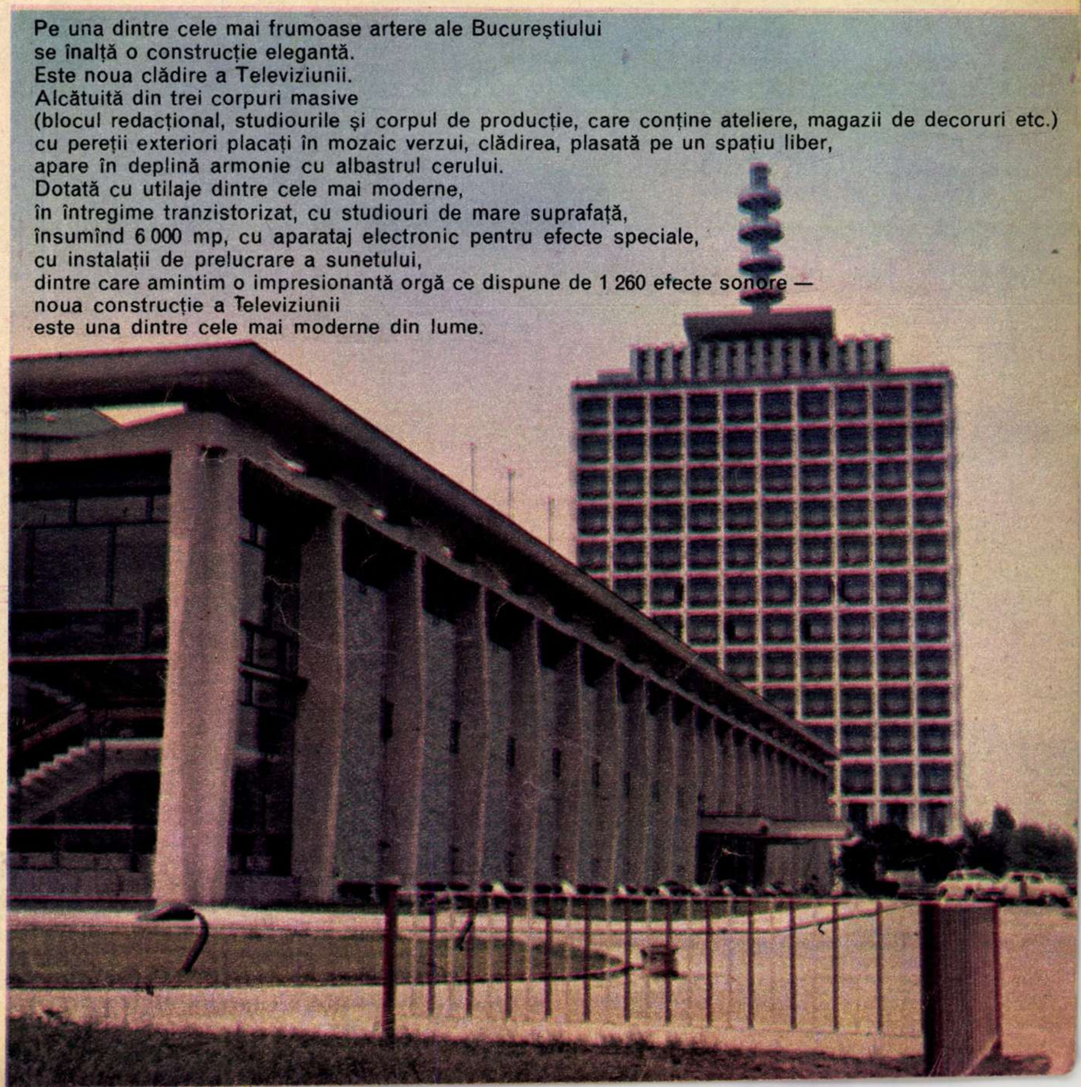

Pe una dintre cele mai frumoase artere ale Bucureștiului
se înalță o construcție elegantă.
Este noua clădire a Televiziunii.
Alcătuită din trei corpuri masive
(blocul redacțional, studiourile și corpul de producție, care conține ateliere, magazii de decoruri etc.)
cu pereții exteriori placați în mozaic verzui, clădirea, plasată pe un spațiu liber,
apare în deplină armonie cu albastrul cerului.
Dotată cu utilaje dintre cele mai moderne,
în întregime tranzistorizat, cu studiouri de mare suprafață,
însumînd 6 000 mp, cu aparataj electronic pentru efecte speciale,
cu instalații de prelucrare a sunetului,
dintre care amintim o impresionantă orgă ce dispune de 1 260 efecte sonore —
noua construcție a Televiziunii
este una dintre cele mai moderne din lume.

Cravate roşii pe

(Urmare din pag. 3)

cu înfrigurare şi nebănuită îndemînare lopeţile, tărgile, sacii.

Cu toate că se află cu mai bine de un metru sub nivelul obişnuit al Siretului, cu toate că multe case din preajma ei poartă urmele dureroase lăsate de puhoaie, şcoala din Vameşul ne întîmpină cu freamătul obişnuit al zilelor de cursuri, cu pereţii curaţi, cu flori în geamuri şi pe coridoare. O minune? Nu, altceva mult mai interesant, mai emoţionant. Directorul, un bărbat cu tîmplele sure, ne arată digul aflat doar la cîţiva metri mai încolo de gardul împrejmuitor. Şi, vădit turburat de rememorarea faptelor, ne povesteşte.

O noapte de mai. O noapte de coşmar pentru toţi locuitorii satului. Siretul, umflat, trecuse peste stavile şi bătea în terasamentul căii ferate. Încă puţin, încă puţin şi apa avea să inunde totul. Încă puţin însă şi noul dig de apărare din faţa şcolii avea să fie gata. La lumina lanternelor şi felinarelor, peste 100 de pionieri şi şcolari lucrau cu înfrigurare. Părinţii lor luptau cu apele în alte părţi sau îşi puneau la adăpost bunurile din case. Ei se aflau însă aici, pe baricada care trebuia să apere şcoala.

In jurul orei patru, spre ziuă, Siretul a dat năvală. În preajma şcolii însă s-a oprit. S-a izbit de digul puternic, ridicat de nişte copii, de Antoaneta Orzea (preşedinta unităţii), de Eugen Marin, de Toma Dicu şi mulţi alţi colegi de-ai lor care au reuşit să salveze nu numai şcoala, ci şi 25 de case din partea de sud a satului.

TOVARĂŞUL VIRGILIU RADULIAN, ÎN MIJLOCUL PIONIERILOR

«Saci! Ne trebuie saci umpluţi cu pămînt!» — au strigat, tot într-o zi de mai, oamenii aflaţi pe digul de la Vlădeşti. Era o zi de mai răscolită de un vînt puternic care făcea ca Prutul să izbească necrutător în dig, măcinîndu-l. Şi sacii au început să sosească numaidecît. 7 000 de saci bine umpluţi cu pămînt într-un timp record de către pionierii şi şcolarii din Vlădeşti, ajutaţi de către colegii lor din Braniştea.

Într-una din aceste zile i-am găsit pe dig pe toţi. Cu cravate roşii la gît, cu steaguri înfipte în preajma lor, lucrau la înălţarea şi consolidarea lui. Ei sus, Prutul jos, doar la cîteva palme de tălpile lor şi crescînd mereu. «Ce credeţi, veţi reuşi să-l opriţi?» Răspunsul a venit prompt. Ni l-a dat Gheorghe Gălăţeanu, elev în clasa a V-a, preşedintele unităţii. «Pe aici Prutul nu va trece, pentru că aici sîntem noi!»

TRANDAFIRI

Delta nu mai e deltă, ci o mare. O mare tulbure, care curge la vale. Trecem printre maluri care nu se mai văd, pe lîngă sate pe care de cele mai multe ori le ghicim doar după acoperişurile caselor. Ici-colo apar grinduri înguste şi lungi, pe care se află îngrămădite animale flămînde, grămezi de lucruri scoase din case. Şi oameni care aşteaptă să fie urcaţi în şlepuri, împreună cu ceea ce le-a mai rămas, să fie duşi la adăpost.

În tot acest noian de ape, o insulă mai mare, pe care se înalţă cîteva

---

PREMIANŢI la EXAMENUL VIEŢII

Interlocutori: copiii sinistraţi din judeţul UNEDOARA

EMIL MOGA

(Urmare din pag. 3)

aminteşte de rostul unor zile pe care le trăiam ferice. Geamurile sparte, parchetul scos, pereţii mînjiţi de nămol. De pe treptele şcolii, înconjurată de o mlaştină nesfîrşită, se aude orăcăitul broaştelor, în rest pustiu. «— **Copiii sînt duşi la şcoala din Păuliş. Au venit aci şi cei de acolo, au salvat tot ce se putea salva şi s-au dus cu toţii acolo, să continue să înveţe»** — ne conduce, vorbind obosită, o femeie de peste drum.

Îi găsim pe toţi de la şcoala din Păuliş. Unii sortează darurile oamenilor pentru cei sinistraţi, alţii curăţă şi stivuiesc parchetul pe care l-au adus de la Bejan. **Emil Moga,** elev în clasa a VIII-a, a participat alături de ei la toate acţiunile. Într-un moment de răgaz, printre multe altele, ne povesteşte: «— **La casa lui Petrescu Dan, un băiat din clasa a VII-a, apa se ridicase foarte mult. Grajdul era complet inundat şi, dintr-un moment în altul, se putea prăbuşi. Pericolul era imediat şi atunci am adunat cîţiva colegi (Popa Ion, Malea Ion, Flueraş Ion, Istoc Ion, Pogan Aurel, Ştefan Petru, Jurji Ion, Gros Gh.) şi am confecţionat trei plute din lemnele care pluteau peste tot. Apoi am mers şi am evacuat mobila din casă, am adunat ţigla luată de apă, am curăţat-o şi am depozitat-o într-un loc mai ferit. Zidurile care au mai rămas le-am demolat şi am grupat toate materialele pentru reconstrucţie».** Ne impresionează atît tonul grav al relatării cît şi discreţia cu care Emil încearcă să treacă peste condiţiile deosebit de vitrege în care a avut loc intervenţia lui şi a colegilor săi. Înainte de a ne despărţi face o observaţie pe care o transcriem cuvînt cu cuvînt: «**Prietenia — a fost tema unei ore de dirigenţie. Abia acum am înţeles aceste lucruri cu o intensitate care mi le va fixa pentru totdeauna.»**

VORBISEM NOI LA ŞCOALĂ, DAR AŞA O LECŢIE....

Ce ne-a oprit din goana maşinii au fost cele două... autoşalupe acostate în faţa casei. Imediat au apărut şi cei doi: fraţii **Remus şi Emil Fer.** Nu apuc să deschid gura. Primu-i Remus: «— **Barca era plină cu oameni şi, deodată, s-a agăţat în sîrma gardului, că apa trecea peste, şi venea şuvoi, şi era mare pericol să dea şi barca peste cap. Şi atunci un soldat a**

frontul apelor

blocuri zvelte, albe. Deși o parte din el a dispărut sub apă, Maliucul se apără cu înverșunare și mai rezistă încă iar școala funcționează. Greu, foarte greu însă, pentru că o parte dintre elevii din clasele V-VIII vin din satele vecine, din Vulturul și Gorgova, complet inundate. «*Cum, dacă-s inundate, copiii n-au plecat?*». «*Unii au plecat. Cei mai mulți însă au rămas. Mai ales cei din Gorgova. Sînt 35. Dacă ar fi după mine, l-aș decora pe toți copiii ăștia*» — ne mărturisește Ion Becheanu, directorul școlii.

Șalupa ne poartă spre Gorgova. După cîteva minute, un grind la fel de îngust ca toate celelalte (10—12 m) apare în dreapta. Zărim mai întîi un băiat care ne face semne cu mîna. Apoi alții și alții care aleargă spre debarcader, agitîndu-și mîinile. Directorul le răspunde tot prin semne și adaugă, nu fără o urmă de mîndrie: «*Mă recunosc de departe și vin la mine ca la o cloșcă*». Prima care urcă pe punte e o fată. O fată înăltuță, blondă, care duce în brațe o servietă veche, plină pînă la refuz, și un buchet de trandafiri roșii. «*De unde ai cules trandafirii?*» — o întrebăm uimiți. «*Din grădină*» — ne răspunde zîmbind trist. «*Și unde e grădina asta cu trandafiri?*» «*Acolo*, ne arată cu mîna undeva, pe oglinda apei dintre case. *M-am dus cu barca și i-am cules*». «*Pentru cine? Poate pentru un băiat?*» Fata zîmbește neturburată: «*Nu, îi duc tovarășei dirigintă*».

Tăcem. Fetița aceasta, al cărui tată e undeva, pe mările și oceanele lumii (lucrează pe un pescador), a cărui mamă s-a mutat cu cei mici undeva, departe, la niște rude, fetița aceasta care noaptea doarme în șlep, iar pînă la prînz își pregătește lecțiile pe puntea lui sau pe grindul îngust și golaș, a zmuls din delta potopită de ape cîtiva trandafiri pentru a-i duce dirigintei. O,

FAPTE, FAPTE...

Un pionier din Giurgiu a primit de la mama lui 50 de lei pentru a-i depune, pe numele său, în contul 2 000. Și-a mai primit, în ziua aceea, încă 2 lei pentru bomboane. Și el a depus 52 de lei... La Vameșul, președinta unității și-a predat uniforma de pionieră cu rugămintea să fie dată președintei unei unități din zonele sinistrate. Pionierii de la Școala generală nr. 26 din Galați au strîns cîteva sute de cărți de literatură pentru refacerea bibliotecii unei școli sinistrate dintr-un sat. La Brăila fiecare detașament de pionieri are grijă de cîte doi trei copii sinistrați dintre cei peste 500 care au fost cazați la internate sau la rude.

Fapte emoționante, concretizate în mii și mii de obiecte, de la mierea de albine și săpun, pînă la costume și lenjerie de pat. Mii și mii de obiecte pe care le-am văzut adunate în fiecare școală nu numai din localitățile ocolite de ape, ci și din acelea parțial inundate. Și, în plus, zeci, sute de mii de lei depuși de către pionieri pentru ajutorarea colegilor lor loviți de calamități. Și totul e abia la început, totul e, deocamdată, rodul spontanietății. Vor urma însă, în curînd, roadele unei minuțioase organizări în acest sens.

Nu știm, nu putem ști cît de calde vor fi zilele acestei veri. Știm însă că indiferent de temperatura lor, pionierii și școlarii noștri vor avea o vacanță fierbinte. Ne-am convins peste tot de lucrul acesta asistînd la numeroase discuții ale lor: «*Vom merge la Barboși și vom ajuta la refacerea și înfrumusețarea școlii*». «*Noi vom face o excursie prin țară în timpul căreia două zile ne vom opri la Dej și vom ajuta la refacerea bazei sportive a unei școli*». «*Vom primi 70 de pionieri și elevi care să-și petreacă vacanța la noi*». «*Creștem viermi de mătase și cei 3 000 de lei pe care îi vom realiza din valorificarea lor, îi vom depune în contul 2 000*» «*Noi vom lucra în atelierele școlii toate aparatele necesare dotării complete a unui laborator de fizică și chimie de la o școală care a fost distrusă*». *Patru sute de pionieri din unitatea noastră vor lucra cel puțin două săptămîni pe ogoarele I.A.S.-ului*».

Vacanță fierbinte. O vacanță în care jocurile și activitățile reconfortante își vor avea locul lor. Dar, pe lîngă acestea, și acțiuni energice pentru ștergerea cît mai grabnică a tuturor urmelor lăsate de ape pe trupul țării, în viața oamenilor, acțiuni în care sîntem pe deplin convinși că purtătorii cravatelor roșii vor investi toată priceperea și elanul lor.

CONSTANTIN DIACONU

REMUS FER

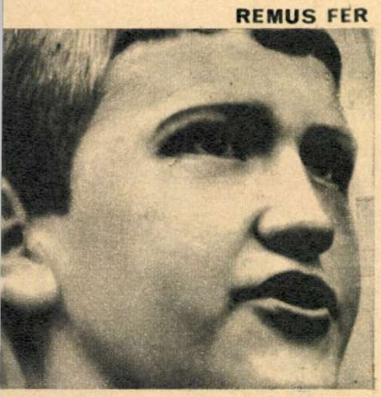

EMIL FER

TITI SAVU

sărit imediat din barcă, așa îmbrăcat cum era, și s-a băgat sub apă și, cu greu, a eliberat barca. El a salvat-o». Emil intervine: **«— Abia evacuaseră casa, apa înnebunise de tot, și femeia, de speriată ce era, a căzut în apă și dusă a fost. Și atunci a sărit un soldat și a dispărut și el și cînd a reapărut, hăt, departe, ducea femeia în brațe. Noi vorbisem și la școală despre curaj, dar de așa o lecție... practică eu nu-mi amintesc.»** Încerc să-i fac să vorbească despre ei. Imposibil. **«— Am spune, dar dacă n-avem cu ce ne lăuda!»**, o țin una și bună și nu pot să-i scot dintr-a lor. Intervine un vecin, Căceu Florea: **«Dacă nu m-ajuta Emil, nu știu ce se întîmpla. Apa a pătruns în casă, el a făcut un podeț din scînduri să intrăm pe fereastră, am împachetat repede ce s-a putut, le-am scos tot pe fereastră, și apoi le-am dus pe deal. Fără el, poate...»** Cărmăzan Dorina stă cîteva case mai jos: **«— La mine-n curte s-a înfundat canalul de scurgere. Apa creștea, o și vedeam în casă, atunci s-a băgat Remus și a eliberat canalul»**. Remus este elev în clasa a V-a, Emil într-a VII-a. Ne privesc parcă speriați de spusele oamenilor și nu acceptă cu bucurie decît strîngerea de mînă, puternică, bărbătească, cu care ne despărțim.

CINE ÎNVINGE ÎNTOTDEAUNA

Unul dintre ei lucrează la tablă schema analizei gramaticale a frazei devine tot mai completă, ceilalți, în bancă, urmăresc concentrați explicațiile profesoarei. Sînt copii sinistrați din comuna **Ilia.** Îi privim prin fereastră și ne umple bucuria gîndindu-ne la forța cu care acești tineri eroi — da! acesta este cuvîntul — au reușit să se regăsească, sub îndrumarea dascălilor lor, după ce, în urmă cu cîteva zile, au părăsit comuna **complet înecată** de ape. Ne copleșesc în recreație cu comentariile lor și încercăm să reținem cît mai mult. **Bărbăuțan Marcel,** clasa a VIII-a: **«— În prima zi am fost la C.A.P. și, împreună cu ceilalți colegi, am urcat porumbul în podurile magaziilor. Vitele au fost evacuate pe deal. O casă în construcție a fost inundată. Împreună cu Podaru Cezar, clasa a VII-a, am intrat pe fereastră și am urcat materialele luate de apă în pod. Nu știu a cui era casa. A doua zi am plecat cu o barcă, pe strada centrală a comunei și am ajutat la evacuarea oamenilor, duceam de mîncare celor izolați, care nu voiau să-și părăsească casele, legam de copaci lemnele luate de apă, care altfel puteau sparge casele întîlnite în drum. O bătrînă a trebuit să fie scoasă cu forța din casă, patru drumuri au făcut soldații și de fiecare dată procedau cu o răbdare** (apele duceau la vale tot ce le ieșea în cale) **supraomenească — abia acum simt că s-a încheiat ora educativă în care am vorbit despre curajul, eroismul, spiritul de sacrificiu al omului nou.»** **Savu Titi,** clasa a VIII-a: **«— Casa fusese inundată și deodată e explodat o butelie în podul unde se retrăseseră toți. O femeie a fost prinsă de flăcări. Au venit soldații, nimeni nu a înțeles cum s-au putut apropia de casă, au transportat-o cu barca pneumatică la elicopter și acum am auzit că a scăpat cu viață. Citisem multe cărți și vorbisem și la școală, dar niciodată nu am înțeles mai puternic ce înseamnă curaj și putere de sacrificiu».**

Fiecare clipă reușise să ne impună o realitate pe care niciodată nu ne-am fi imaginat că o să ajungem să o trăim. Dar acum am descoperit oameni, v-am descoperit pe voi, copii, antrenați, cot la cot cu cei mari, în această cumplită încleștare. V-am descoperit într-un moment în care viața voastră se numește epopee. Și am înțeles, încă o dată, că nu poate exista decît un singur învingător. Omul!

RADU F. ALEXANDRU

MARCEL BĂRBĂUȚAN

Țipau înalți salcîmii

de **ILIE TĂNĂSACHE**

Salcîmii înalți țipau în văzduh. Crengile ascuțite, cu floarea albă, adormitoare, strivită de ploi vîjîiau violent, ca niște sîrme de telegraf izbite de crivăț. Un vuiet lung, prelung se alunga peste cîmpie.

— Uuu, uuuuu! striga copilul urcat în salcîmul verde, cu trei cuiburi de cioară imposibil de atins.

Cîmpia netedă trimitea tîrziu uguitul înapoi.

— Uuu, uuuuu! repeta copilul cu o bretea ruptă la pantaloni, cățărat de salcîmul fără nici un cuib de pasăre.

Lanurile necoapte de grîu, de orz, lanurile negre în așteptarea invaziei apei unduiau pustii, răsucite de-o tristețe blîndă, purtată de vînt.

— Acum eu sînt cal, striga peste văzduhul fluierînd copilul din salcîmul ciorilor

— Iar eu brusture.

— Brusture? De ce brusture?

— Să mă paști.

— Brusturele nu se lasă mîncat de cal!

Băiatul cu o singură bretea rămase nedumerit. Cît de proști sînt caii. De ce oare sînt atît de proști și nu pasc brusturi? Cranț! odată și ai gura plină. Frunza lată, grasă nu-i ca firul slab de iarbă, cranț, cranț, cranț,! și gata, te-ai săturat. Chiar, cît de proști sînt caiii!...

— Nu mai vreau să fiu cal!

— Nici eu, brusture.

— Hai de-a...

— De-a berzele.

— Uite-le colo, departe.

Soarele era la amiază, dar părea roșu, fără noimă. Norii, roșii și ei, ca în amurg; crestele lanurilor învăpăiate și ele. Flăcări uluitoare jucau pe pămînt și în văzduh, se izgoneau bezmetice, piereau și iarăși se nășteau din nimic.

— Uite, colo, berzele.

Atunci au văzut lumina albă care venea spre ei. Imensă. Dintr-un punct cardinal pînă în celălalt. Înainta drept. Parcă vuia. Și ei dăduseră vina pe vînt! ... Se prelingea pe obrazul pămîntului netezit de lanuri, netezea totul în cale. Verdele se prefăcea în alb. Lanurile alergau în jos, se îngropau de frică, ca iepurii, ca hîrciogii. Cîrduri de berze poposeau în calea lamei albe, tăvălugul strălucitor le îngropau în alb o clipă, apoi, năuce de baia aceea, zburau și iar se așezau în întîmpinarea luminii fantastice care secera lan după lan, venea parcă din adînc, de sus, de pretutindeni.

— Apele! strigă copilul din salcîmul cuiburilor de cioară.

— Bărcile! răspunse celălalt pornit deja pe trunchiul zgrunțuros, lovit cumplit de cine știe cîte ierni. Ne fură bărcile!

Bărcile se aflau într-o spărtură a digului, la călăfătuit. (Cîlți groși erau îndesați în crăpături, peste ei se așeza un strat de smoală și abia apoi erau bune pentru fluviu).

De pe dig, pata albă — soarele roșu al amiezii pierise în nori — alerga într-un vuiet continuu, de herghelie flămîndă, hăituită de oștiri de lupi.

— Să le priponim pe latul digului!

— Legăm lanț de lanț.

— Nod marinăresc.

Patru bărci acopereau acum spărtura. Nodurile marinărești la lanțuri le făcuse copilul cu breteaua lipsă. Celălalt nu se pricepea.

Armata albă înainta în linie perfect dreaptă. Culca grîul, culca orzul. Culca tot ce întîlnea în cale. Alerga spre dig vuind continuu, din ce în ce mai adînc, mai grav, mai plin. Salcîmii fluierau mai departe, văzduhul țipa în ei strivind floarea albă, cu parfum adormitor.

— Să batem țăruși, să nu le smulgă.

— Dă țărușii.

— Tu, ispolul. (Ispolul, un fel de făraș greu, de lemn, pentru azvîrlit apa din barcă, izbea ca un ciocan adevărat). Bărcile se îngrădeau într-un țarc, răbdătoare, barînd drumul puhoaielor.

— Urcă-te în salcîm și strigă.

Copilul din salcîmul fără cuiburi de ciori se repezi la alt copac. (Al lui prea avea coaja zgrunțuroasă).

— Uuu! Ba nu, se corectă el. Apelee! Apeleee!

— Strigă mai tare, mă!

— Strig. Uite că strig. Apeleeee! [illegible] Celălalt nu mai avea țăruși de bătut. [illegible] ispolul ca pe o nuia și porni în întîmpinarea văpăii albe ce tropăia sinistru peste cîmpie.

— Apelee! Apeleee!

Valul înalt, teribil, nu se speria de nuia. Înaintea lui alergau nebuni șerpii scoși de prin cotloane, șoarecii roșcați, de cîmp. Berzele îi culegeau lacome, zburau cu șerpii cuprinși de ceasul morții în cioc, spre sat, și iar se întorceau mistuite de-o foame nebună. Copilul fără o bretea la pantaloni porni spre bărci. Mai avu vreme să mai înnoade odată lanțurile. Pe spinările de lemn, călăfătuite, alergau puzderie de șobolani roșcați, chițăind.

Primul val, împins de hoarda din urmă, izbi cumplit. Lemnul alb, mînjit de smoală gemu adînc, șoarecii roșcați dispărură, înghițiți în spuma mocirloasă care nu era de loc, dar absolut de loc albă.

— Strigă, strigă, mă!

— Apelee! Apeleee! vuiau vîntul, pămîntul, lanurile acoperite, plînse, berzele de sus și de jos. Apelee! Apeleee! țipa lemnul bărcilor lovit teribil, digul tăcut și demn, cu pieptul dezgolit în fața primejdiei.

Un nou val, o izbitură perfidă și prima barcă așezată în spărtura digului se sfărîmă. Băiatul rămase, în mînă cu lanțul ruginit de apă care zornăia vesel desfăcut din celelalte lanțuri.

— Strigă, strigă, mă!

Venea al doilea val. Negru, fioros, și mai puternic. Călare pe un butuc cît un bivol. «Bivolul» lovi în plin și a doua barcă, țăndări, spulberată parcă de vînt, plutea acum năucă în buza digului.

Spărtura încă nu ceda. «Bivolul» negru, cu valul în spinare se rotea furios, mugind, potrivindu-și clipa lașă să lovească din nou. Pentru că era atît de laș, copilul se azvîrli într-un gest desperat pe șaua lui.

Bușteanul se îmblînzi prostit, neștiind ce să creadă. Gîngania aceea de deasupra venise pe neașteptate, îl încălecase cînd urcase pînă spre creasta unui val. Cînd și-a dat însă seama cît e de ușor copilul de deasupra, bușteanul se înfurie cumplit. Începu să se răsucească în șuvoaie, să învolbureze apele în jur. Făcea spume, sălta și clătina bărcile, le amenința că pulbere le face dacă nu-i eliberat. Copilul îl călărea îndrăzneț însă, rîzînd de zvîrcolirile sălbatice, rîzînd de valul negru și înalt. Petrecu lanțul pe sub butuc, îl înnodă și sări spre țăruși pironind bucuros bușteanul.

Apoi, urcat pe dig, numai apă, copilul privi gîfîind, mulțumit, strîngîndu-și brațul sfîșiat de coarnele bușteanului. Hîrlețe harnice au îngropat apoi, pentru totdeauna «bivolul» fioros, alături de celelalte două bărci abia călăfătuite, care n-au mai plutit niciodată pe apă.

Și totul se petrecea sub privirea adîncă a salcîmilor înalți ce răscoleau văzduhul cu țipătul lor ascuțit după floarea albă, adormitoare, strivită de ploi fantastice.

Desen de **PUSZ[illegible] PETER**

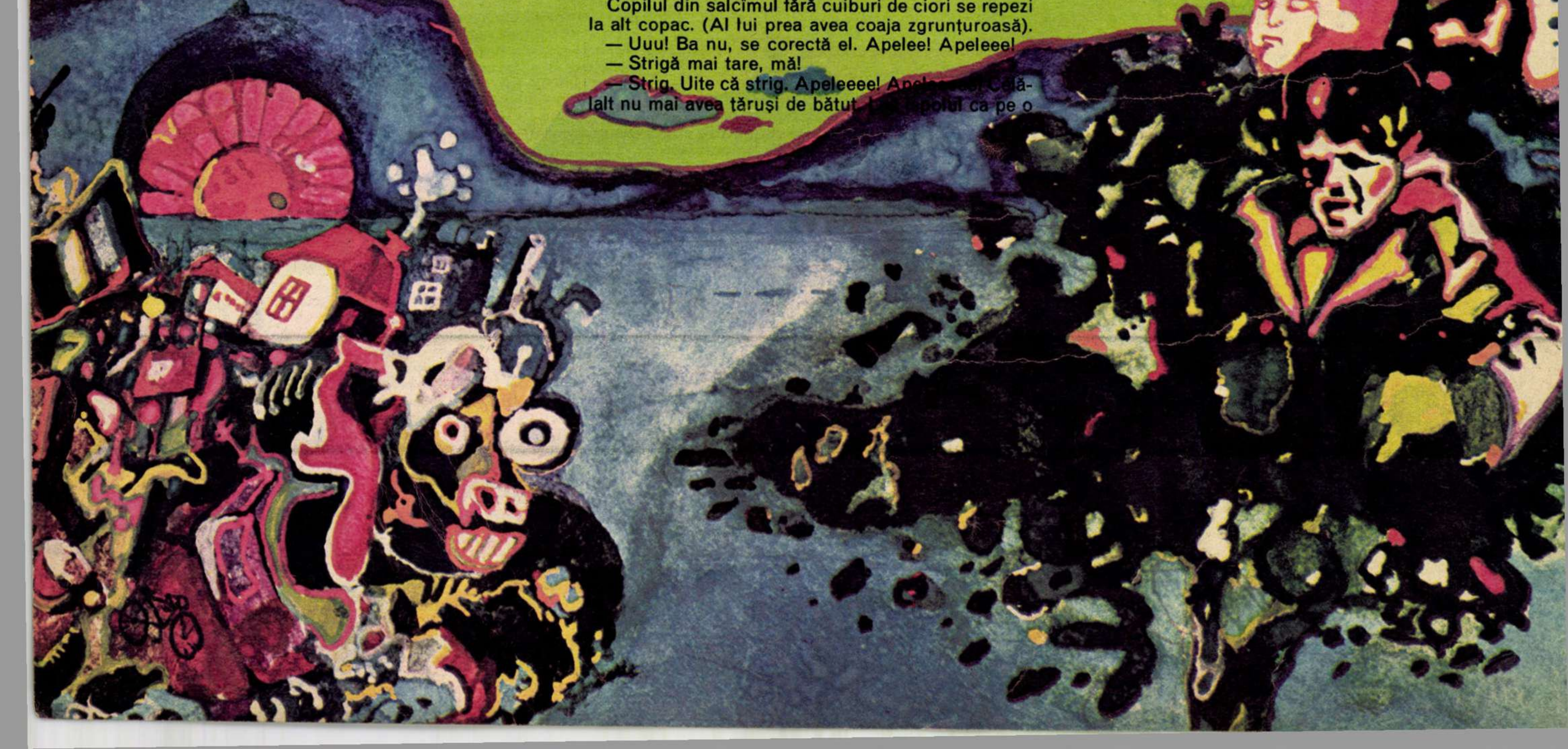

Palatul celor 1000 ȘI 1 DE MINUNI

Tărîm al copilăriei, Palatul pionierilor din București are ceva din lumea basmelor. Am spune că este locul unde își dau întîlnire 1 001 minuni. Dăruit copiilor acum două decenii, de către partidul nostru, Palatul pionierilor a străbătut un drum de bogate realizări. Cu prilejul aniversării sale «Cutezătorii» i-au făcut o vizită.

— Nu știu dacă Palatul pionierilor numără chiar 1001 de minuni, ne spune directorul său, **DUMITRU COJOC**, dar, găsind sugestivă metafora dv., aș putea s-o sustin cu unele cifre. Avem 50 de cercuri frecventate anual de 10 000 de pionieri, o statiune a tinerilor naturaliști măsurînd în suprafață 3 000 mp. Cercurile noastre artistice prezintă în fiecare an 100 de spectacole pentru colegii lor. Membrii cercurilor de arte plastice și-au trimis lucrările la expozitii internationale deschise în 11 țări ale lumii: India, Japonia, U.R.S.S., Cuba, Franta, Brazilia, Cehoslovacia, Anglia etc. Autobuzele noastre străbat 50 000 de km în fiecare vacanță pe drumurile țării, în excursii. În fiecare zi a verii 1 000 de copii își dau întîlnire în parcurile și pe terenurile de joc ale Palatului

— *Cifrele sînt mai mult decît grăitoare... Care sînt cercurile care-i interesează cel mai mult pe pionieri, cele mai originale și mai frecventate?*

— Stațiunea tinerilor tehnicieni numără multe cercuri noi, printre care preferat este cercul de electronică aplicată. De o largă frecventă se bucură, de asemenea, cercurile de radioteleviziune precum și cel de aero-navomodele. Adăugați că la cercul de radio s-a născut de curînd al doilea robot.

— *Am fi încîntați să-i facem cunoștință. Ce ne puteți spune despre el?*

— Este un elev harnic, care poate răspunde la mai multe întrebări, în trei limbi. Mai semnalăm o creatie deosebită a cercului de electronică, detectorul de radiatii.

— *Am vizitat de curînd cercul de navomodele. Ce loc ocupă în preferințele copiilor?*

— Un loc de prim rang. Noi îl socotim un micro-șantier naval. Aici s-a lucrat și apoi lansat la apă un model al bricului «Mircea» și s-a executat macheta traulerului «Galați».

— Iată, deci, că denumirea de Palat al celor 1001 minuni nu-i o simplă metaforă. La cea de a XX-a aniversare a Palatului «Cutezătorii» îi urează să aducă la lumină încă o datăpe atîtea.

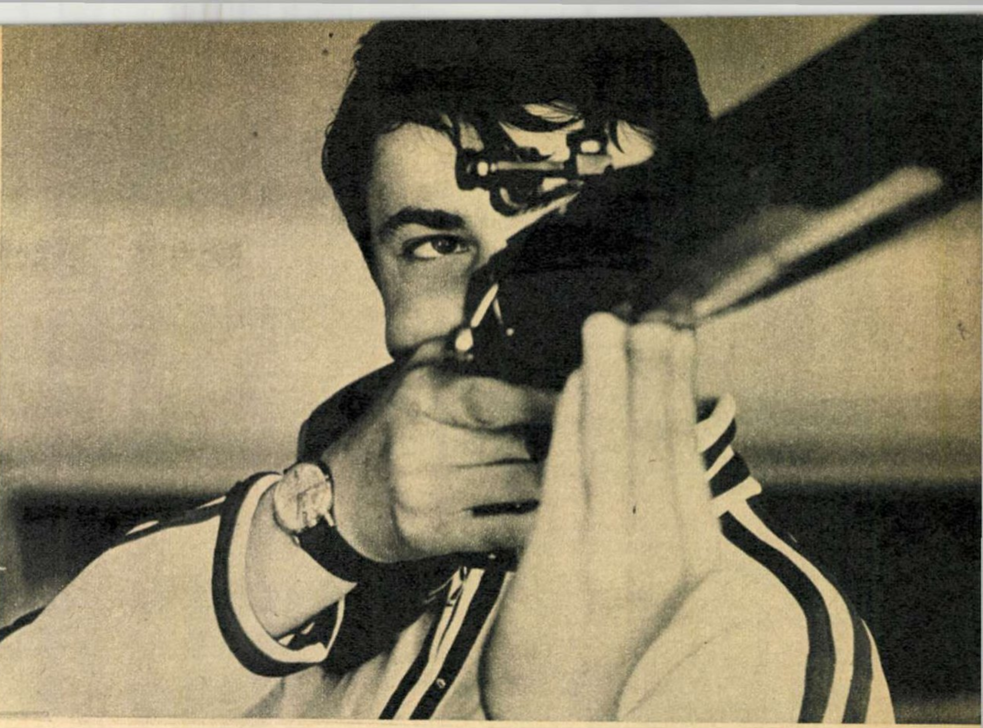

2

5

6

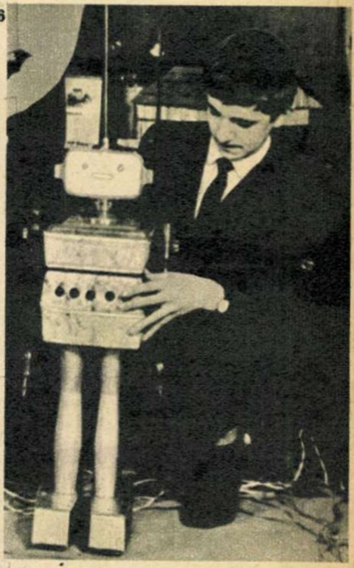

3

4

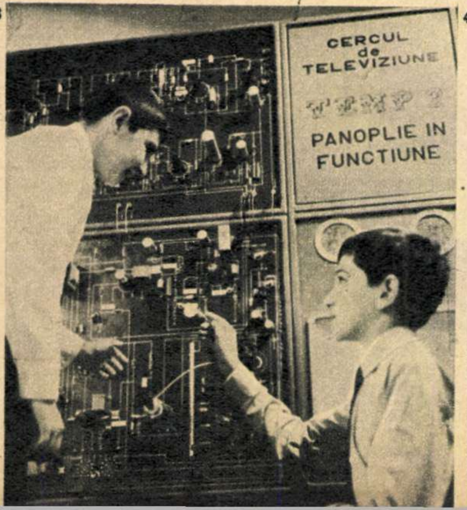

7

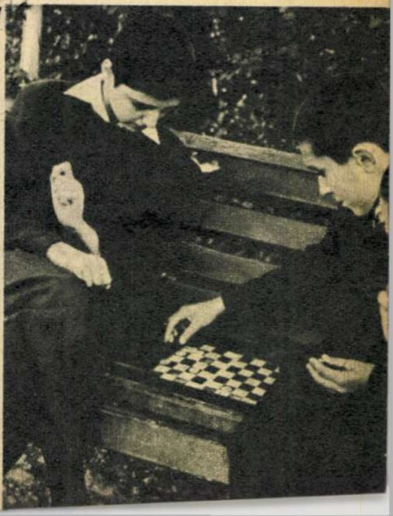

1. Ochiul bun, mîna sigură, ținta directă, iată caracteristicile celor care frecventează clubul de tir. 2. Cercul de carturi cunoaște o mare afluență. Ultima noutate a acestui cerc: construcția unui cart carosat care dezvoltă o viteză de 80 km pe oră. 3. Cuptorul de ars nu trebuie să altereze nimic din formele de lut, modelate nu numai cu îndemînare, dar și cu talent. 4. Sînt pasionați electroniști și de aceea se descurcă ușor în fața acestei complicate scheme. 5. Foarte tinerii pictori de la Palatul pionierilor vor să surprindă pe pînză toate culorile parcului. 6. Robotul din imagine a fost distins cu unul din premiile «Minitehnicus 1969». 7. Șah mat? Încă nu! Dar partida este foarte încordată. Parteneri: doi vechi membri ai cercului de șah.

Cutezătorii ÎN VIZITĂ LA TELEVIZIUNEA ROMANA

O vizită a «Cutezătorilor» la televiziune, prin neprevăzutul întîlnit la tot pasul, este mai mult decît atrăgătoare. Intrînd în holul cel mare — vastă construcție de sticlă din centrul căreia pornește spirala elegantă a unei scări — rămîi o clipă uluit. Domnește un du-te-vino continuu. Reporterii și operatorii trec grăbiți, înarmați cu magnetofoane și aparate de filmat. Regizorii își explică din mers viziunea asupra unui cadru decoratorilor sau costumierilor. Apoi sînt actorii! Tocmai trece, cu binecunoscutul său zîmbet, Ștefan Tăpălagă. S-a întîlnit cu Dumitru Furdui, greu de recunoscut în uniforma unui milițian pe care a îmbrăcat-o pentru o filmare. Grațioasă, Mihaela Mihai răspunde întrebărilor unui reporter, iar Margareta Pîslaru, mereu amabilă și surîzătoare, ne face semn cu mîna, grăbită spre o înregistrare. Iat-o pe Daniela, fără Așchiuță, și pe Paganel — Tudorel Popa — fără barbă și plete, dar cu o servietă imensă în mînă. Toți sînt grăbiți. Nimeni n-are vreme de pierdut.

Ne desprindem din această agitație spre a culege cîteva imagini pentru voi, dragi prieteni, cei care vă îndreptați zilnic privirile către micul ecran.

①

5

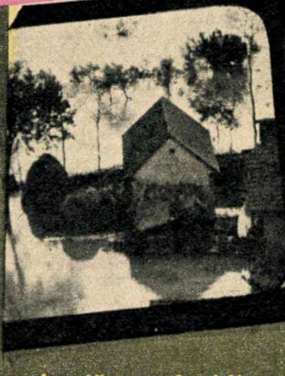

6

7

8

1. Un pupitru și cîteva zeci de butoane colorate. De aici se dă semnalul pentru începerea unei emisiuni sau se anunță încheierea alteia. De la locul său, operatorul de specialitate urmărește calitatea imaginii ori a sunetului. Și, tot de aici, se introduc în emisie filmele. Dar mai înainte filmul programat a fost cercetat cu lupa, milimetru cu milimetru, într-o cabină specială, de către un controlor de calitate. Pelicula, purtînd mențiunea «bun», trece în altă cabină care are, la rîndul ei, un pupitru de comandă. La primirea ordinului, operatorul apasă un buton, iar noi putem urmări, cu răsuflarea tăiată, o nouă întîmplare a lui Oliver Twist.O clipă de neatenție a acestor nevăzuți dirijori ai imaginii — și locul suspensului îl poate lua «defecțiunea tehnică».

2. De aici se transmite «Muzicorama», o emisiune de... larg consum. Deocamdată, se repetă. Ceea ce poate nu știți este că în moderna clădire a televiziunii există un studio special de înregistrare muzicală, o sală vastă, învăluită într-o tăcere adîncă, o adevărată «Mare a Liniștii». Nici un zgomot nu pătrunde aici. Pereții lucioși ai camerei, tratați special, au o parte reflectantă, pentru rezonanță, și o parte absorbantă, care înghite orice zgomot. Aici sunetul capătă purități celeste.

3. Schițele de decor constituie subiectul unor vii dezbateri. Asupra unui spectacol poți avea o viziune sau alta. Doina Levința și Teodora Dinulescu, două cunoscute scenografe ale Televiziunii, se întrec să dea emisiunilor cadrul cel mai adecvat.

4. «Bună seara, fete, bună seara,băieți». Regizorul acestui program, Titi Acs, caută un unghi cît mai izbutit. Toate cele patru camere de luat vederi sînt în funcțiune. Din multitudinea de planuri, regizorul îl va alege pe cel mai bun.

5. Doi emisari foarte iubiți ai emisiunilor pentru copii: Iurie Darie și micuța Dalila Gall.

6. Una dintre cele mai urmărite emisiuni este « telejurnalul». De două ori în cursul unei zile « telejurnalul» ne informează cu ajutorul imaginilor despre tot ce se petrece în lume. În fiecare ceas al zilei echipele de filmare prezintă redacției noutățile din țară, iar prin avion sosesc din străinătate bobine cu ultimele știri. Televiziunea noastră face schimb de pelicule de actualități cu toate televiziunile din rețeaua Interviziunii și a Euroviziunii. Privind și ascultînd telejurnalul, este greu să ne imaginăm cîtă osteneală pretinde o astfel de emisiune. Destul să ne amintim promptitudinea cu care, în timpul calamităților prin care a trecut țara noastră în luna mai, reporterii televiziunii au filmat zi și noapte, din bărci, din amfibii și elicoptere pentru ca noi să fim informați la zi.

7. Pe actorul Ion Marinescu, aparatul nostru l-a surprins odihnindu-se pe cerdacul unei case de lemn, ridicate într-un luminiș de pădure. Afară e o zi minunată de vară, dar aici, unde se află actorul, e toamnă. Copacii au strai de aramă stinsă și aerul e răcoros. Ne aflăm în studioul de teatru, unde regizorul Ion Barna repetă piesa «Schimbul» de Paul Claudel.

8. Anda Călugăreanu și Sergiu Cioiu sînt vechi cunoștințe ale camerei de luat vederi.

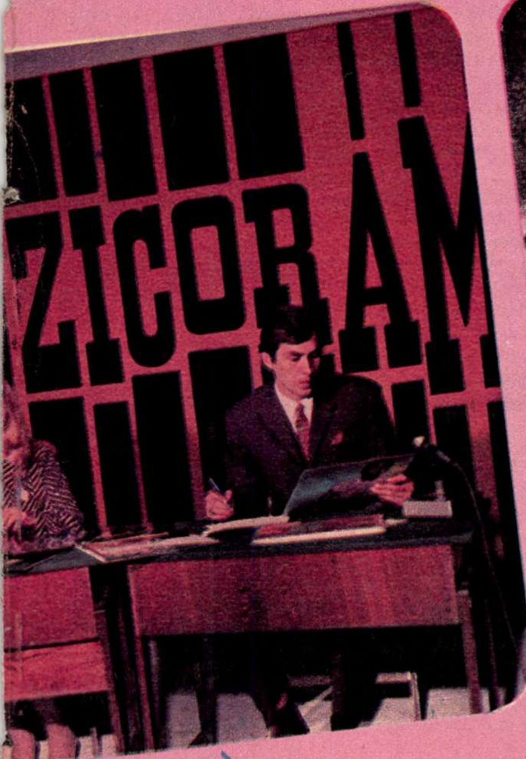

②

③

④

Am încercat să vă redăm un crîmpei din palpitanta viață a televiziunii. Tîrziu, în noapte, cînd Capitala doarme de mult, luminile mai rămîn aprinse încă multe ceasuri în clădirea de la șosea de unde pornește spre toate colțurile țării imaginea vieții noastre de fiecare zi.

Fotoreportaj de
B. CARAGIALE
și GR. PREPELIȚĂ

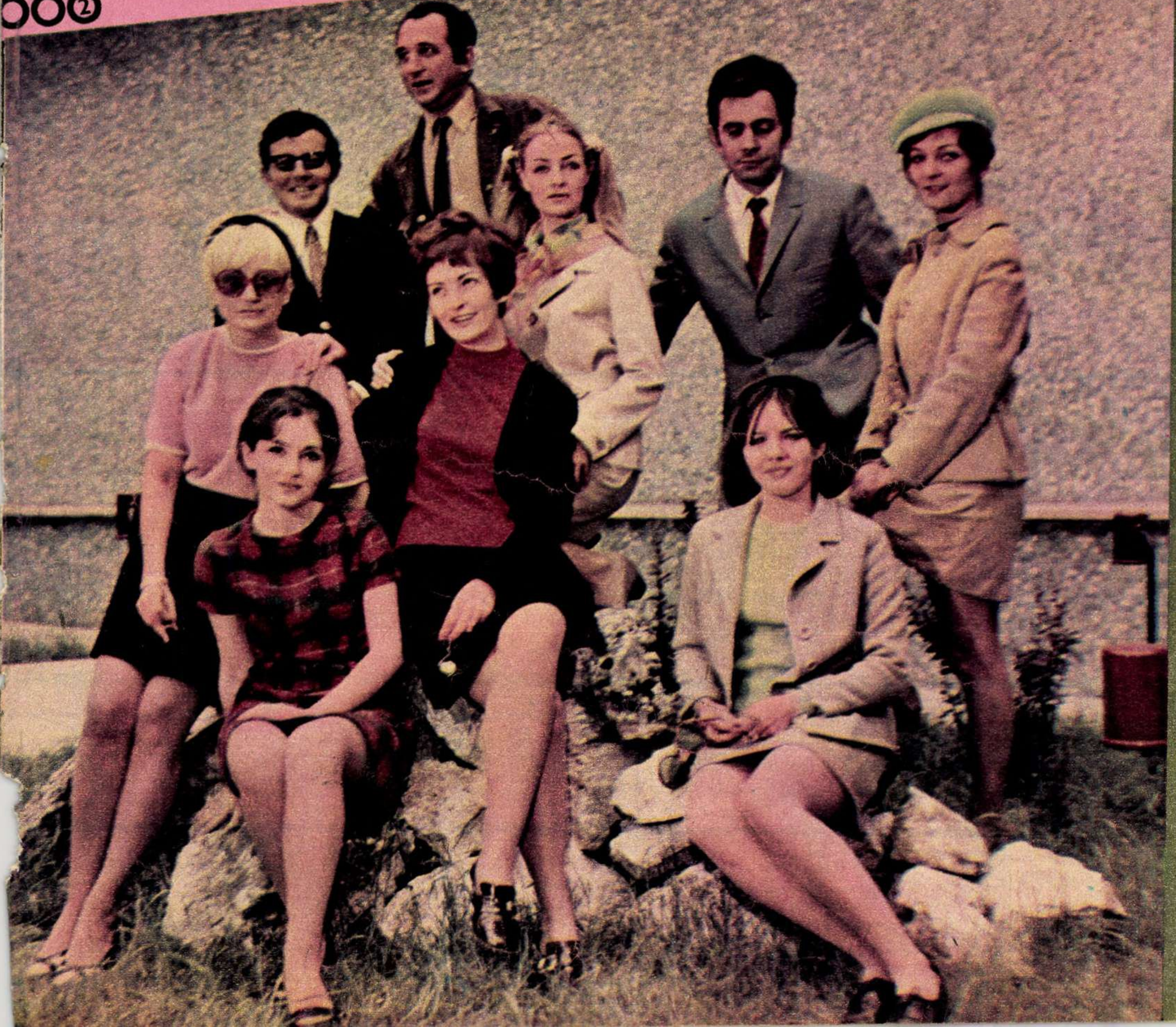

◀ O fotografie realizată special pentru cititorii noștri. În rîndul de sus îl vedem pe Andrei Bacalu, pe care nu-l putem uita fiindcă-l vom asocia mereu memorabilei nopți în care, alături de Tudor Vornicu, ne-a prezentat primii pași ai omului pe Lună. Alături se află Ion Mustață, cunoscut din emisiunile «Între metronom și cronometru». Daniela Anencov nu mai poartă cravată roșie, dar a rămas o bună prietenă a pionierilor. Iată-l și pe crainicul sportiv Gabriel Bădescu, iar lîngă el pe crainica Lia Tonciu. Rîndul din mijloc: Carmen Dumitrescu este cunoscută ca un reporter plin de viață, un ziarist febril care descoperă pentru telespectatori cele mai arzătoare aspecte ale cotidianului. Cît privește Sanda Țăranu, n-are nevoie de nici o recomandare, ea ne întîmpină zi de zi pe micul ecran cu un zîmbet și cu acel cald: «Bună seara, dragi telespectatori». Rîndul de jos: Cristina Ciolacu, binecunoscuta crainică a emisiunilor pentru copii, este elevă în clasa a XI-a la Liceul nr. 24 din București. A apărut la televiziune cînd avea numai 6 ani și de atunci i-a rămas credincioasă. Pe Adina Popescu o întîlnim pe micul ecran în fiecare sîmbătă la orele 18,15 la «Bună seara, fete, bună seara, băieți».

ROMAN FOILETON

OPERAŢIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

Marius îşi aduse avutul — valiza şi patul pliant. Domnul George Feneşan, instalat la micul său birou, îl privi mirat.

— Şi chiar ai de gînd să rămîi aici?

— Dacă nu vă stînjenesc...

Criticul de artă zîmbi:

— De ce să mă stinghereşti? Îmi face plăcere să ţin tovărăşie unui coleg al fiului meu.

— Ştiţi, poate că uneori tot am să vă deranjez...

Feneşan îl privi întrebător.

— Băieţii spun... şi am citit şi prin ziare... că sînteţi foarte... un mare om de ştiinţă! Gigi spune că sînteţi atît de inteligent încît se simte supărător de neînsemnat pe lîngă dumneavoastră!

— Ţi-a spus fiul meu asta?! Tu minţi, băiete! Inventezi, vrei să mă măguleşti.

Marius roşi:

— Vă rog nu faceţi afirmaţii de felul ăsta!

— Iartă-mă, zise domnul Feneşan, iartă-mă. N-am vrut să te jignesc. Sigur că nu minţi, eşti un spirit integru. Dar oare ai putea înţelege că am motive să fiu surprins de spusele dumitale? Pe scurt, n-am observat niciodată la Gigi că ar avea o astfel de părere despre mine. Dimpotrivă, uneori se poartă supărător de... hm... independent. Ascultă — reluă cam fîstîcit criticul de artă — vrei să spui că ţi-a dat a înţelege că mă... respectă, că are o anumită consideraţie faţă de mine? Pentru un părinte lucrul ăsta e foarte important, nu te grăbi să răspunzi, gîndeşte-te bine.

Marius ridică nepăsător din umeri (în realitate se simţea grozav de important):

— Gigi a mai spus... da, îmi amintesc foarte bine... a zis aşa: păcat că talentul şi inteligenţa nu se moştenesc. Aş vrea tare mult să fiu şi eu ca tata!

Ultima frază era opera lui Marius, dar băiatul nu se simţi vinovat cu nimic; era sigur că Gigi se gîndise de multe ori la asta. Domnul Feneşan, emoţionat, nu răspunse. Înclină de cîteva ori din cap şi se întoarse la cărţile lui.

— Staţi, îmi amintesc încă ceva! La un moment dat, Gigi a spus că: tata ştie atît de multe lucruri încît ţi-e imposibil să stai de vorbă cu el, te simţi cu totul dezarmat! Atunci eu m-am gîndit... că dacă voi avea prilejul... şi mi se pare că îl am... să vă rog frumos, poate vreţi să staţi de vorbă şi cu mine! Vreau să văd dacă rezist!

— Desigur, exclamă criticul de artă, sînt cu totul la dispoziţia dumitale, aştept doar să aflu care din modestele mele cunoştinţe te-ar interesa! Îmi propui un subiect?

— M-am gîndit la mai multe, zise Marius, grav, şi scoase carneţelul «Operaţiunii Hercule». De exemplu, despre schimbarea funcţiilor artei de-a lungul timpurilor, plus de asta, cum va fi arta în secolul 21.

— O! izbucni în rîs domnul Feneşan. «Plus de asta!» Nu s-ar putea spune că ţi-ai ales cele mai simple subiecte!

— M-am pregătit în mod special pentru această discuţie. Pot să încep? zise Marius, mîndru şi emoţionat.

Deşi numele său lipsea din listele figuranţilor, Prinţesă nu numai că nu părăsise tabăra, dar era prezent pretutindeni. La început, aducea apă rece de la fîntînă operatorilor şi electricienilor şi uneori — la cererea acestora — le turna cîte-o găleată întreagă în cap! Oamenii lucrau ore întregi, goi pînă la brîu, în arşiţa verii. Pe urmă, se dovedi îndemînatic şi rapid în a aduce cutare obiect — o cheie, o şurubelniţă, un cablu. Încet-încet, devenise, după expresia lui, «ajutor de ucenic». Învăţă repede o grămadă de lucruri şi, de la un timp, electricienii nu se mai putură lipsi de el. Ajunsese un fel de specialist al reflectoarelor montate la înălţime, se căţăra ca o maimuţă, oriunde era nevoie, pentru a plasa un reflector sau a-i modifica poziţia. Tot el ajuta cu pricepere la realizarea decorurilor, bătînd un cui sau mutînd o mobilă. Cînd isprăvea cu toate treburile astea, îşi găsea de lucru pe lîngă operatori, împingînd cărucioarele cu aparate. În scurt timp le devenise — ca orice om care îndeplineşte cu plăcere operaţiuni desconsiderate de alţii — util tuturor. Nimeni nu se întreba însă unde doarme şi unde mănîncă băiatul ăsta, toţi fiind convinşi că e unul din angajaţii studioului. De fapt, dormea într-una din caleştile domneşti, iar cu mîncarea se descurca într-un mod original. În fiecare zi se punea un viţel la frigare, pentru marea «scenă a ospăţului» dar — fie că apăreau nori şi se oprea filmarea, fie că regizorul nu era mulţumit de scenă — mai rămînea de lucru şi pentru ziua următoare cînd, bineînţeles, se punea la frigare alt viţel... Prinţesă observase acest lucru şi, ca urmare, era mereu prin apropiere, hrănindu-se haiduceşte cu speranţa că «scena ospăţului» n-o să fie filmată niciodată.

Într-o zi, pe cînd mînuia, la indicaţiile operatorului, un panou reflectorizant, zări o vînzătoare de îngheţată care discuta cu un figurant costumat în călugăr. Fireşte, nimic neobişnuit... dar tabla argintie din mîinile lui Prinţesă începu să tremure.

— Ce faci, băiete? se necăji operatorul. Vrei să strici pelicula?

— Iertaţi-mă. Aşa e bine?

— Sigur că da. Să nu mai mişti! Atenţie, motor!

«Trebuie să-l găsesc pe Marius, şi asta repede de tot!» îşi spuse tulburat Prinţesă, scrutînd cu ochii micşoraţi de efort tabăra.

Căci vînzătoarea de îngheţată nu era alta decît domnişoara Hilda...

(Va urma)

Oraşul era plin de vaietele răniţilor. Populaţia se baricadase prin case. Zorii roşii — ca de sînge — ai zilei alungaseră-n tenebrele istoriei noaptea Sfîntului Bartolomeu. În această a doua zi după masacru, doi gentilomi hughenoţi, scăpaţi ca prin minune, ieşeau de sub unul din podurile Senei.

— Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea oamenilor Ligii catolice, zise primul...

— Ei, aş! Era de prevăzut şi, apoi, ai uitat că Nostradamus a prezis această noapte a crimei?...

...Trecut încă din timpul vieţii sale în legendă, Nostradamus, pe numele lui adevărat Michel de Nostre-Dame, celebru medic şi astrolog francez, născut în Remy, din Provenţa, în anul 1503, a devenit un adevărat simbol al «prezicătorului», fiindu-i atribuite pur şi simplu profetice şi sigure anunţări a tot ceea ce avea să se întîmple în lume, începînd din anii în care mai trăia şi pînă în anul 2000. Prevestirile sale ar fi fost chipurile înscrise în faimoasele sale catrene, din cartea intitulată «Centuriile» apărută în anul 1555, cu 11 ani înaintea morţii sale. Să fie oare adevărat? Ei bine, trebuie să o spunem din capul locului că, riguros analizate lucrurile, «profetul de la Salon», cum a mai fost numit, după numele micii localităţi în care a trăit, a fost în realitate cu mult mai puţin «vizionar» decît s-a crezut şi nu a fost nicidecum astrolog în sensul obişnuit al cuvîntului. Secretul „Centuriilor” sale pare a fi fost cu totul altul decît acela de a ascunde — mai mult sau mai puţin cifrat — profeţii pe o jumătate de mileniu, începînd de la el încoace.

O FAIMĂ FĂRĂ SUPORT ÎŞI CAUTĂ EROUL

Evul mediu şi, în continuare — în apusul continentului european — secolul al XVI-lea, veac plin de efervescenţă adusă de renaştere şi populat cu mari figuri de oameni de ştiinţă, deschizători de drumuri noi ca Paracelsus, reformatorul chimiei şi medicinii, olarul savant Bernard Palissy, astronomul Copernik (medic şi el), Cardano şi atîţia alţii.

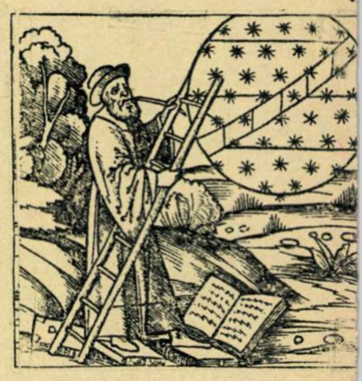

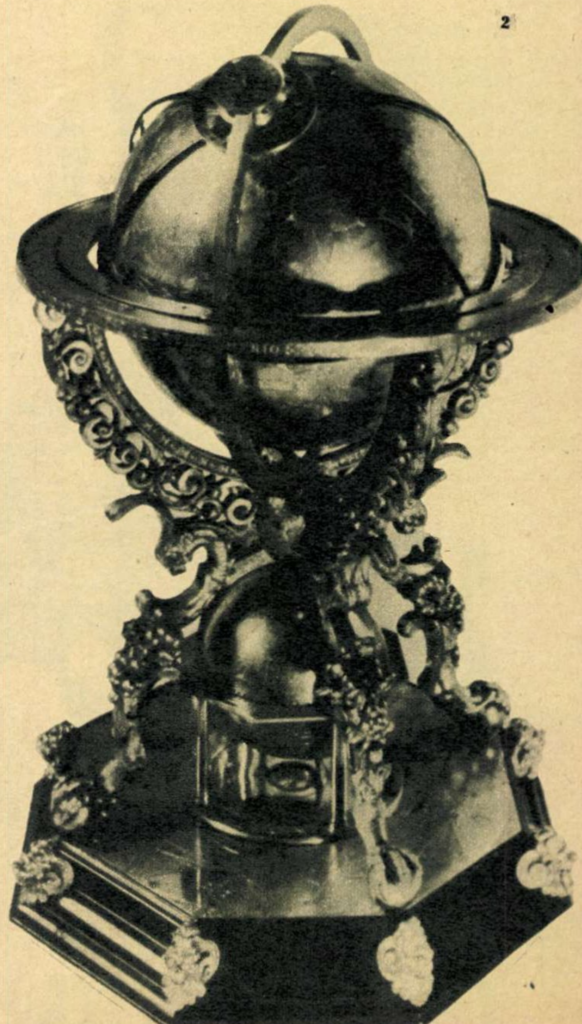

2

Omul potrivit la locul potrivit

①

Sînt sigur că privind cele două fotografii veți crede că ori titlul este greșit, ori fotograful i-a încurcat pe cei doi protagoniști. Dar asta la prima vedere, pentru că știm că o fetiță reparîndu-și bicicleta sau un băiat pregătind o supă nu mai sînt de mult pentru noi niște rarități. Poate numai pentru... unii. Pentru exclusiviștii sau voinicoșii care cred că numai ei, «bărbații», știu ce înseamnă acela un șurub sau o cheie franceză, ori pentru toți aceia (sau acelea) care nu înțeleg sensul adevărat al zicalei «omul potrivit la locul potrivit». Pentru că astăzi e vremea «Expedițiilor Cutezătorii», vremea cînd oricare dintre voi trebuie să știe să se descurce în multe situații, multe dintre ele... inedite.

De pildă, priviți-l pe Daniel Munteanu (foto 1), elev în clasa a VI-a a Școlii generale nr. 8 din Tîrgoviște. Bineînțeles că molipsiți de hazul colegelor lui o să zîmbiți și voi văzîndu-l cum gustă cea mai recentă «specialitate» a lui: supa țărănească. Vă asigur însă că supa e foarte gustoasă. Fetele rîd pentru că cineva, în glumă, i-a spus să pună în ea și puțin... rumeguș. Dar Daniel, sobru, își vede de «meserie». L-am întrebat, curios:

— Cînd ți-ai descoperit «vocația» asta?

— Eram într-o zi pe malul Dîmboviței, la pește, cu mai mulți colegi. Ni se făcuse o foame... Atunci am făcut rost de cîțiva morcovi, ceva ceapă, niște pătrunjel, mi-am adus aminte ce face mama din așa ceva și... așa s-a născut prima mea supă. Mi-am dat seama că acest lucru este foarte important și mă gîndesc că în viitoarele noastre expediții în Leaota sau în Bucegi, această deprindere o să-mi fie de mare folos...

②

Dar Măriuca (Oprea Maria) din clasa a VI-a, Școala generală Tătărani, județul Dîmbovița, ce-o fi căutînd în spatele acelei roți de bicicletă? (foto 2). Se joacă puțin în lipsa stăpînului? Nicidecum. Măriuca este la mare ananghie: este bicicleta ei, i s-a blocat lanțul parcă și roata s-a descentrat puțin... Ce mai, treabă de mecanic și... încă repede-repede, atît cît ține popasul. Nu se vede bine numărul de concurs de pe pieptul ei, dar vă spunem noi că e participantă la o cursă ciclistă din cadrul cunoscutei «Flori a prieteniei» pe traseul Titu — Găiești — Tîrgoviște.

— De ce nu rogi pe cineva să te ajute?

— De ce? Am scule, am tot ce-mi trebuie. Pot să mă descurc și singură. Și-apoi e vorba de o nimica toată. Mai rău e cu cauciucurile sau cu pinioanele...

— Pinionul zici? Nu mă speria! Spune-mi, mai faci și alte treburi «băiețești»? Te pomenești că joci și fotbal, sau...

— Da, dar nu cu mare plăcere. În schimb îmi place mult... să călăresc. (Dragi cititori, dacă veți vedea în vara aceasta pe crestele Leaotei o «amazoană» mică pe-un căluț de munte, să știți că este Măriuca, ducînd provizii la refugiul de la Curmătura Fiarelor).

Și acum, bicicleta fiind reparată și ciorba gata, poftiți la masă (și la un pic de odihnă), și iar la drum! Ce mare lucru e ca omul potrivit (priceput), să fie la locul potrivit — zicem noi, ca morală și încheiere totodată.

ILIE TRAIAN

DIN REGULAMENTUL CONCURSULUI SĂGEATA ALBASTR

- Poate participa orice cititor al nostru!

- Condiția esențială pentru a ajunge în etapa finală, adică la tragerea la sorți, este aceea de a urmări toate cele 16 numere (de la 23 la 38 inclusiv) în care vor fi publicate cupoanele.

- Fragmentele se lipesc pe o coală de hîrtie mai mare. În colțul din stînga, sus, se scrie corect și citeț numele, adresa exactă, clasa și școala. În colțul din dreapta, sus, se pun răspunsurile la «probele» practice ce vor fi publicate pe parcurs.

- **Toți cei care au lipit corect fragmentele, au răspuns la întrebări intră în tragerea la sorți avînd posibilitatea de a obține unul din MARILE PREMII.**

NU UITAȚI !

- **Pe plicul în care veți introduce foaia voastră de concurs puneți mențiunea**

PARBRIZ

scrisă cu litere mari de tipar.

- **LUCRĂRILE VOR TREBUI SĂ AJUNGĂ LA REDACȚIE PÎNĂ LA DATA DE 30 SEPTEMBRIE a.c. (data poștei).**

NU TRIMITEȚI FRAGMENTE SEPARATE. NU SÎNT LUATE ÎN CONSIDERAȚIE DECÎT LUCRĂRILE COMPLETE.

CUPON Nr. 2

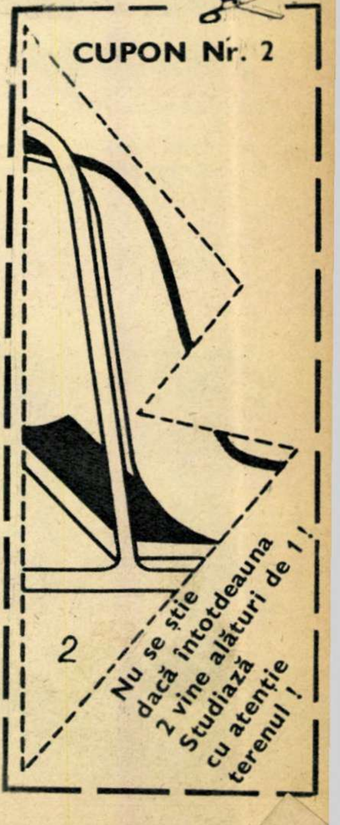

CUS

DESENE ŞI TEXT: DAVID VICTOR
LUCRARE SOSITĂ LA CONCURSUL NOSTRU «AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS»

NTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS».

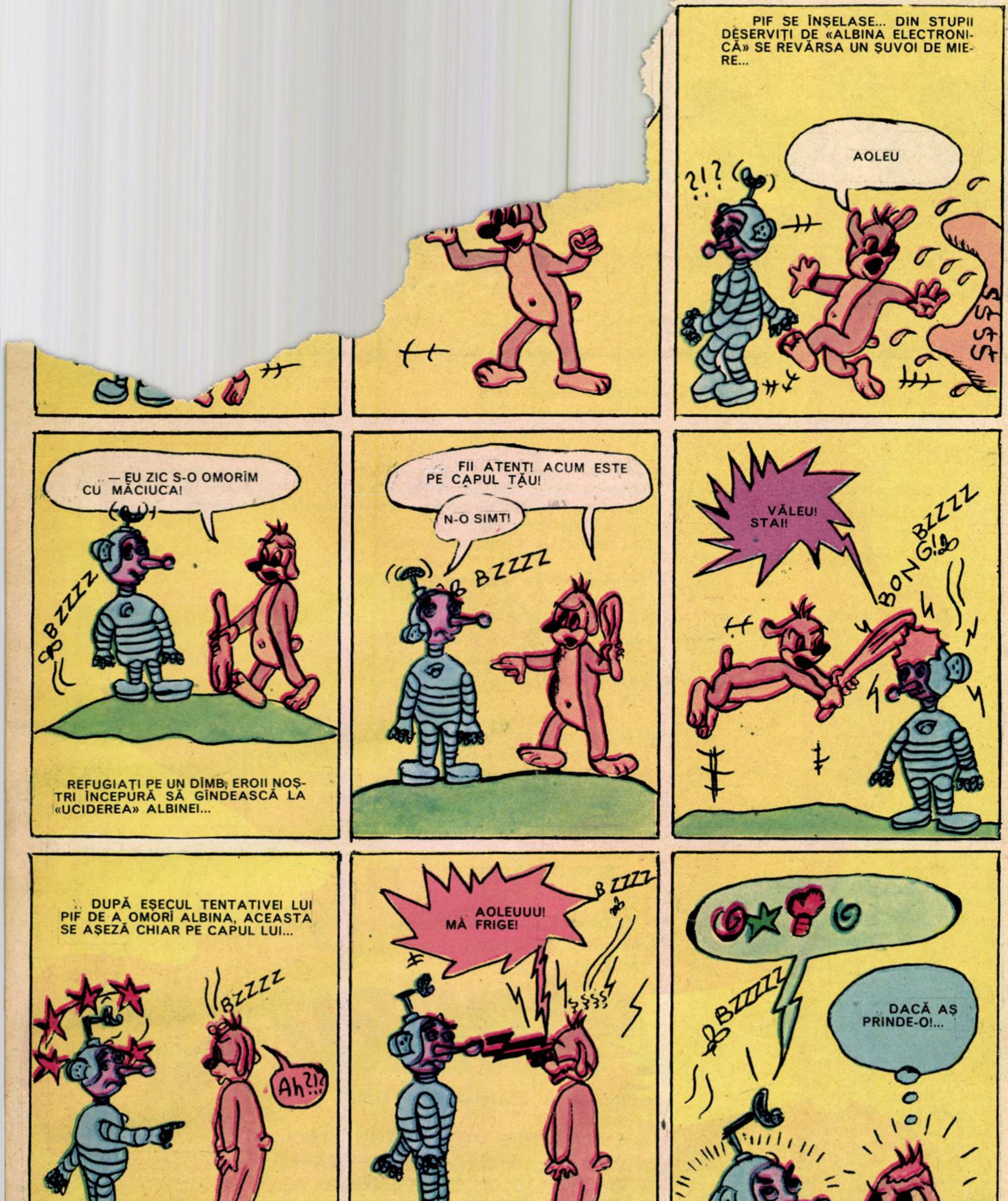
PIF SE ÎNŞELASE... DIN STUPII DESERVIŢI DE «ALBINA ELECTRONICĂ» SE REVĂRSA UN ŞUVOI DE MIERE...
?!?
AOLEU
.. — EU ZIC S-O OMORÎM CU MĂCIUCA!
BZZZZ
REFUGIAŢI PE UN DÎMB, EROII NOŞTRI ÎNCEPURĂ SĂ GÎNDEASCĂ LA «UCIDEREA» ALBINEI...
FII ATENT! ACUM ESTE PE CAPUL TĂU!
N-O SIMT!
BZZZZ
VĂLEU! STAI!
BZZZZ
BONG!
.. DUPĂ EŞECUL TENTATIVEI LUI PIF DE A OMORÎ ALBINA, ACEASTA SE AŞEZĂ CHIAR PE CAPUL LUI...
BZZZZ
Ah?!?
AOLEUUU! MĂ FRIGE!
BZZZZ
BZZZZ
.. DACĂ AŞ PRINDE-O!...

Secretul lui NOSTRADAMUS

(Urmare din pag. 11)

au şi fost preţuite ca atare în lumea credulilor. La aceasta a contribuit faptul că numai puţini au fost cei care să observe de la început că nemaipomenitele «profeţii» nu puteau fi înţelese şi deci «traduse» în informaţie, decît după ce pretinsul fapt anunţat de ele se petrecuse. Cu alte cuvinte, ele dezvăluiau viitorul după ce el... trecuse. Lumea celor lesne încrezători era atît de mare încît timp de secole, aceste enigmatice versuri, cu dublu sau chiar triplu înţeles, bune de tras pe calapodul oricărui eveniment, s-au bucurat de o mare faimă, o faimă fără suport real, dar care îşi găsise în numele şi persoana înţeleptului medic de la Salon, ecoul necesar răspîndirii lor în lume.

ŞI TOTUŞI, DACĂ NOSTRADAMUS...

În ultimul timp, şi-a făcut loc şi o altă idee despre «Centurii». Posesor al unor «secrete» ale artei medicale şi reţete adecvate valorificării lor, Michel de Nostre-Dame ar fi putut să fie ispitit ca, procedînd după cum era atunci destul de «la modă», să şi le lase posterităţii, cifrîndu-le în catrene cu sensuri multiple, împrumutate chiar din arsenalul templierilor, dar aranjate de el după o anumită «cheie». Şi nu este exclus ca această cheie să se afle undeva, chiar în cuprinsul operei fără să fi fost găsită de cei care au studiat-o. Cercetătorii mai noi, ca M. Alliaume şi alţii, combătînd ideea că în catrene s-ar afla ascunse învăţături ale templierilor, le consideră, dimpotrivă, o operă autentică, prin care medicul Nostradamus şi-a cifrat reţetele şi metodele de vindecare. Rămîn astfel ridicoli toţi acei care, începînd din 1555 si pînă azi, în peste 3 000 de lucrări scrise despre opera «profetului» au ilustrat rînd pe rînd, uneori cu unul şi acelaşi catren, cutremure şi erupţii vulcanice, războaie şi căsătorii regale, tratate de pace — ca să nu mai vorbim pînă şi de scufundarea Titanicului, ciocnit de un aisberg în 1912!

Aşa stînd lucrurile astăzi, cînd «secretul» lui Nostradamus începe să fie descoperit, la întrebarea dacă ilustrul cetăţean din Salon a fost un valoros om de ştiinţă sau un simplu şarlatan se poate da un răspuns. Valoros medic al epocii sale, reputat înţelept, Nostradamus care, ca toţi oamenii epocii sale s-a preocupat şi de previziuni ale viitorului, a fost uns de contemporani şi urmaşi drept «prinţ» al astrologilor prezicători. Centuriile sale pentru a fi pe deplin descifrate îşi mai aşteaptă cercetătorii.

ANTENE

Trenul secolului XXI, aşa a fost numit noul mijloc de locomoţie construit de Compania naţională a Căilor Ferate japoneze. Trenul este format din trei vagoane şi este propulsat cu ajutorul unor motoare liniare putînd

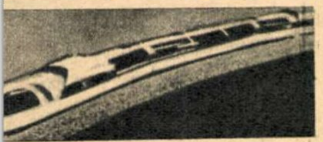

atinge o viteză de 500 kilometri/ oră. Macheta acestui tren a fost prezentată la Expoziţia mondială de la Osaka care s-a deschis recent.

*

Eupoutorium Rebandinom este numele unei plante care creşte în Paraguay. Botaniştii o socotesc drept cea mai «dulce» dintre plante. Sucul care se obţine din ea este de 300 de ori mai dulce decît zahărul. O singură picătură este suficientă pentru a îndulci un pahar de ceai.

ANTENE

Pe cea de a treia platformă a turnului televiziunii moscovite de la Ostankino, a cărei înălţime este de 337 m, se află cel mai «înalt» restaurant din lume. Platforma restaurantului face, în decurs de o oră, o rotaţie de 360°, oferind consumatorilor întreaga panoramă a Moscovei. Accesul la restaurant se face cu lifturi ultrarapide în cîteva secunde.

La 18 km de Varna (R.P. Bulgară) se poate vedea o interesantă curiozitate a naturii, unică în Europa: o pădure împietrită. Într-un pustiu de nisip se înalţă spre cer coloane de piatră, unele din ele înalte de peste 5 m. Ele reprezintă depuneri sedimentare de pe fundul unei mări care a existat pe aceste locuri cu milioane de ani în urmă. În viitor această zonă va fi transformată într-un parc naţional.

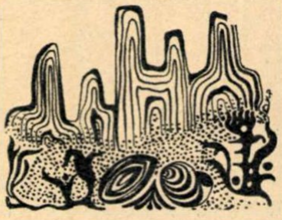

PĂSĂRI DE LA NOI

ORIZONTAL:

1. Pasăre care trăieşte în Deltă, cu ciocul lung şi cu un sac elastic sub maxilarul inferior în care adună peştii. 2. Înaripată. Spetează. 3. Întindere de pămînt. Vulturbărbos. (pl.). 4. Zeul vegetaţiei în Asia Mică. Pasăre călătoare de mărimea unui porumbel. 5. Masiv muntos în vestul Carpaţilor Meridionali unde s-a delimitat o rezervaţie ştiinţifică cu numeroase monumente ale naturii de floră şi faună. Rece! 6. Sacagiu. Da... franţuzeşte (fonetic) 7. Tănase Cornel. Pasăre asemănătoare cu barza. Ţeţe! 8. Pasăre răpitoare din familia acvilelor. Cîine de vînătoare. 9. Unitate de măsură pentru greutate. Vargă care dată cu clei serveşte la prinderea scatiilor. 10. Pipotă (pl.). Puiul oii.

VERTICAL

1. Mulţime de păsări. În şirul de cocori! 2. Pasărea răpitoare care se hrăneşte cu păsărele. Pasăre călătoare, care îşi depune ouăle în cuiburi străine (pl.). 3. Pasăre de baltă avînd pene negre şi o pată albă între ochi. Cîmp semănat. 4. Într-o clipă! Moluscă marină (pl.). 5. Situaţie. Haină de iarnă ţărănească (pl.). 6. Acţiunea de alăturare (pl.). 7. Pasăre de baltă cu un moţ negru alungit pe frunte. Pasăre răpitoare, odinioară dresată şi folosită la vînătoare. 8. Armăsar dobrogean. Pasăre răpitoare, cu pene ruginii, cu ciocul coroiat, cu gheare puternice şi cu coada în furcă (pl.). 9. Pasăre mică care se hrăneşte mai ales cu seminţe de in. 10. Pasăre de baltă cu ciocul, gîtul şi picioarele lungi şi cu un smoc de pene pe cap. Cîntecul unor păsări.

Prof. Teodor AXIOTI

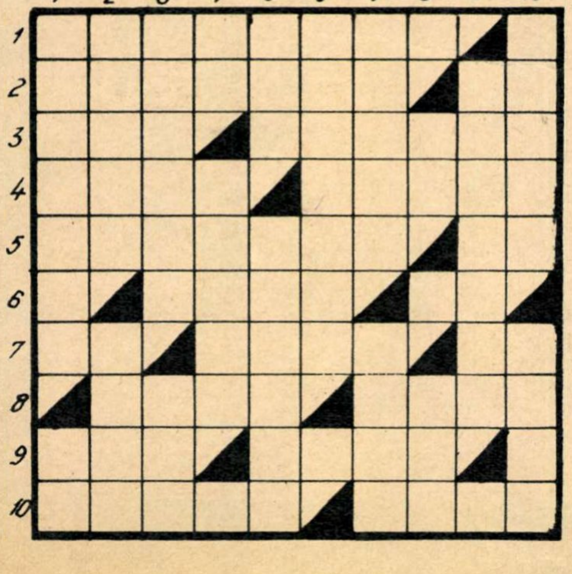

PRACTIC

Se compune din două părţi identice şi o a treia, suportul.

Pentru realizarea acestui obiect avem nevoie de cîteva bucăţi de placaj, clei de tîmplărie şi lac transparent.

Părţile identice, pereţii suportului, au o lungime de aproximativ 11 cm şi o lăţime de circa 7 cm. Înainte de a lipi suportul curăţăm pereţii cu glaspapir, apoi îl colorăm în culori vii, după gust.

Pentru lipirea lor folosim puţin clei de tîmplărie. După ce cleiul s-a uscat, cu un lac transparent lăcuim suportul.

PAGINA 5 MAGAZIN

SUPORT DE ŞERVEŢELE

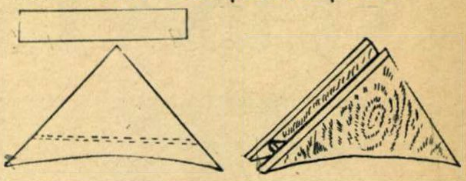

Cu toate avertizările specialiştilor, Sabina şi Peter sînt prieteni nedespărţiţi cu Paşa, micul pui de leu. «Afară a fost aşa de frig, încălzeşte-mă» — îi şopteşte micuţa Sabina — gudurîndu-se pe lîngă el şi visînd ziua în care prietenul ei va deveni vedetă de cinema... Dar pînă atunci cei trei prieteni se joacă pe o canapea moale, locul preferat al micului «prinţ al junglei».

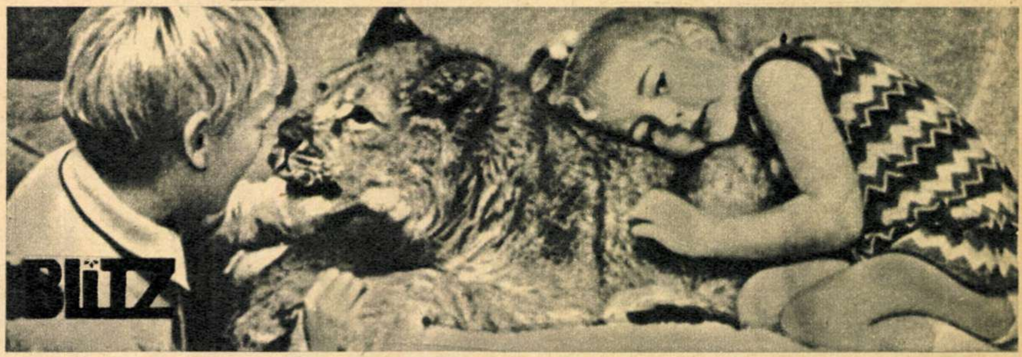

• AFIŞ • AFIŞ • AFIŞ • AFIŞ •

Pentru săptămîna aceasta vă recomandăm:

O CARTE:	**«Porunca cea mare» de Corneliu Buzinschi, povestire istorică, apărută în Editura «Ion Creangă».**
UN FILM:	**«Tony, ţi-ai ieşit din minţi»! O producţie R.S. Cehoslovacă.**
O PIESĂ DE TEATRU:	**«Căluţul cocoşat» la Teatrul «Ţăndărică» (sala din str. Academiei nr. 28—30).**
UN DISC:	**Discul (EDC-10 108) cuprinde melodii ale compozitorului Aurel Giroveanu în interpretarea soliştilor de muzică uşoară Doina Spătaru şi Florin Bogardo.**

UN ZÎMBET CU...

Mareşalul rus Suvorov obişnuia să adreseze întrebări ciudate subordonaţilor săi pentru a-i pune la încercare. Într-o seară friguroasă de ianuarie, Suvorov a ieşit în faţa cantonamentului său şi l-a întrebat pe un soldat:

— Spune-mi cîte stele sînt pe cer?

— Aşteptaţi puţin, domnule mareşal — a răspuns acesta — am să încep imediat să le număr. Şi, liniştit, soldatul privea pe cer şi număra: una, două, trei... Cînd a ajuns la o sută, Suvorov era complet îngheţat. S-a grăbit să ajungă la gura sobei, interesîndu-se mai întîi de numele soldatului. A doua zi, acesta a fost avansat locotenent pentru priceperea cu care a ştiut să dejoace farsa mareşalului.

Concursul

CE ŞTIŢI DESPRE PICTURĂ

anunţă premiile seriei a II-a

Vă aduceţi aminte? Premiul I, la seria I a concursului nostru **«Ce ştiţi despre pictură?»** a fost obţinut de ALEXANDRA PIETRARU din comuna Orbeasca de jos, judeţul Teleorman. Tot de aci, au fost obţinute şi două menţiuni. Încurajaţi de acest succes, copiii din Orbeasca au trimis la seria a II-a cel mai mare număr de răspunsuri bune, ceea ce a determinat redacţia să aleagă aceeaşi comună pentru tragerea la sorţi a seriei a II-a. Prilejul a fost folosit şi pentru înmînarea premiului şi a menţiunilor din prima serie. Entuziasmul cu care a fost primită echipa de redactori ai revistei, e greu de descris. În cinstea evenimentului s-a amenajat o mică expoziţie de desene ale copiilor şi s-a pregătit un concurs «Cine ştie cîştigă!» pe teme de pictură, cu premii din partea redacţiei. Emoţia cea mare a constituit-o tragerea la sorţi. De aci începe şi nostimada.

Foarte tînărul participant la adunare, (în vîrstă de numai un an şi jumătate), pe nume Dănuţ Chican, pe care îl vedeţi în fotografie, a primit însărcinarea să extragă plicurile cîştigătoare... El s-a dovedit «mînă bună»: Premiul I... Orbeasca de jos!

Cu toate că plicurile au fost amestecate şi răsamestecate, cu un calm superb, puştiul a extras şi premiul II, tot pentru Orbeasca de jos precum şi încă vreo două menţiuni.

Dar tragerea e tragere şi nu ne rămîne altceva de făcut decît să vă comunicăm

PREMIANŢII

Premiul I: **o lucrare în ceramică aparţinînd artistului CONSTANTIN BADEA: ION POPA, — Orbeasca de jos, Teleorman.** Premiul II: **O trusă de pictură în ulei cu şevalet: FLORICA NEDELEA, — Orbeasca de jos, Teleorman.** Premiul III: **O trusă de pictură în ulei PAUL DUCA, Galaţi.**

5 menţiuni **constînd din cîte o trusă de guaşe: HORIA IONOIU — Şc. generală Jebel, Timiş; IOANA CIOBANU, Orbeasca de jos, Teleorman; LIVIU COZMA, Bucureşti; IOANA BĂLAŞA, Orbeasca de jos, Teleorman; CONSTANŢA VIAŞU, Oţelul Roşu, Caraş Severin.**

PALOȘUL NEÎNVINS

8

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

PETRU RAREȘ SE ÎNTOARCE LA SUCEAVA PE DRUMUL CEL MAI SCURT ȘI MAI TAINIC, URMAT DE SPĂTARUL RADU JURJ, DE GLIGORE CIREȘ ȘI DE FATA ACESTUIA, OANA. TOADERE URSU SCAPĂ ASTFEL DE SUPA DE CAROTE ȘI DE HAPURILE CU CARE ÎL ÎNDOPA ZILNIC DOCTORUL GENOVEZ, SIGNOR GIOVANNI. DAR ACEASTĂ ÎNTOARCERE ESTE BINEVENITĂ ȘI DIN ALT MOTIV. LA SUCEAVA SOSISE O SOLIE DIN PARTEA PORȚII OTOMANE ȘI AȘTEPTA SĂ FIE PRIMITĂ DE DOMNUL ȚĂRII.

Scenariu: **COSTACHE ANTON** Ilustrații: **MIHAI SÂNZIANU**

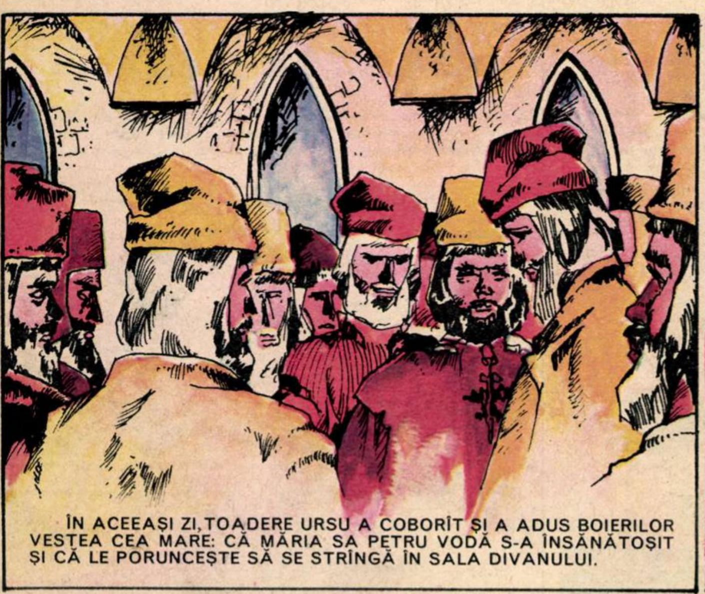

ÎN ACEEAȘI ZI, TOADERE URSU A COBORÎT ȘI A ADUS BOIERILOR VESTEA CEA MARE: CĂ MĂRIA SA PETRU VODĂ S-A ÎNSĂNĂTOȘIT ȘI CĂ LE PORUNCEȘTE SĂ SE STRÎNGĂ ÎN SALA DIVANULUI.

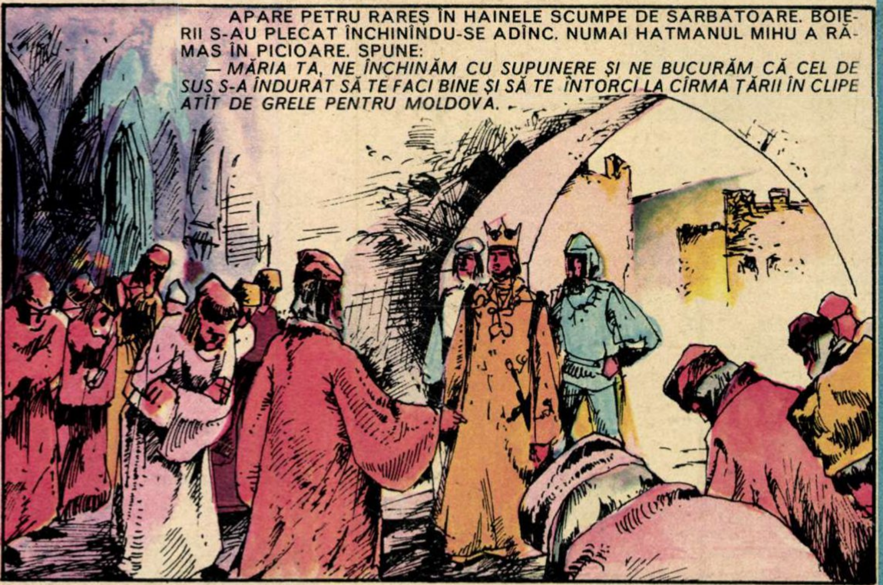

APARE PETRU RAREȘ ÎN HAINELE SCUMPE DE SĂRBĂTOARE. BOIERII S-AU PLECAT ÎNCHINÎNDU-SE ADÎNC. NUMAI HATMANUL MIHU A RĂMAS ÎN PICIOARE. SPUNE:

— *MĂRIA TA, NE ÎNCHINĂM CU SUPUNERE ȘI NE BUCURĂM CĂ CEL DE SUS S-A ÎNDURAT SĂ TE FACI BINE ȘI SĂ TE ÎNTORCI LA CÎRMA ȚĂRII ÎN CLIPE ATÎT DE GRELE PENTRU MOLDOVA.*

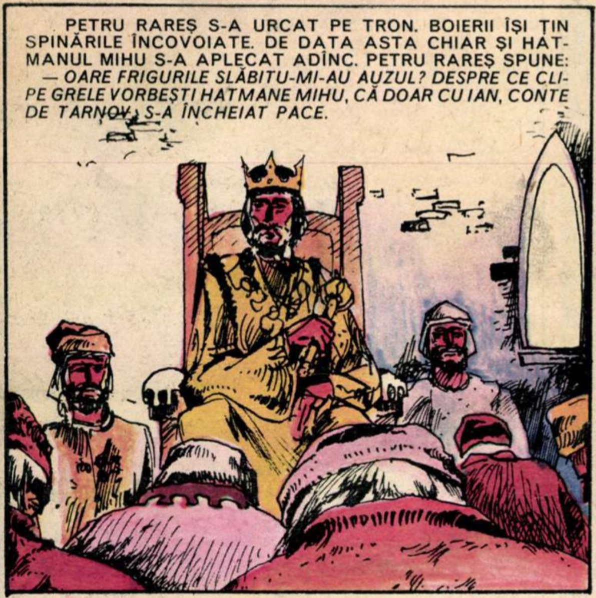

PETRU RAREȘ S-A URCAT PE TRON. BOIERII ÎȘI ȚIN SPINĂRILE ÎNCOVOIATE. DE DATA ASTA CHIAR ȘI HATMANUL MIHU S-A APLECAT ADÎNC. PETRU RAREȘ SPUNE:

— *OARE FRIGURILE SLĂBITU-MI-AU AUZUL? DESPRE CE CLIPE GRELE VORBEȘTI HATMANE MIHU, CĂ DOAR CU IAN, CONTE DE TARNOV, S-A ÎNCHEIAT PACE.*

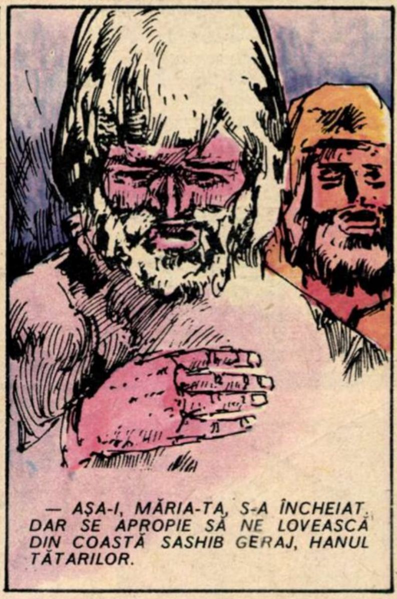

— *AȘA-I, MĂRIA-TA, S-A ÎNCHEIAT. DAR SE APROPIE SĂ NE LOVEASCĂ DIN COASTĂ SASHIB GERAJ, HANUL TĂTARILOR.*

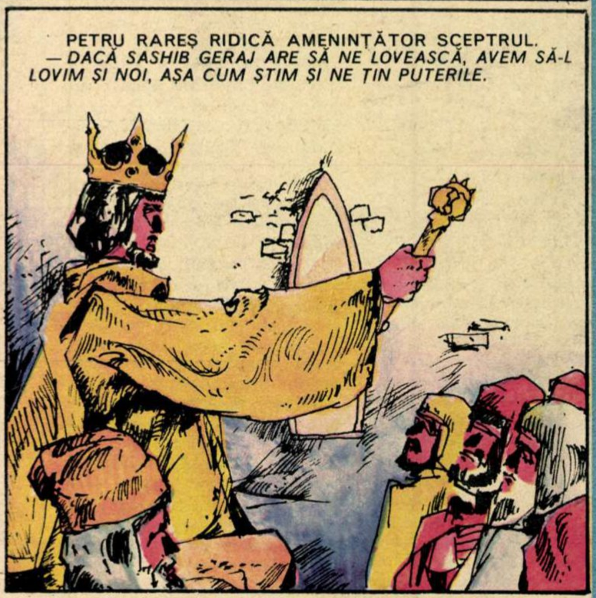

PETRU RAREȘ RIDICĂ AMENINȚĂTOR SCEPTRUL.

— *DACĂ SASHIB GERAJ ARE SĂ NE LOVEASCĂ, AVEM SĂ-L LOVIM ȘI NOI, AȘA CUM ȘTIM ȘI NE ȚIN PUTERILE.*

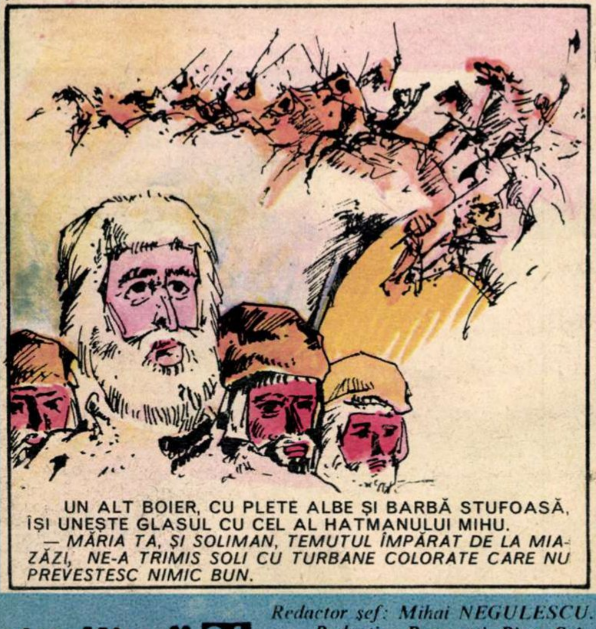

UN ALT BOIER, CU PLETE ALBE ȘI BARBĂ STUFOASĂ, ÎȘI UNEȘTE GLASUL CU CEL AL HATMANULUI MIHU.

— *MĂRIA TA, ȘI SOLIMAN, TEMUTUL ÎMPĂRAT DE LA MIAZĂZI, NE-A TRIMIS SOLI CU TURBANE COLORATE CARE NU PREVESTESC NIMIC BUN.*

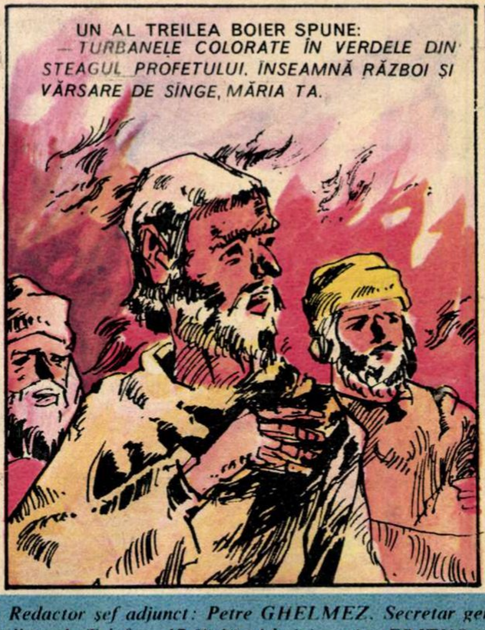

UN AL TREILEA BOIER SPUNE:

— *TURBANELE COLORATE ÎN VERDELE DIN STEAGUL PROFETULUI, ÎNSEAMNĂ RĂZBOI ȘI VĂRSARE DE SÎNGE, MĂRIA TA.*

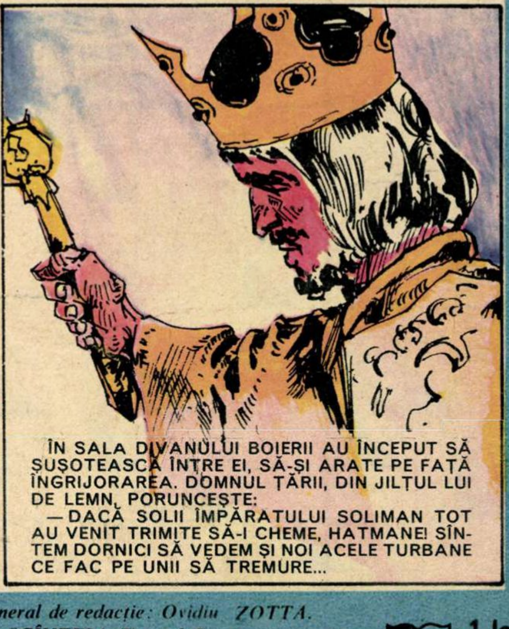

ÎN SALA DIVANULUI BOIERII AU ÎNCEPUT SĂ ȘUȘOTEASCĂ ÎNTRE EI, SĂ-ȘI ARATE PE FAȚĂ ÎNGRIJORAREA. DOMNUL ȚĂRII, DIN JILȚUL LUI DE LEMN, PORUNCEȘTE:

— DACĂ SOLII ÎMPĂRATULUI SOLIMAN TOT AU VENIT TRIMITE SĂ-I CHEME, HATMANE! SÎNTEM DORNICI SĂ VEDEM ȘI NOI ACELE TURBANE CE FAC PE UNII SĂ TREMURE...

(VA URMA)

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA.
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R. de către factorii poștali și difuzorii de presă.

1 leu
41033

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

25

JOI, 18 IUNIE 1970, ANUL IV

(143)

Un zîmbet florilor, UN ZÎMBET VIITORULUI NOSTRU FERICIT.

FOTO ELENA FUNDULEA

SALUTUL CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR CU PRILEJUL ZILEI PIONIERILOR

DRAGI PIONIERI,

Acum, la sfîrșitul anului școlar, sărbătorim împreună, într-o atmosferă însuflețită ziua voastră, a pionierilor, care a devenit o sărbătoare dragă întregului popor.

Cu acest prilej Consiliul Național al Organizației Pionierilor va adresează calde felicitări și urări de tot mai mari succese în activitatea pioniereascâ. Felicităm, de asemenea, pe comandanții de pionieri care se află lîngă voi în fiecare clipă stimulîndu-vă inițiativele precum și acele fapte ale voastre care exprimă atitudini și comportări demne de calitatea de pionier.

Mulțumindu-le pentru dăruirea cu care își consacră timpul și întreaga lor pricepere activității pionierești, dorim comandanților multă sănătate, noi și mari succese în munca educativă cu pionierii și școlarii.

În acest an, activitățile pe care le-ați desfășurat în detașamentele și unitățile de pionieri au devenit tot mai interesante și atractive. Munca din cercurile tehnice și științifice, concursurile și festivalurile cultural-artistice, dintre care menționăm prima ediție a Festivalului de teatru, s-au bucurat de un binemeritat succes.

Consiliul Național al Organizației Pionierilor constată cu bucurie că acțiunile voastre cu caracter obștesc și patriotic devin tot mai numeroase și sînt din ce în ce mai apreciate. Îndrăgostiți de peisajul minunat al patriei, iubind natura cu ardoarea proprie vîrstei voastre, ați participat cu entuziasm la acțiunea «Fiecare pionier — un pom, o floare», transformînd în faptă vie îndemnul ce v-a fost adresat.

În zilele de grea încercare prin care a trecut poporul nostru, ca urmare a calamităților fără precedent care s-au abătut asupra țării, pionierii s-au aflat la datorie, mulți dintre voi făcînd adevărate acte de cutezanță și eroism, dovedind prin curaj și abnegație puternicul și fierbintele vostru patriotism. Educați în spiritul participării active la viața poporului, la năzuințele și aspirațiile sale, ați adăugat la succesele voastre la învățătură fapte demne de lupta întregului popor în bătălia pe care acesta o dă pentru învingerea urmărilor stihiei și reintrarea în normal a vieții în toate domeniile de activitate.

Mulțumindu-vă pentru toate acestea, Consiliul Național al Organizației Pionierilor vă urează multă sănătate și fericire, dorindu-vă o vacanță frumoasă, plină de voioșie. Sîntem convinși că vacanța care începe va fi un nou prilej de a străbate minunatele meleaguri ale țării în excursii și drumeții, că în taberele de pionieri și școlari care vă așteaptă cu porțile deschise veți avea prilejul să continuați multe dintre inițiativele voastre, însuflețiți de elanul creator care vă caracterizează.

Sutele și miile de scrisori-angajament pe care le-ați trimis ca răspuns la Chemarea Consiliului Național al Organizației Pionierilor sînt o chezășie a faptului că vacanța care începe va prilejui o și mai puternică afirmare a patriotismului vostru înflăcărat, a aspirațiilor care vă animă. Sîntem convinși că veți găsi timpul și locul potrivit pentru ca, pe măsura posibilităților voastre, să ajutați pe părinții și frații voștri mai mari, la reconstrucția școlilor distruse sau avariate de inundații, la refacerea terenurilor sportive, la muncile de întreținere și recoltare de pe ogoare, dovedind prin fapte că sînteți fii credincioși ai poporului.

DRAGI PIONIERI,

Cu ocazia sărbătorii de astăzi vă urăm să fiți sănătoși și voioși, să aveți mintea ageră și inima generoasă, să fiți gata oricînd pentru a contribui la înfăptuirile poporului pe drumul construcției socialiste.

Prin sîrguință, prin îndeplinirea exemplară a îndatoririlor pionierești să răspundeți grijii pe care v-o poartă partidul, părinții și dascălii voștri, întreaga noastră societate.

Să dedicăm realizările de astăzi și de mîine ale pionierilor Partidului Comunist Român, conducătorul înțelept al poporului, părintele drag al copiilor din țara noastră.

Să pășim pioniereşte. «Tot înainte!»

**CONSILIUL NAȚIONAL AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR**

Cuvînt de salut, la palatul Elysée.

PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU, ÎMPREUNĂ CU SOȚIA SA, ELENA CEAUȘESCU, AU PLECAT LUNI ÎN FRANȚA, ÎNTR-O VIZITĂ OFICIALĂ, LA INVITAȚIA PREȘEDINTELUI GEORGES POMPIDOU. LA PALATUL ELYSÉE — REȘEDINȚA DE APROAPE UN SECOL A PREȘEDINȚILOR FRANȚEI — PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU, A FOST ÎNTÎMPINAT DE PREȘEDINTELE GEORGES POMPIDOU. CEREMONIA OFICIALĂ A PRIMIRII S-A DESFĂȘURAT ÎN GRANDIOASA «SALLE DE FÊTES», UNDE CEI DOI ȘEFI DE STATE AU ROSTIT CUVÎNTĂRILE DE SALUT. VIZITA OFICIALĂ ÎN FRANȚA A PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT AL ROMÂNIEI, NICOLAE CEAUȘESCU, MARCATĂ DE PRIMIREA CĂLDUROASĂ PE CARE CAPITALA FRANȚEI A FĂCUT-O PREȘEDINTELUI ROMÂN, ARE LOC SUB SEMNUL FERTIL AL PRIETENIEI DINTRE POPOARELE ROMÂN ȘI FRANCEZ, SUB SEMNUL STIMEI ȘI PREȚUIRII RECIPROCE.

COPII CU CARE NE MÎNDRIM

EROISMUL NU ARE VÎRSTĂ

...TÎRNĂVENI. *O bătrînă în casa inundată, ținînd în brațe un coș în care se afla nepoțelul ei, strigă după ajutor. Și Gligor Dordea, elev în clasa a VII-a a Liceului din localitate, intră în apă înotînd cîțiva metri, și scoate mai întîi copilul, apoi și pe bătrînă...*

...REGHIN. *O femeie cu cinci copii mici, tot într-o casă cuprinsă de ape. Anton Damian (clasa a VII-a, Școala generală nr. 5) vede o barcă legată de o salcie. O dezleagă, sare în ea, vîslește prin apa de peste un metru și jumătate, intră plutind în casă și-i scoate pe toți din valuri.*

...SIGHIȘOARA. *Școala generală nr. 3 cuprinsă de ape. Printre profesori, printre alți colegi, și Zaharia Cristea timp de o zi și o noapte, fără întrerupere, a lucrat la salvarea actelor, cărților și a celorlalte bunuri materiale...*

...TÎRGU MUREȘ. *Undeva, pe o stradă, elevul Oliver Silagyi din clasa a VIII-a a Școlii generale nr. 9, scoate dintr-o casă inundată și duce spre un bloc, pe rînd, mai întîi un copil de 6 săptămîni, apoi unul de 4 ani, apoi un bătrîn.*

Diplomele și insignele «Cutezătorul», care le-au fost și continuă să le fie acordate acestor eroi de 10—12 ani, de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor, confirmă respectul și admirația noastră pentru ei, pentru calitățile lor alese.

Tovarășul Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, înmînînd unor pionieri și școlari, precum și unor detașamente din Tîrgu Mureș, care s-au evidențiat în mod deosebit în lupta cu apele și în înlăturarea urmărilor acestora, distincții pionierești.

«La mulți ani, Alenka» — Cosmonautul Andrian Nicolaev își felicită fiica, la împlinirea celor șase ani ai ei,... din cosmos!

PATRU DINTRE COPIII REGHINULUI, DISTINȘI RECENT CU DIPLOMA ȘI INSIGNA «CUTEZĂTORUL»:

VASILE POP

VIOREL ȘTEFAN

PETRU SIMON

ANTON DAMIAN

2

REPORTERCLUB „CUTEZĂTORII"

NOI, PIONIERII ROMÂNIEI

EDIȚIE SPECIALĂ

EDIȚIE SPECIALĂ

EDIȚIE SPECIAL

Însemnări de PETRE GHELMEZ

3

4

Priviți-ne! Aceștia sîntem noi, copiii țării, veseli, visători, zburdalnici, prieteni buni cu cărțile, dornici de joacă, dar și pasionați de teoremele matematice, gata oricînd pentru o plimbare frumoasă (foto 1), dar și în stare să renunțăm la ore bune de somn, pentru a rezolva o problemă mai încîlcită de fizică sau de chimie, generoși, prieteni de nădejde, curajoși, cinstiți, sinceri, cutezători în visurile pe care ni le făurim, într-un cuvînt: pionieri! Cravata roșie (foto 2) pe care o purtăm cu dragoste la piept e simbolul gîndurilor noastre cele mai avîntate. Flacăra ei veșnic vie, face parte din flacăra nestinsă a luptei revoluționare, pe care bunii și străbunii noștri, părinții, frații mai mari, cei mai viteji fii ai poporului nostru — comuniștii au aprins-o de mult pe pămîntul românesc. Simțim lumina ei biruitoare în amintirile muzeelor (foto 3) în momentele solemne și atît de emoționante cînd comandantul detașamentului ne leagă pentru prima dată cravata roșie la gît (foto 4) și în toată viața luminoasă care ne înconjoară. Un avion ca acesta (foto 5) poate însemna pentru noi o simplă jucărie, dar în același timp și un gînd îndrăzneț de zburător sau de constructor, pe urmele marilor înaintași Vlaicu și Vuia. După cum creșterea iepurilor de casă (foto 6), un salt îndrăzneț pe terenul de sport (foto 7) sau interpretarea cu virtuozitate, pe scenă, a unui cîntec popular poate să însemne, de asemenea, începutul unei cariere strălucite într-un viitor pe care noi vrem să-l apropiem cît mai mult de prezent. Așa după cum vedeți tehnica nu ne este de loc străină chiar la această vîrstă. Un concurs de carturi (foto 9) echivalează pentru noi cu marile raliuri mondiale; un robot care clipește din ochi — ca o adevărată minune a tehnicii (foto 10); un concurs de biciclete (foto 11) cu turul ciclist al Europei; cît despre o stație de radioemisie (foto 12) ce să mai vorbim, asta echivalează cu... multe observații din partea mamei, care e tot mai supărată

CU MARE SATISFACȚIE ȘI BUCURIE VEDEM CĂ ÎN VOINȚA ȘI SOLIDARITATEA PENTRU REFACERE, DUPĂ MAREA ÎNFRUNTARE CU STIHIILE NATURII, ALĂTURI DE VÎRSTNICI SE AFLĂ ȘI PIONIERII NOȘTRI. AȘA ÎI VREM. CU PRILEJUL **ZILEI PIONIERULUI** *LE DORIM SĂ FIE MEREU ALĂTURI DE ÎNTREGUL POPOR, ÎN CUGET ȘI ÎN FAPTE, VREDNICI DE ÎNAINTAȘI ȘI CAPABILI DE A LE CONTINUA OPERA ZIDIRII ROMÂNIEI NOI, SOCIALISTE.*

prof. C

5

6

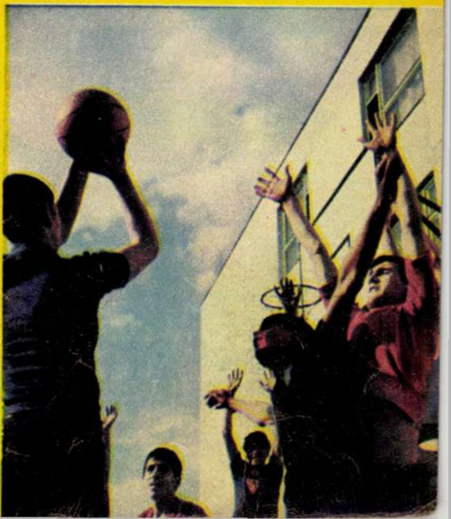

Fotografii:
GRIGORE PREPELIȚĂ
ELENA FUNDULEA

START
50
31
28

9

EDIŢIE
EDIŢIE SPECIALĂ
EDIŢIE SPECIALĂ
EDIŢIE SPECIALĂ

NOI, PIONIERII ROMÂNIEI

pe noi că pierdem orele de odihnă sau, pur şi simplu, uităm să mîncăm. Ce să-i faci, fiecare lucru cu părţile lui bune şi cu părţile lui rele. Dar spuneţi-ne fără pasiune, fără acel foc arzător care vine dinlăuntru, din toată fiinţa omului, poţi realiza ceva de seamă? Acesta este secretul faptului că, luaţi cu treburile, uneori uităm să mîncăm şi chiar uităm să mai mergem la joacă. Fiindcă trebuie să ştiţi: chiar dacă noi sîntem mici, în pieptul nostru, sub faldul purpuriu al cravatei roşii, bate o inimă mare. Iar atunci cînd este nevoie nu ne dăm în lături, chiar de la treburi, care s-ar părea că ne depăşesc puterile. În zilele acelea grele, pline de eroism, cînd părinţii noştri s-au luptat cu stihiile apelor, la zidurile înălţate de ei împotriva valurilor am pus şi noi umărul (foto 13). Şi se pare că n-am lucrat rău. Pentru că nouă, fie că ne aflăm pe digul înălţat împotriva apelor dezlănţuite, fie că ne aflăm pe scena şcolii noastre sau a căminului cultural (foto 14), fie că migălim în grădină la culesul căpşunelor (foto 15), fie că meşterim în atelier la descifrarea tainelor unui motor cu explozie (foto 16), ne place să lucrăm din toată inima. Chiar dacă, uneori, la culesul căpşunelor se mai întîmplă să umplem anevoie coşuleţul, de vină e numai aroma şi dulceaţa fragedă a fructelor ce ne îmbie mereu să le gustăm. Tot aşa, deşi sîntem cam mici de statură, autoritatea noastră în materie de respec-

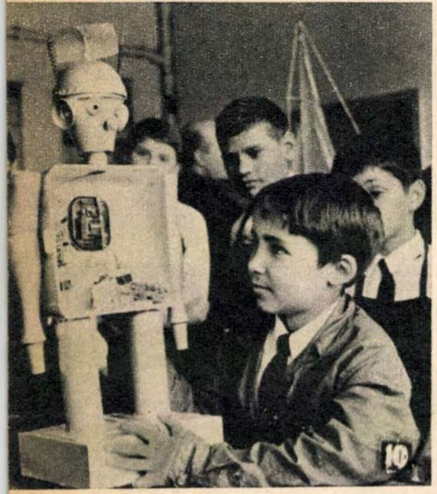

10

11

12

14

15

13

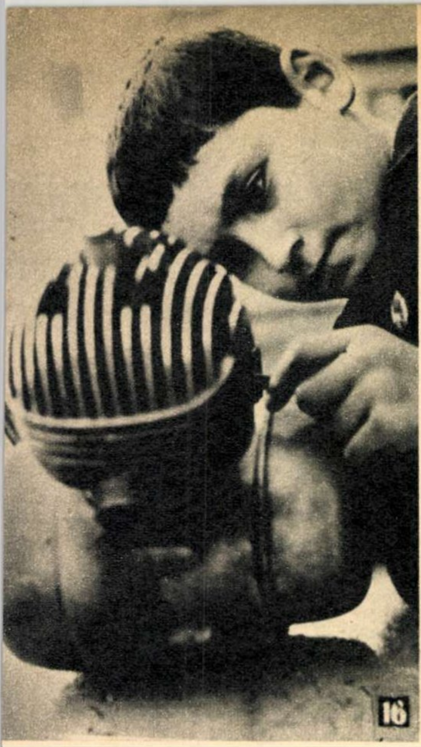
16

17

tare a regulilor de circulație e mare (foto 17),iar în ceea ce privește prognoza vremii (foto 18) vă asigurăm că meteorologii cercului nostru de specialitate n-au greșit absolut niciodată! E drept că excursioniștii din școala noastră, cărora la plecare noi le-am prezis «timp frumos» s-au întors cu o părere personală, dar asta-i altă poveste. Cel puțin la cusutul fluturilor și al rîurilor pe iile noastre populare (foto 19) atît de frumoase, sîntem adevărați ași. Asta nu poate s-o conteste nimeni: bunica este cea mai autorizată în materie și dînsa e de aceeași părere cu noi.

Priviți-ne! Așa sîntem noi: veseli, visători, zburdalnici, prieteni buni cu eroii cărților sau cu revista noastră dragă «Cutezătorii» (foto 20) pricepuți la joacă, dar și la carte, generoși, curajoși, cinstiți, sinceri, cutezători în gînduri și în fapte, într-un cuvînt: *pionieri* ai patriei noastre dragi, România socialistă.

18

19

Cutezătorii

REPORTERULUI PIX • CONVORBIRILE REPORTERULUI PIX • CONVORBIRILE

CONVORBIRILE REPORTERULUI PIX • CONVORBIRILE

DRAGI PRIETENI,

Obișnuita «Rozetă a săptămînii» a fost greu de ales din noianul de plicuri adresate «Reporter-clubului». Reportaje, știri, fotografii de pretutindeni din țară ne-au ținut «la zi» cu ceea ce se întîmplă în zonele inundate, cu acțiunile de ajutorare organizate în celelalte județe. Povestiri emoționante despre eroismul oamenilor în lupta cu apele nesățioase s-au adunat în «portofoliul» clubului. Printre eroii acestor întîmplări, foarte adesea am întîlnit copii, pionieri. Iată numai cîteva dintre aceste

PORTRETE ÎN MIȘCARE

SATU MARE. *Pionierul* **Gheorghe Tișe** *(Școala generală nr. 9) și-a format singur, atunci cînd a văzut primejdia apelor, o echipă din 22 de pionieri din clasele mai mari. Împreună, timp de 4 zile, acești copii au ajutat la încărcarea și descărcarea din elicoptere a alimentelor și medicamentelor pentru sinistrați. În vremea aceea comandamentul aeroportului fiind lipsit de brațe de muncă, ei au suplinit munca unor maturi aflați în locuri primejdioase.*

ARAD, comuna **Șiria.** Alături de cei mari, în zilele de muncă încordată pentru înălțarea digului au dat dovadă de multă hărnicie și elevii **Ștefan Onaga** și **George Fertig.** Datorită pionierilor **Nicolae Tot** și **Anton Uilachi,** unul dintre poduri a fost salvat. Primele măsuri le-au luat chiar ei prin înlănțuirea acestuia cu funii. Mai apoi, au venit oamenii.

BOTOȘANI, satul Cuzlău. **Era într-o luni pe la ora 8. Apele au început să crească amețitor. Și deodată, toată lunca Prutului a fost acoperită de o pînză nesfîrșită de apă. Satul însă era sus. Dar, în apa vijelioasă, la un moment dat, copiii din clasa a VII-a au văzut zbătîndu-se un cerb și o căprioară. Inimoși, au sărit cu toții să-i salveze. În ajutor le-au venit și cîțiva oameni.**

MEDIAȘ. *Cînd apele au început să crească,* **Gheorghe Bogdan** *(Școala generală nr. 6) a strîns zece copii mici de pe strada sa, i-a dus la marginea pădurii din apropiere și acolo i-a îngrijit în timp ce părinții lor aveau de înfruntat apa.* **Hildegard Groos** *(Școala generală nr. 6) fiind acasă numai cu o bunică bătrînă, cînd apa a pătruns în casă, el n-a intrat în panică, ci a salvat-o pe aceasta și a pus la adăpost mai multe lucruri din casă.* **Emil Vunvulea** *(Școala generală nr. 6) a observat că o fetiță de 3 ani fusese luată de valuri. A sărit în apă, a prins fetița și a adus-o la mal. Fetița acum e bine, dar a rămas fără locuință.* **Elena Suciu, Petru și Vasile Buta, Doina Farkaș** *(Școala generală nr. 6) se aflau singuri în casele lor, cînd apele au năvălit peste tot. Curajoși, ei au reușit să se salveze, ba unii dintre ei cu toată graba, n-au uitat să ia și diverse acte, obiecte de valoare.* **Ioan Bozsos, D. Bătrînu, Ladislau Bertok, Kerestely Sandor, Francisk și Finta Ioan** *(Școala generală nr. 1) au ajutat zilnic la salvarea și recuperarea multor bunuri în zilele de după inundație, au ajutat la curățirea orașului de mîl și aluviunile aduse de ape.*

Terenul de sport va fi la fel de frumos ca înainte de a fi venit apele. Copiii vor fi veseli, vor alerga, se vor întrece în iscusință (comuna Vințul de Jos, județul Alba).

Neașteptatul învingător

POVESTIRE DE
BUJOR NEDELCOVICI
DESEN DE
IOAN DONCA

Astăzi s-au trezit mai de dimineață ca de obicei. Radu fluiera o melodie veselă în timp ce-și încălța tenișii, iar Alexandru bea în grabă cafeaua cu lapte — care era totuși fierbinte cu toate că o ținuse pe fereastră — căutînd cu privirea treningul rătăcit undeva, prin cameră. Cei doi frați ieșiră în goană din cameră sărutînd-o pe mama lor, care apăru din bucătărie cu o farfurie cu cornulețe — atunci scoase din cuptor — întinzîndu-le fiecăruia cîte unul, urîndu-le succes, rugîndu-l pe Radu să nu-și forțeze piciorul, deoarece cu o săptămînă în urmă avusese o întindere de ligament.

În drum, trecură și pe la Nelu să-l ia cu ei, dar acesta plecase cu puțin timp înainte — aflaseră de la mama lui care apăruse la geam — așa că se îndreptară spre poartă, dar, îndată ce părul acela roșu și fața pistruiată dispărură din dreptul ferestrei, făcură cale întoarsă, intrară în curte, trecură printre straturile de zarzavat și flori din spatele casei și căutară cu ochii spărtura din uluci, văzînd-o astupată începură să se cațere pe gard. Se auzeau glasurile celor care sosiseră înaintea lor, strigăte, chemări, o voce tunătoare în microfon.

Primul care se urcase pe gard era Radu — cu toate că era mai mic de vîrstă — pentru că el «trecea întotdeauna în fața lui Alexandru». Cînd un străin îi întreba ceva pe stradă, Radu era primul care răspundea și chiar îi arăta cu mîna locul căutat, acasă Radu povestea ce se întîmplase la școală — învățau la același liceu — iar cînd Alexandru voia să spună ceva i-o lua înainte, nu-l lăsa să vorbească spunîndu-i că nu «sesisează esența» și continua să istorisească cele petrecute. Radu era premiant și cel mai bun la matematică din liceu, era foarte iubit de colegi, iar atunci cînd juca fotbal, el era acela care marca majoritatea golurilor. Nici Alexandru nu avea note proaste, dar nu luase premiu decît în clasa șasea, matematica nu-i plăcea, făcuse cîteva compuneri remarcate de profesoara de română, dar și acestea aveau o încheiere puțin clară și aproape nimeni din clasă nu le pricepuse; la meciurile de fotbal juca mijlocaș, multe din golurile marcate de Radu erau din «pasa» lui Alexandru, dar pe el nu-l aplauda nimeni și adevăratul «șef» rămînea tot Radu.

Astăzi avea loc concursul de atletism între cele două școli din oraș. Amîndoi trebuiau să alerge în cursa de 100 metri plat.

După ce au sărit gardul, au trecut pe lîngă coloanele de beton care susțineau tribuna și au intrat în stadion. Zgomotul creștea, erau elevi și de la alte școli, multe fete de la școala de muzică și cîțiva părinți. Radu o zări pe Rodica, fata cu care venea spre casă — locuia pe o stradă învecinată — de la orele de pian. Le făcea semn cu mîna — așa cum fac învingătorii — colegilor de clasă. Stadionul era aproape plin, culori pestrițe străluceau în soarele acestei dimineți de vară.

Profesorul le spuse să-și dezbrace treningurile și să le așeze pe gazonul din marginea terenului. Îi anunță că vor alerga amîndoi în aceeași cursă deoarece Mihai se îmbolnăvise și nu venise la concurs. Începuseră probele de sărituri. Suporterii își susțineau reprezentanții încurajîndu-i, strigîndu-le numele în cor. Radu căută din nou cu privirea prin mulțime și o zări pe Rodica îmbrăcată într-o rochie galbenă — știa că e culoarea ei preferată —, avea impresia că și ea se uită spre el. Era hotărît să iasă pe locul întîi. Dacă se califica, urma să se prezinte la concursul pe țară și, oricum, nu era puțin. Începuse să-și facă încălzirea, genunchiul nu-l mai durea, se simțea într-o formă bună.

O voce de la microfon anunță că urmează proba de 100 metri plat, proba cea mai așteptată. Trebuia să se prezinte la start. Își alese culoarul întîi. Alexandru era pe culoarul patru. Celelalte erau ocupate pe rînd de elevii de la Liceul Caragiale. Radu își luă poziția de start, respiră adînc de cîteva ori, inima îi bătea liniștită, ridică privirea și lîngă gardul de sîrmă împletită — ce despărțea terenul de public — zări pe cineva îmbrăcat în galben, era Rodica, coborîse din tribună să poată urmări cursa mai de aproape. Aplecă ochii încercînd să se concentreze, aruncă în lături o pietricică, dorind parcă să îndepărteze ultimul obstacol. Începu numărătoarea, la zgomotul pistolului simți cum zvîcnește înainte, imediat urmă altă detunătură: start greșit. Se întoarse încet, cu privirea în pămînt, încercînd să se liniștească, se știa urmărit de toți colegii, de părinții lui care promiseseră că vor veni. Cînd se aplecă din nou pentru a-și lua poziția de plecare simți un junghi în genunchi, dar spre bucuria lui dispăru imediat. Din nou glasul acela monoton numărînd cu pauze lungi, din nou focul de pistol. Auzea strigătele colegilor. Alerga cu palmele pe lîngă trup, cu picioarele întinse, cu pieptul puțin împins înainte. Nu avea pe nimeni în linie cu el. Strigătele se întețeau, era cea mai disputată probă, urma să se desemneze și titlul de «cel mai iute alergător din oraș». Trecuse de jumătatea cursei deoarece depășise locul din tribună unde de obicei stăteau oficialitățile. Deodată, din urma lui, zări cu coada ochiului cum se apropie cineva, era acum în dreptul lui, vedea cum îl depășește, pînă la linia de sosire nu mai era mult, își dădu seama că nu poate să-l mai ajungă, nici să-l țină în loc, întinse chiar puțin mîna parcă să se agațe de el... prea tîrziu, sfoara era ruptă de altul, împinse pieptul, dar n-o găsi în drumul lui, era definitiv pe locul doi. Mai alergă un timp pe arcul pistei apoi se opri. Nu-i venea să creadă. Totuși de ce nu auzea strigătele de bucurie ale băieților de la Caragiale? De ce nu se bucură de victoria lor? Trecea pe lîngă gardul de sîrmă fără să ridice privirea, deodată își auzi numele, nu era scandat de multe voci, era șoptit, își răsuci ochii în direcția aceea și o zări pe Rodica. Se opri aproape automat în fața ei, pe obrazul ei frumos erau desenate multe romburi care o urîțeau și o întristau, la urmă înțelese că erau romburile formate de sîrma gardului.

— Nu cred că te-a durut piciorul. Sînt sigură că l-ai lăsat intenționat pe Alexandru să cîștige. E grozav din partea ta, și întinse două degete parcă vrînd să-i strîngă mîna.

Doar acum a înțeles. N-au ieșit cei de la Caragiale. Colegii erau supărați pe el deoarece cîștigase altcineva... era totuși fratele lui. Nici cel puțin nu putea să motiveze față de el însuși că l-a durut piciorul.

Erau din nou acasă. Veniseră mătușa Marcela și unchiul Tică. Mama așeza bucatele pe masă. Tatăl îl chemă în camera învecinată. Îi puse o mînă pe umăr, gestul lui ascunde ceva din acea egalitate bărbătească, robustă.

— Știam că o să-l lași pe Alexandru să cîștige și el odată, și îl privi intens în ochi, fericit, mulțumit de băiatul lui.

A vrut să-i spună că... dar l-a luat de braț și intră cu el în sufragerie. Unchiul Tică povestea o anecdotă, toți rîdeau. Alexandru era trist, și el bănuia același lucru. Tatăl începu să toarne vin în pahare. Veselia lor îl enerva, își dădea seama că buna lor dispoziție era ca un semn de elogiu ascuns adus lui, cel cu «adevărat victorios», că toți erau încîntați de comportarea lui. Simțea ochii mamei care îl urmăreau parcă mulțumindu-i tăcut. Și neputînd să mai suporte începu să vorbească precipitat, gîngăvit, aproape țipînd.

— Nu eu! Nu eu! El e cel care... Nici cel puțin nu m-a durut piciorul. El a cîștigat cu adevărat!

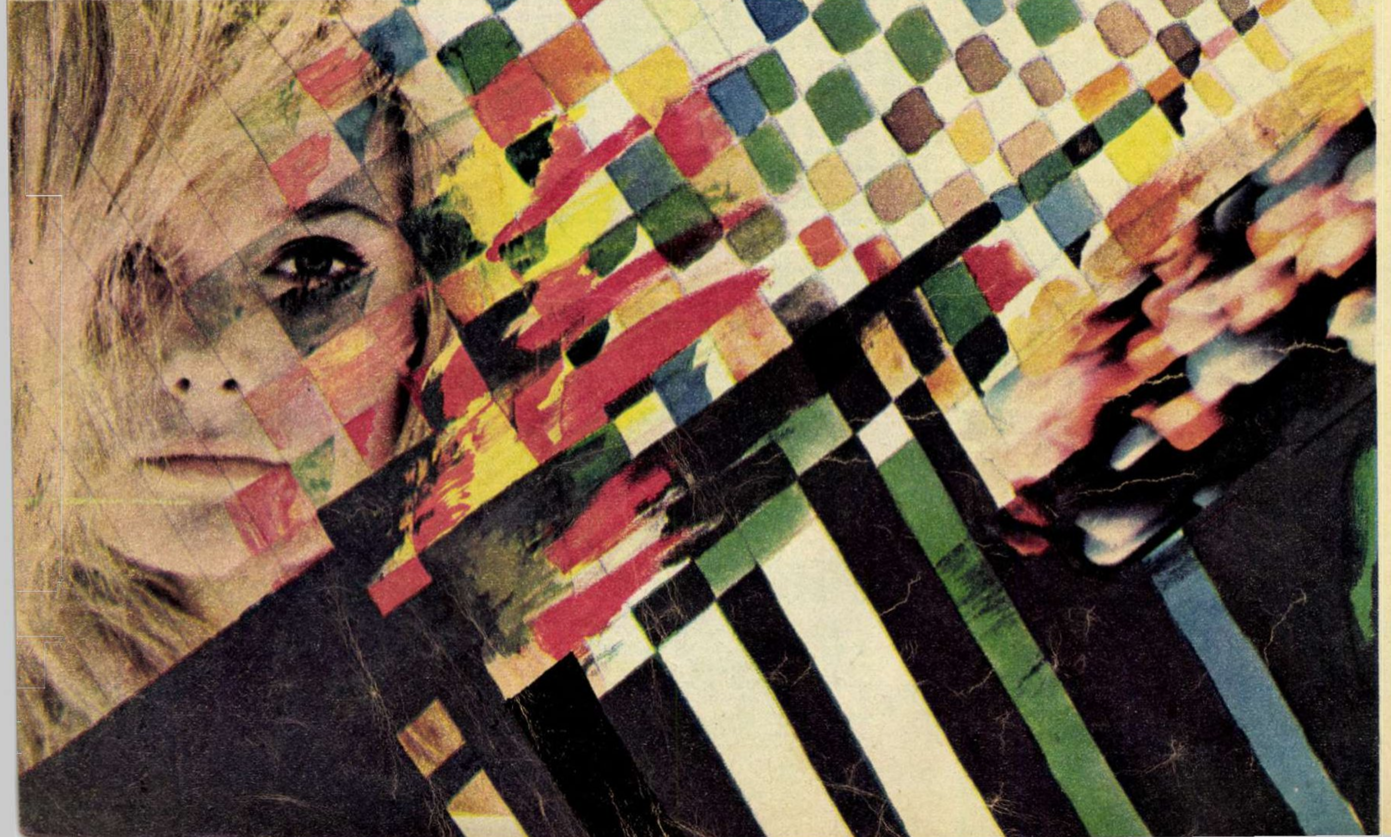

ZBOARĂ VLAICU

60 DE ANI DE LA DEMONSTRAȚIA DIN DEALUL COTROCENI

17 iunie 1910. Pe platoul Cotrocenilor s-a adunat lume multă, să vadă minunea: mașina cu aripi și pe tînărul ei inventator și constructor, Aurel Vlaicu, evoluînd cu ea.

Lumea privește curioasă și atentă la fiecare mișcare pe care o fac ajutoarele lui Vlaicu dirijate de Ion Ciulu, mecanicul său, mai ales că s-a zvonit la București, că în urmă cu o zi, la cîteva încercări, aeroplanul n-a vrut să se desprindă de pămînt.

Este o zi caldă, cu cer senin și fără nici o adiere de vînt. Vlaicu tocmai iese din hangar, cînd din două birji coboară prietenii și susținătorii lui, scriitorii Șt.O. Iosif, Emil Gîrleanu, Ilarie Chendi, Alexandru Vlahuță și George Coșbuc.

Îl înconjură pe Vlaicu, încurajîndu-l și urîndu-i succes. Totuși, nu rabdă să nu mai încerce o dată să-l determine a lăsa pe altcineva să încerce mașina, să nu-și riște viața el, făuritorul ei. Totul e însă de prisos, Vlaicu le răspunde zîmbind: «Gîndacul ascultă de mine, că doar eu i-s tată!»

Motorul duduie puternic, mașina gonește din ce în ce mai repede de-a lungul cîmpului, dar nu se desprinde de teren.

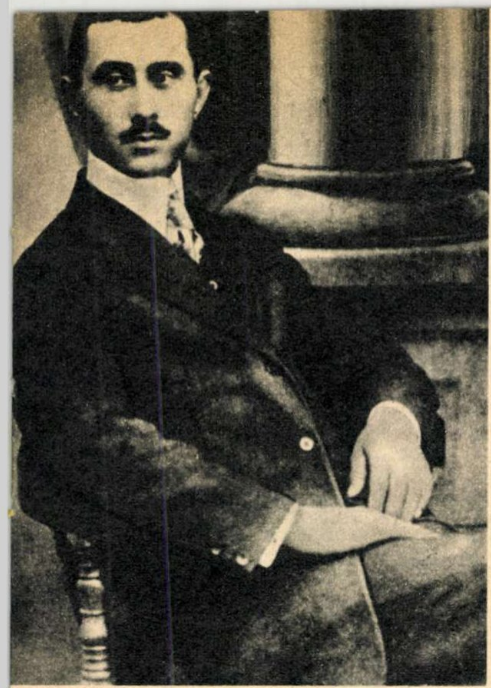

REDACȚIA REVISTEI NOASTRE A ADRESAT ACADEMICIANULUI ELIE CARAFOLI URMĂTOAREA ÎNTREBARE: **«DE CE NU-L PUTEM UITA PE AUREL VLAICU?»** IATĂ CE NE-A DECLARAT REPUTATUL SAVANT:

**— ÎN EPOCA EROICĂ A AVIAȚIEI,
CÎND CONCEPȚIA ȘI EXECUȚIA APARATULUI,
PRECUM ȘI ARTA DE A ZBURA ERAU
ADESEA ÎNTRUNITE ÎNTR-UNA
ȘI ACEEAȘI PERSOANĂ,
IAR ZBORUL ERA O FAPTĂ TEMERARĂ,
POPORUL ROMÂN
A DAT OMENIRII PIONIERI STRĂLUCIȚI,
PRINTRE CARE PE MARELE INVENTATOR
ȘI CONSTRUCTOR, PE ZBURĂTORUL
DESĂVÎRȘIT ȘI ÎNDRĂZNEȚ, PE AUREL VLAICU,
POPORUL ÎI ESTE RECUNOSCĂTOR
PENTRU CREAȚIA SA, PENTRU ARTA SA,
PENTRU GLORIA AVIATICĂ PE CARE
A ADUS-O PATRIEI NOASTRE.**

E Carafoli

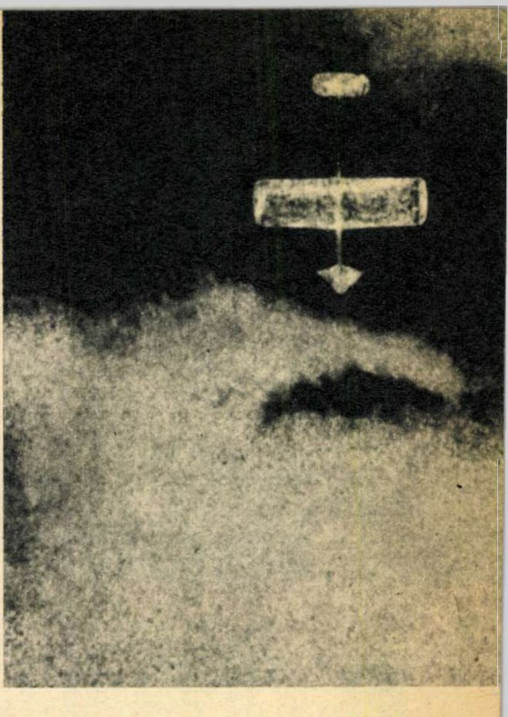

La extremitatea cealaltă a cîmpului Vlaicu oprește și face semn lui Ciulu și celorlalți să ducă aeroplanul din nou la locul de plecare.

Puțin abătut, se duce spre grupul prietenilor săi și începe să le explice că a reușit să ridice roțile din față în timp ce rula, dar roata din spate nu a vrut să-l asculte. «Asta-i!» exclamă el și continuă demonstrînd că ar fi trebuit ca în momentul ridicării roților din față să fi comandat profundorul, coborîndu-l puțin, ca să se ridice și partea din spate. «Acum, dragii mei, sigur voi zbura!» Cu aceasta pleacă spre avion.

Cu motorul în plin, pornește ca din praștie, viteza aeroplanului crește din ce în ce și, după un rulaj de vreo 40 m, aparatul se desprinde de pămînt și zboară la 3—4 m înălțime, pe o distanță aproximativ de 50 m, după care aterizează lin în uralele și aplauzele nesfîrșite ale mulțimii adunate pe cîmp, căreia nu-i venea să-și creadă ochilor.

Prietenii îl îmbrățișează, lumea îl înconjură și-l aclamă, Vlaicu este fericit, copleșit de... «senzația ce nu se poate compara cu nimic asemănător», cum spune el, radiind de bucuria succesului.

Aurel Vlaicu, inventatorul și constructorul unuia din cele mai originale aeroplane din timpul său, a fost și un abil și talentat zburător, care a înscris cea mai glorioasă pagină din istoria aviației românești prin victoriile repurtate la concursul internațional de aviație de pe aerodromul vienez Aspern și prin zborurile sale efectuate în fața a zeci de mii de oameni în diferite localități din țară.

«Visul cel mai frumos îl plătim mai scump!» scria Octavian Goga. Scump a plătit Vlaicu visul său de a trece primul în zbor Carpații, vis făurit încă de cînd era în satul său natal, dintre dealurile ce mărginesc lunca Mureșului.

Viața și opera lui rămîn însă pentru generațiile viitoare un imbold spre cutezanță, dragoste de patrie și umanitate.

Ing. C. GHEORGHIU

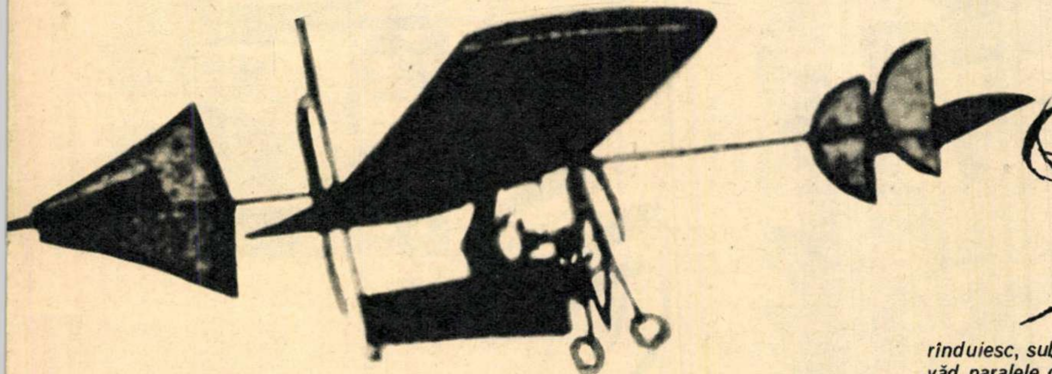

Impresii din văzduh

ARTICOLUL LUI AUREL VLAICU «IMPRESII DIN VĂZDUH», APĂRUT ÎN REVISTA «FLACĂRA» DIN 29 OCTOMBRIE 1911, DIN CARE VĂ PREZENTĂM CÎTEVA FRAGMENTE, REPREZINTĂ, SE PARE, ÎNTÎIA RELATARE DIN SURSĂ DIRECTĂ A MARII AVENTURI CARE A FOST DESCOPERIREA ZBORULUI. SCRIS DOAR LA UN AN DE LA CELEBRUL SĂU ZBOR DE LA COTROCENI, PAGINILE VIBREAZĂ DE UN PATETISM CARE EMOȚIONEAZĂ ȘI ASTĂZI PRIN ADEVĂRUL LOR OMENESC, PRIN MODESTIE ȘI CREDINȚĂ ÎN ȚEL.

VALENTIN BORDA.

Impresia cea mai puternică am simțit-o cînd am zburat pentru prima oară la Binținți, în Ardeal. Blériot încă nu trecuse canalul Mînecei. Primul meu aparat era tot de lemn și n-avea motor. Am legat trei cai de el, trei flăcăi au prins a pocni din bice, și aparatul s-a ridicat la vreo 15 metri înălțime, după ce a alergat cîțiva kilometri pe pămînt. De-atunci, de cîte ori mă sui în aparat, zbîrnîiala motorului mi-aduce aminte de aeroplanul fără motor, și dinaintea ochilor, fascinați de nemărginirea văzduhului, îmi răsar cei trei flăcăi chiuind și pocnind cu foc din bice.

Bucuria cea mai mare însă am simțit-o cînd am zburat pentru prima oară la Cotroceni. Nu m-am ridicat atunci mai sus de patru metri. Cu toate acestea, nici Alpii nu mi-i închipuiam mai înalți ca înălțimea la care mă ridicasem eu. Fiindcă patru metri, erau atunci pentru mine un record formidabil, un record care-mi consacra mașina. Zburasem: și asta era principalul. Mă menținusem sigur în aer, făcusem evoluțiuni nesovăielnice. Publicul care era de față m-a aplaudat cu entuziasm. Iar eu, după ce m-am coborît, eram ca și beat de bucuria fără margini a izbîndei. Începusem să mă dau peste cap pe cîmp de fericire. Cei din jurul meu ziceau c-am înnebunit. Și eram, în adevăr, nebun de entuziasm și mulțumire.

De altfel, este în adevăr de mirat cum omul nu înnebunește cînd zboară. Mă ridic. Și un gol parcă se face deodată în toată ființa — ca și cum m-aș ridica foarte repede cu un ascensor. Casele, drumurile, plantațiile prind să alerge nebunește în urma mea, să se depărteze din ce în ce, să se micșoreze, să devie tot mai puțin clare.

Pînă la o sută de metri, am impresia că zbor cu un tren fulger, pe un drum fără șine, peste lucruri și oameni. E înălțimea favorită la care-mi place să zbor. La o sută de metri nemărginirea văzduhului nu mă neliniștește, alergarea nebună a lucrurilor de sub mine îmi dă continuu senzația amețitoare a vitezei cu care zbor... De la Cotroceni, cînd sînt la o sută de metri înălțime, se vede departe în zare... Văd Argeșul, cum scînteiază ca o panglică de fildeș... Văd drumurile, clădirile orașelor, pădurile cum se rînduiesc, sub înrîurirea vitezei cu care alerg, în linii paralele... Toate contururile se văd paralele de sus.

Cînd trec de cinci sute de metri începe să-mi fie urît. Pămîntul nu se mai vede decît ca o imensă movilă de cenușă sură cu pete albe, munții și văile se nivelează... Confrații zburători (ciorile și ceilalți... aviatori de această categorie) au dispărut cu desăvîrșire... Mă simt singur și începe să-mi fie frică... Nu mi-e frică de căderi sau accidente. Mă cuprinde teama de misterul nemărginirei.

Am trecut de 800 de metri. Alerg cu o viteză foarte mare. Și totuși parcă stau pe loc. În raport cu imensitatea văzduhului, viteza motorului meu dispare. Aș vrea să alerg mai repede.

Coborîrea e mult mai plăcută decît suirea. Pînă la 50 de metri deasupra pămîntului, mă cobor fără nici o teamă, cu mîinile strînse pe cîrmă, cu ochii ațintiți asupra motorului. De la 50 de metri începe să mă cuprindă frica de a nu ateriza destul de ușor. În aviație, spre deosebire de viața de toate zilele, e mai greu de coborît decît de urcat.

De la furtul lui Prometeu, omul n-a îndrăznit încă o aventură atît de primejdioasă.

Vlaicu (x) printre colegi ▶

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

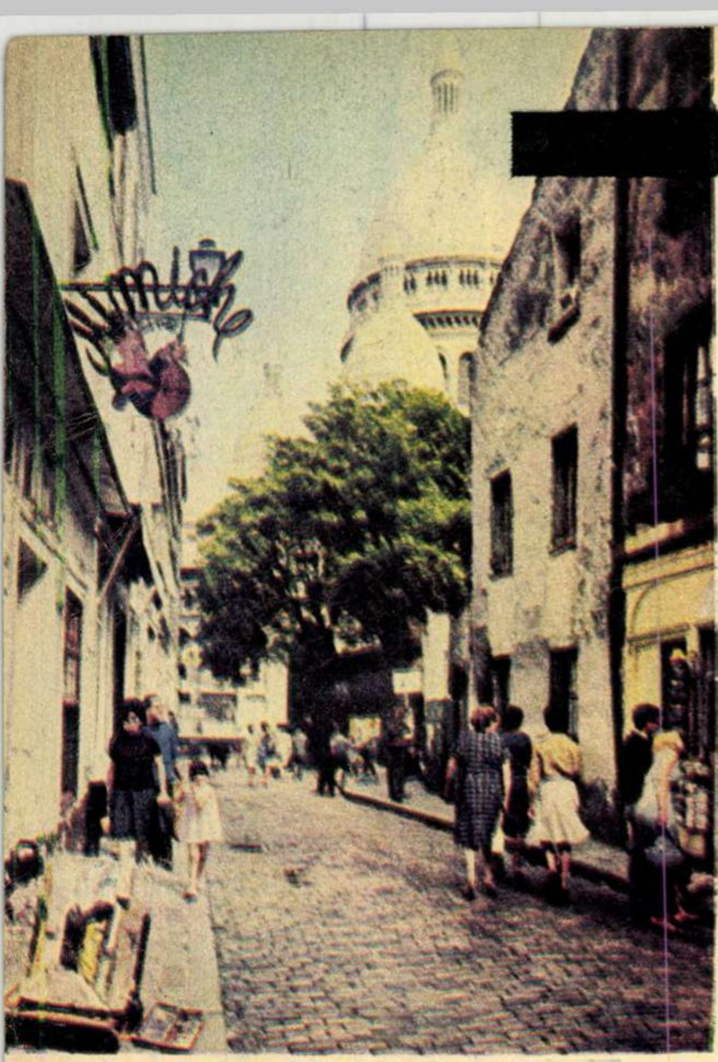

Instantaneu pe una din străzile Parisului.

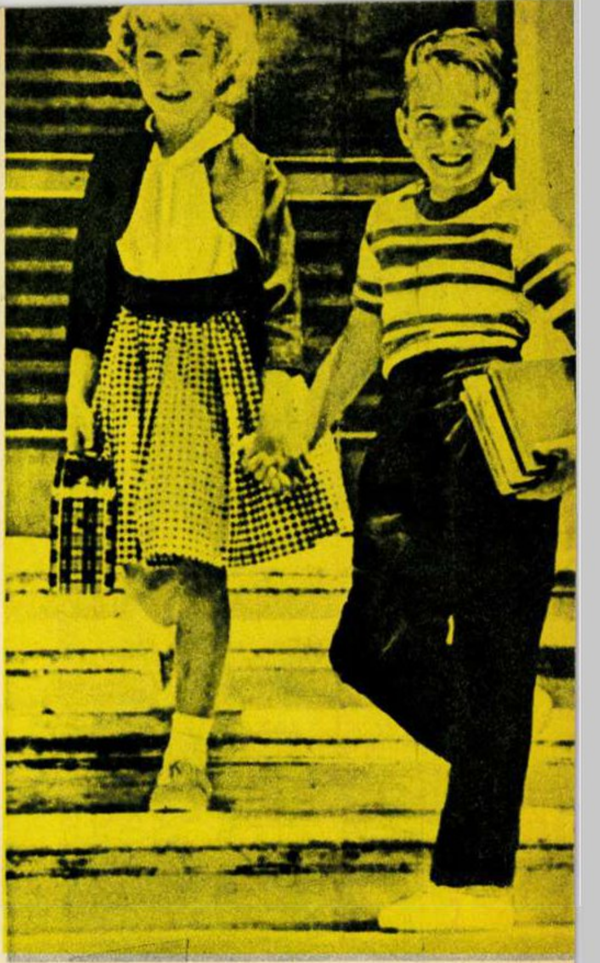

Copiii Parisului, școlarii și — nu mai puțin — ștrengarii acestei venerabile citadele a culturii europene te întîmpină familiar, ți se adresează familiar, te însoțesc familiar în viața diurnă a orașului. Deși la gară sau pe aeroport prezența lor e mai degrabă simbolică în afara vacanțelor, cei mai tineri fii ai Franței — numai în zona pariziană trăiesc și învață aproape două milioane de copii și adolescenți — ți se recomandă dintru început drept societate fermecătoare a sejurului parizian.

Întîiul tur al orașului, la întîiele ore ale unei dimineți de noiembrie, m-a pus față în față nu doar cu binecunoscute repere urbanistice — Étoile, Tour Eiffel. Place de la Concorde, Madelaine Opera, Notre-Dame, Sorbona, Pantheon, — ci cu filmul obișnuit al unei zile citadine, ai cărui protagoniști erau, ca pretutindenea, ei, copiii.

Tineretea acestui oraș multisecular (cunoscut sub numele Lutetia, încă în vremea împăratului Cezar; Catedrala Notre-Dame de Paris, unul dintre cele mai importante monumente de arhitectură gotică, a fost construită între 1163—1245). iradiază armonios în contextul diverselor vîrste ale arhitecturii. Scoase, printr-un laborios efort de sub patina anilor, frontoanele și coloanele vechilor clădiri arată zilei o fată neverosimil de proaspătă, forme și dimensiuni contrazise fervent de linia suplă, în beton și sticlă, a noilor stabilimente urbane, îngăduite numai dincolo de aria — perfect conservată — a unui oraș prin care un milion de automobile caută tardiv siluetele repezi ale Mușchetarilor.

Pierduți în fluxul rutier, atrași magnetic de ghiozdanele ce săltau matinal și sprinten pe umerii școlarilor, ochii noștri se îngînau tainic, printre vechi fațade și parcuri, cu siluete ale viitorului.

O clasă «de zăpadă» în drum spre schi.

Pictori la lucru în Piața Tertre.

Un ghiozdan PE STRAZILE PARISULUI

de MIHAI NEGULESCU

«Clasele de zăpadă»

O școală obișnuită, un colegiu, în cartierul Doudeau ville. Arhitectură usor severă, coridoare lungi, scări de beton escaladate de liniște. Ultimul ghiozdan, întîrziat, desface o crăpătură de cer la capătul dinspre portal al coridorului. Două mișcări sprintene în dreptul cuierului. Un fluture uriaș, o fundiță neastîmpărată o zbughește spre clasa cea mai apropiată. Un stop la ușă. O secundă de respirație adîncă. O inimă ticăind, luată în dinți. O severă încuviințare. Fundița va continua lecția, între colegele sale. Suspendat în vecinătatea portalului interior, ceasornicul dă mai departe fila secundelor Este ora 8,35 dimineața.

Elevii școlii sînt copii de pe străzile învecinate. Către sfîrșitul orelor de curs, refacem împreună filmul unui an de învățătură.

Desfășurîndu-se într-un mod pe care l-am numi clasic, «de tip napoleonean» — trimestre, note, examene, medii, bacalaureat — procesul de învățămînt oferă copilului, aici, ceea ce oferă pretutindenea: cunoștințe, emoție, satisfacții.

O viață școlară obișnuită Copii obișnuiți. Pasiuni obișnuite. Se face sport, mult sport. În special, se practică gimnastica și înotul. Toti școlarii știu să înoate! Se vizionează spectacole cu preț redus (sîmbăta, între orele 18—20). Cu sprijinul Asociației părinților, se scot reviste școlare. Tot Asociația sprijină material școala pentru organizarea vacanțelor, pentru serbarea pomului de iarnă.

Marele eveniment al vieții școlarilor de aici se petrece însă nu între zidurile severe ale cartierului Doudeauville. M-elle D. Barbeyer, directoarea școlii, se pasionează domnia sa însăși, povestind. O dată în viață — o dată în viața de elev — școala «de tip napoleonian», devenită laică și gratuită în 1881, își simte pereții clasei clătinîndu-se sub voioșia protagoniștilor. Pentru o lună de zile — ce scurtă e uneori o lună de zile în viața de elev! — școala, rămînînd aceeași instituție de cultură, se travestește în cabană de schi. Undeva în Alpi, ghiozdanele devin saci de sport,iar profesorii — severii și bunii noștri profesori — însoțesc copiii în cea mai fantastică aventură pedagogică și sportivă: *les classes de neige*, clasele de iarnă, clasele de zăpadă.

Dimineața, cursuri obișnuite. După-amiaza — sport. schi. Seara se cîntă,se dansează, se desenează. Duminica: excursii, întîlniri cu țăranii, cu paznicii de vînătoare. Iar toate acestea în plin sezon școlar, o dată într-o viață de elev. O neuitată lună de zăpadă.

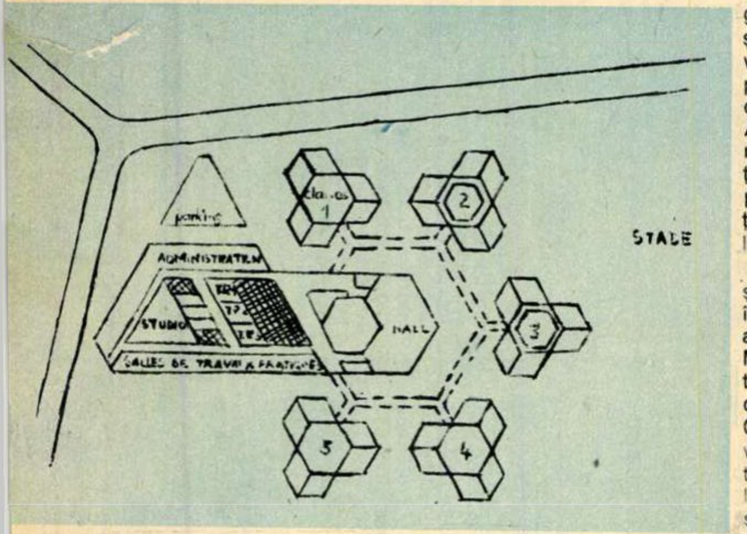

Tehnologie și poezie

Reflectînd varietatea genurilor de școli de cultură generală, de arte și meserii, economice ș.a.m.d., în caietul de note întîlnirile cu școala și copiii se succed plurivalent. O materie cu totul actuală, precum *tehnologia*, generalizată încă la vîrsta de 9—11 ani, laborioasele ateliere de împletituri, modelism, cartonaj, de ceramică sau gospodărie ilustrează faptul că cei mai tineri fii ai Franței cresc și învață nu numai în țara lui Alain Delon sau Mireille Mathieu, ci într-o țară cu iscusiți tehnicieni, constructori și savanți, cu pedagogi excelenți și exploratori temerari, cu la fel de renumiți meseriași și agricultori.

Televiziunea, discul, filmul sînt componente familiare din procesul de învățămînt. Undeva, într-un cartier de sud, o tînără dar venerabilă instituție: Radio-Televiziunea Școlară. De aici se asigură săptămînal programe însumînd 14,30 ore — televiziune și 20 ore — radio (în emisiuni de cîte 20 minute, recepționate în clase, în cadrul lecțiilor cu tematica respectivă).

În interpretarea unor actori prestigioși, emisiunile școlare de poezie — fiecare disciplină școlară are emisiunile sale — izbîndesc mai mult decît un act de memorizare, deprinderea copiilor de a-și cultiva propria expresivitate a glasului,dar și de a înțelege mai adînc conținutul. Cunoscuta poemă închinată lui Gabriel Peri, de către Aragon, poemă care tocmai se înregistrează în momentul vizitei noastre, e însoțită de evocarea împrejurărilor în care au fost scrise versurile: împușcarea de către fasciști a unui erou al Rezistenței.

Școala viitorului la Marly-le-Roi?

Vizităm un centru școlar experimental, într-un orășel de lîngă Paris, la Marly-le-Roi (schița din stînga). Un colegiu de învățămînt secundar, destinat copiilor din clasele a VI-a - a III-a *) Cei 1 200 de elevi, între 13-16 ani, reprezintă populația școlară obișnuită a zonei respective. Școala cuprinde patru secțiuni: clasic, modern lung, modern scurt, clase de tranziție. În ce constă noutatea?

Este vorba de: existența unui circuit-închis de televiziune, a unui program pedagogic colectiv, pe discipline școlare și, element izbitor de la prima vedere, adaptarea unei concepții arhitecturale demne a concura pentru o prezumtivă școală a viitorului.

Imaginea unei asemenea școli, transpusă sumar în schița alăturată, oferă elevilor o ambianță originală, familiară. Pe cît de funcțională pe atît de prielnică visului.

Cele cinci grupuri de clase — a cîte 3 clase duble — formînd împreună cu corpul central o hexa-constelație, contrazic severa configurație geometrică a școlilor de pretutindeni. Construiți din material ușor, pereții claselor — cu excepția celor ai claselor gemene, care sînt de sticlă — nu vin în contact decît în colțurile dinspre coridorul hexagonal. Sălile au o formă romboidală. Fiecare clasă e dotată cu televizoare. Perceperea sunetului (o, dictările...) se face prin difuzoare plasate în plafon.

Studioul de televiziune, racordat la 2 canale ale ORTF, și avînd o însemnată producție originală — de la desen și geografie la tehnologie și istoria descoperirilor — este o veritabilă fortăreață a ingeniozității și pasiunii.

Sub raport gospodăresc, prin adaptări simple, ingenioase, holul central al complexului devine: sală de studiu pentru 100 elevi, sală de mese a cantinei cu autoservire (original arsenal culinar în nichel, faianță și aluminiu), unde servesc masa 800 de elevi în patru serii, în sfîrșit, o semipliere a meselor, o semirotire a unui șir de scaune și sala devine într-un minut o veritabilă sală de spectacol.

Sălile de lucrări practice pentru științe naturale, laboratoarele de fizică și chimie, sălile de cartonaj, împletituri, gospodărie, studiourile pentru limbi străine sau matematică (manualelor le sînt preferate banda de magnetofon, corpurile geometrice secționate, mașinile de socotit, fișele de computer etc.) completează un decor populat de copii isteți și comunicativi, parcă jucîndu-se de-a învățătura, dar în fond însușindu-și ceva din însuși contextul obișnuit de viață al deceniilor următoare.

---

*) *În Franța clasele sînt numerotate de la 11 la zero, clasă «terminală».*

Arhitectură gotică la Sainte Chapelle.

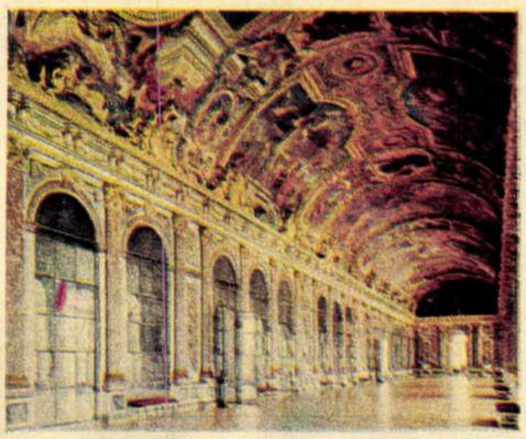

Palatul Versailles — sala oglinzilor.

Versailles — Micul palat.

Podul Alexandru peste Sena.

Arcul de triumf Carrousel.

Vedere din vechiul Montmartre.

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

Treptat, ideea că venise aici pentru a încurca planurile unor prezumtivi tîlhari începu să-și piardă din importanță. Nimic nu părea să amenințe tihna muzeală a prețioaselor obiecte. În schimb, Marius nu-și mai vedea capul de treburi: repetiții. filmări și, în ultimul timp, antrenamente de călărie. Victor Roman, regizorul, hotărîse să aducă o modificare scenariului înlocuindu-i pe «*bărbații hirsuți și falnici, cu piepturi enorme, brăzdate de cicatrice*», care figurau în garda tezaurului, cu personaje de vîrsta lui Marius.

— Am arătat publicului destui giganți bărboși în filmele mele istorice, explică regizorul. Acum aș vrea să-i povestesc despre eroi tineri, candizi, romantici. Găsim așa ceva prin partea locului?

Astfel apărură alături de Marius, în garda tezaurului, «doctorul» Palaghiță, Fred Apostolescu și Eschimosul.

— Bun, avem toată gama: unul isteț, unul frumos, unul descurcăreț, unul urîțel și altul comic! zîmbi regizorul, fără a preciza cui anume îi adresează unul sau altul din acele epitete, astfel încît fiecare fu liber să și-l atribuie singur pe cel dorit. Stanislas, fă-i, te rog, să guste nițel din talașul manejului !

«Manejul» era o improvizație constînd dintr-un loc îngrădit circular cu nuiele și acoperit cu talaș. Cascadorii de profesie studiau cu Stanislas cele mai neobișnuite căzături de pe cal și tot aici actorii mai puțin obișnuiți cu echitația luau în fiecare dimineață lecții cu antrenorul Luigi, un bătrîn cu trup de copil care, «fa trent'anni», acum treizeci de ani, fusese unul din cei mai cunoscuți jochei din Europa.

— Ați văzut vreodată un cal? era prima întrebare cu care se adresa novicilor.

Urma un răspuns oarecare, «Da, firește», sau unul glumeț, sau unul plictisit.

— *Grazie*! Atunci, ați putea să-mi spuneți ce este calul?

— Cal, ce să fie! Sînteți glumeț.

— *Ma* eu vorbesc foarte *seriozo!* Încep să cred că, de fapt, nu știți ce este un cal. Vă voi dovedi imediat! *Rigurdate, signori!*

Un minut mai tîrziu, Luigi apărea pe calul Zefir, un armăsar de cinci ani, alb ca zăpada. «Pe cal» e un fel de a spune; în realitate. Luigi călărea pe suflul unei explozii, pe un uragan! Zefir se ridica vijelios în două picioare, încît credeai că asiști la un rodeo, încerca să-și trîntească omul, se așternea pe galopuri drăcești, zbura peste obstacole ca o stafie, pe urmă se oprea în fața novicilor, se ridica pe picioarele dinapoi, și, nechezînd înspăimîntător, bătea aerul cu copitele din față.

— *Prego*, acum încercați și dumneavoastră, spunea Luigi, descălecînd.

Asistența făcea cu groază cîțiva pași înapoi: «E o nebunie», «Fugi, domnule, crezi că am prea multe coaste?» «Du monstrul înapoi în grajd că eu leșin!»

— Vai, și mai spuneați că știți ce este un cal! clătina dezamăgit din cap *signor* Luigi. Zefir, ajută-l pe domnul!

Armăsarul înclina ușurel din cap și se lăsa cuminte cu burta la pămînt.

— Încălecați, îl îndemna Luigi pe viitorul călăreț. Nu vedeți că Zefir *vă roagă?*

— Nu pot, domnule, mi-e frică!

— Doar vă garantez că n-o să vi se întîmple nimic neplăcut. Aveți cuvîntul meu!

Mai de rușine, mai de curiozitate, respectivul își înfrîngea spaima și încăleca.

— Acum, spunea Luigi, nu trebuie decît să-i vorbiți «Ridică-te», și se ridică. «Mergi încet», și merge încet. «Oprește-te» și se va opri. Încercați.

Palid de teamă, omul începea să vorbească și, spre uimirea lui, Zefir îndeplinea cuminte toate aceste comenzi, ba, din cînd în cînd, întorcea capul spre călăreț, ca și cum ar fi vrut să-i spună «să n-ai grijă, înțeleg tot ce-mi spui».

— Vedeți că n-ați știut ce este un cal? spunea cu blîndețe *signor* Luigi. Acum vă las să formulați singuri definiția.

Nici Marius și prietenii lui nu scăpară de această «introducere» cu care signor Luigi obișnuia să înceapă cu fiecare nou grup de învățăcei. Apoi, activitatea se desfășura normal, ca la orice școală de călărie. În zilele următoare, Marius cunoscu primele necazuri ale nobilei arte — dureri în pulpe și într-o anumită parte a trupului care venea în contact direct cu șaua... — dar și primele bucurii. Avea un cal bătrîn și blazat, Garoafă, o namilă castanie, care își petrecuse toată viața în manej și cunoștea exercițiile mai bine decît antrenorii. Nimic și nimeni din manej nu l-ar fi făcut pe Garoafă să-și iasă din sărite; pe spinarea lui, cei mai speriați și mai nesiguri oameni se simțeau călăreți de înaltă clasă.

După cîteva lecții, Marius deveni foarte încrezător în virtuțile lui de călăreț și-l rugă pe *signor* Luigi să-l lase cu Garoafă și în afara manejului.

— *Va bene*, încuviință Luigi, dar să nu hoinăriți prea mult și, mai ales, nu uita că Garoafă e domn pînă la un punct; nu care cumva să te grozăvești lovindu-l. *Capisci?*

Într-adevăr, lovirea cailor era aproape exclusă din metodele lui *signor* Luigi, cravașa avînd la el doar un rol simbolic.

Bine înfipt în șa, cu o mînă proptită în mînerul sabiei și cu cealaltă ținînd frîul, Marius porni la plimbare. Era într-o duminică dimineața, șoseaua era arhiplină de mașini, toate frumoase și bine spălate, împodobite cu emblemele multicolore ale automobil-cluburilor și cu fel de fel de mascote balansînd îndărătul parbrizului tigrișori, clovni, jucători de hochei. Toate mașinile acestea încetiniseră brusc, căci pe creasta colinei care însoțea șoseaua se ivise un mîndru călăreț! Geamurile se lăsară la iuțeală, și zeci de tineri, bătrîni, fete și băieți uitară cîteva clipe orgoliul de a se afla într-un «Taunus» cabrioletă sau într-un «Opel» automatic, privindu-l cu jind pe Marius. Casca, sabia, cămașa de zale sclipeau în bătaia soarelui, vîntul înfiora coama lui Garoafă. «Du-du-du» făceau prostește motoarele. aduse în viteza a doua, țevile de eșapament scoteau clăbuci de fum negru, turiștii se chinuiau să scoată capetele pe geam, privindu-l de jos în sus pe Marius.

(Va urma)

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

În numărul viitor:

GAROAFĂ
DEVINE PERICULOS

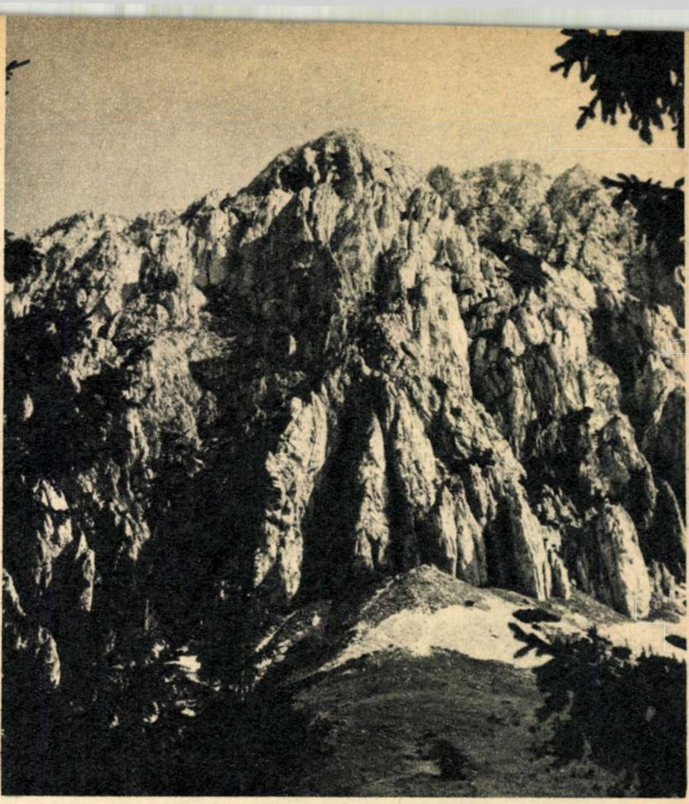

1

FOTO: V. SENCU

Prof. univ. dr. docent Vintilă Mihăilescu s-a născut în anul 1890 la București. După terminarea studiilor liceale și universitare încununate de obținerea licenței, în anul 1913 a intrat în învățămînt funcționînd ca profesor de geografie. Cinci ani mai tîrziu își începe cariera didactică universitară la Facultatea de geografie a Universității din București ca asistent al marelui nostru geograf Simion Mehedinți, ajungînd în anul 1935 titular la catedra de geografie. În anul 1944 este ales director al Institutului de cercetări geografice, apoi director-adjunct al Institutului de geologie și geografie al Academiei, unde desfășoară o neobosită activitate de îndrumare, formare și perfecționare a tinerilor cercetători. În anul 1968 este numit președinte al Societății de științe geografice din R.S. România, funcție pe care o îndeplinește și în prezent. Activitatea sa de cercetare științifică, începută de fapt încă de pe băncile facultății, a culminat prin lucrările: Geografia teoretică **și** Geografia fizică a României, **lucrări care încununează concepția geografică a autorului privitoare la caracterul geografiei ca știință.**

Cu prilejul împlinirii a opt decenii de viață și șase decenii de rodnice realizări în domeniul geografiei moderne românești, revista «Cutezătorii» a rugat pe profesorul dr. docent Vintilă Mihăilescu să răspundă la cîteva întrebări privitoare la geografia de azi și de mîine.

CUTEZĂTORII: Omul a pătruns în cosmos la distanțe astronomice, dar în adîncurile Terrei n-a reușit însă să străbată cu sondele decît 8 km. Cînd credeți că se va realiza «visul» lui Jules Verne din cartea «Spre centrul Pămîntului»?

PROF. MIHĂILESCU: *Mințile cele mai cutezătoare speră să se realizeze acest vis după ce se va îndeplini o altă previziune, cea a scriitorului englez Arthur Conan Doyle din cartea «Cînd a oftat Pămîntul». Challenger — eroul lui Doyle — sapă o sondă. La un moment dat pătrunde într-o masă moale de culoare cenușie, care pulsa făcînd ca pămîntul să... «țipe»! În scurt timp fantezia romancierului va deveni o realitate. Savanții au ajuns la concluzia că numai printr-un foraj într-un punct, acolo unde scoarta Pămîntului este mai subțire, se poate ajunge la magmă.*

CUTEZĂTORII: În ce regiune a globului pămîntesc credeți că se va săpa această sondă?

PROF. MIHĂILESCU: *Geografi și geologi din întreaga lume, s-au întrunit de mai multe ori la New York și Moscova și au ales mai multe puncte de pe glob, pe uscat sau pe mare. Au și început pregătirile pentru săparea primei sonde în Oceanul Pacific — pe o platformă plutitoare — la sud de insulele Hawai. După ce se va străpunge crusta de bazalt — groasă de 4—5 km — sapa va atinge adîncimea de unde vine «răsuflarea de foc». Atunci, cu ajutorul unei tehnici corespunzătoare, oamenii se vor strădui să stăpînească izbucnirea magmei și numai atunci se va încerca să se realizeze previziunea lui Jules Verne.*

2

3

Viitorul va dezvălui TAINELE GEOGRAFIEI DE AZI

CUTEZĂTORII: Pentru că este vorba de Jules Verne, vă rugăm să ne spuneți cum explicați dumneavoastră dispariția insulei Tabor din Oceanul Pacific — care figurează pe toate atlasele — și despre care marele scriitor francez vorbește în cartea sa «Copiii căpitanului Grant»?

PROF. MIHĂILESCU: *Cred că, comandantul balenierei care a «descoperit-o», cu mai bine de 100 de ani în urmă, a văzut în acel loc un aisberg rătăcit în regiunea temperată pe care el l-a luat drept o insulă. S-ar putea totuși ca insula să fi existat însă, în urma unui cutremur submarin să se fi prăbușit în adîncurile oceanului.*

REDACȚIA: Se mai vorbește despre unele regiuni ale Pămîntului încă neexplorate. Se poate spune că mai sînt «pete albe» pe hărțile geografice ale Terrei?

PROF. MIHĂILESCU: *Despre «pete albe» nu se mai poate vorbi nici chiar în cuprinsul «continentului alb» — Antarctida. Totuși atît aici cît și în alte regiuni ale Terrei, în special în cuprinsul bazinului Amazonului, în regiunea boreală a Pămîntului și mai ales în adîncimile oceanelor, mai sînt încă porțiuni slab explorate, unde se pot găsi resurse nebănuite.*

REDACȚIA: În care regiune a Pămîntului considerați că geografia viitorului ar putea aduce omenirii noi și importante resurse?

PROF. MIHĂILESCU: *Sînt multe astfel de regiuni. Între ele ne gîndim în special la bazinul marelui fluviu Amazon, care din punct de vedere geografic este foarte puțin cunoscut. Se speră că această regiune ar putea hrăni mai mult de 1 miliard de oameni! Au fost identificate în ultimul timp, mari zăcăminte de fier, mangan, petrol, bauxită, cupru, molibden, aur, caolin și gips. Nu trebuie să uităm că indienii din acest bazin au dăruit omenirii «formula» chininei, aspirinei și curarei...*

CUTEZĂTORII: Ce rol va avea — după părerea dumneavoastră — știința geografiei în cercetările ce se vor face pe Lună?

PROF. MIHĂILESCU: *Nu este corect să vorbim de o geografie a Lunei pentru că geografia înseamnă descrierea Pămîntului care dispune de aer, apă și viață organică, ci de o selenografie. Deci selenologii vor avea rolul să urmărească raporturile dintre relieful lunar, structura interioară a Lunei și forțele cosmice (în special căldura solară și gravitația universală). De asemenea, vor trebui să studieze efectele lipsei apei și atmosferei, asupra evoluției Lunei în ansamblu și a reliefului Lunei în special.*

CUTEZĂTORII: Încă din liceu ați făcut prima descriere a frumuseților patriei noastre. Care dintre ele v-au impresionat cel mai mult?

PROF. MIHĂILESCU: *Marea în timp de furtună, în contrast cu nemișcarea ei pe vreme liniștită; dar și vederea largă pe care o ai de pe o înălțime izolată (de pildă de pe Ceahlău ori de pe Piatra Craiului). De altfel, este atît de greu să alegi dintre numeroasele și variatele frumuseți ale patriei noastre.*

CUTEZĂTORII: Recent ați fost sărbătorit, la împlinirea vîrstei de 80 de ani, pentru munca dumneavoastră pe tărîmul geografiei. Ce sentiment ați avut atunci cînd un grup de pionieri v-au adus salutul lor?

PROF. MIHĂILESCU: *Am avut sentimentul nemuririi, nu a mea personal, desigur, ci a omenirii.*

CUTEZĂTORII: La această vîrstă vă bucurați de un optimism și de o vigoare rar întîlnite. Care este secretul?

PROF. MIHĂILESCU: *Împăcarea cu oamenii, care sînt așa cum sînt, și cu merite și cu lipsuri. Lucru nu-i desigur ușor și nici nu poți să-l realizezi totdeauna; dar dacă te deprinzi de mic să fii drept atît cu tine cît și cu alții, poți spera să-ți asiguri liniștea sufletească și optimismul fără de care viața n-ar fi frumoasă.*

A.L.

4

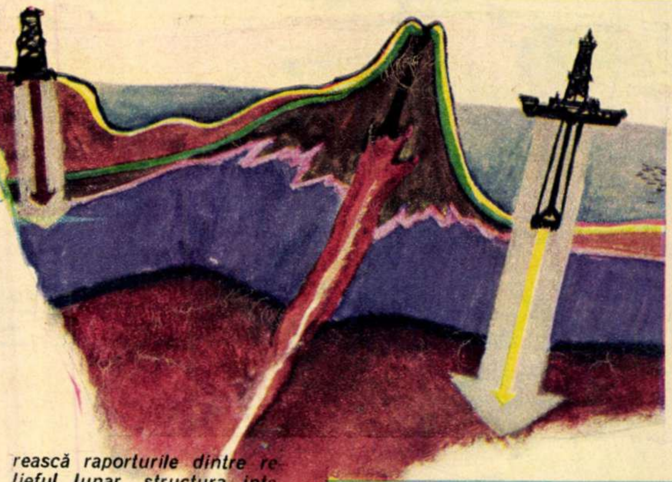

5

6

1. **Din frumusețile patriei noastre: Umerii pietrei Craiului.**
2. **Geografi și geologi în căutarea zăcămintelor de minereuri din subsolul junglei braziliene.**
3. **Macheta unui hotel lunar coborîtă din paginile de anticipație în mapele cu proiecte ale arhitecților.**
4. **Așa lucrează geografii pe ghețurile Antarctidei — sub cupola de cristal.**
5. **Seismografii americani controlînd gradele de latitudine și longitudine ale Lunei.**
6. **Vizitatorii muzeului din Boston pot avea o vedere a Mării Ibrium și a Munților Apenini din Lună admirînd această splendidă dioramă.**

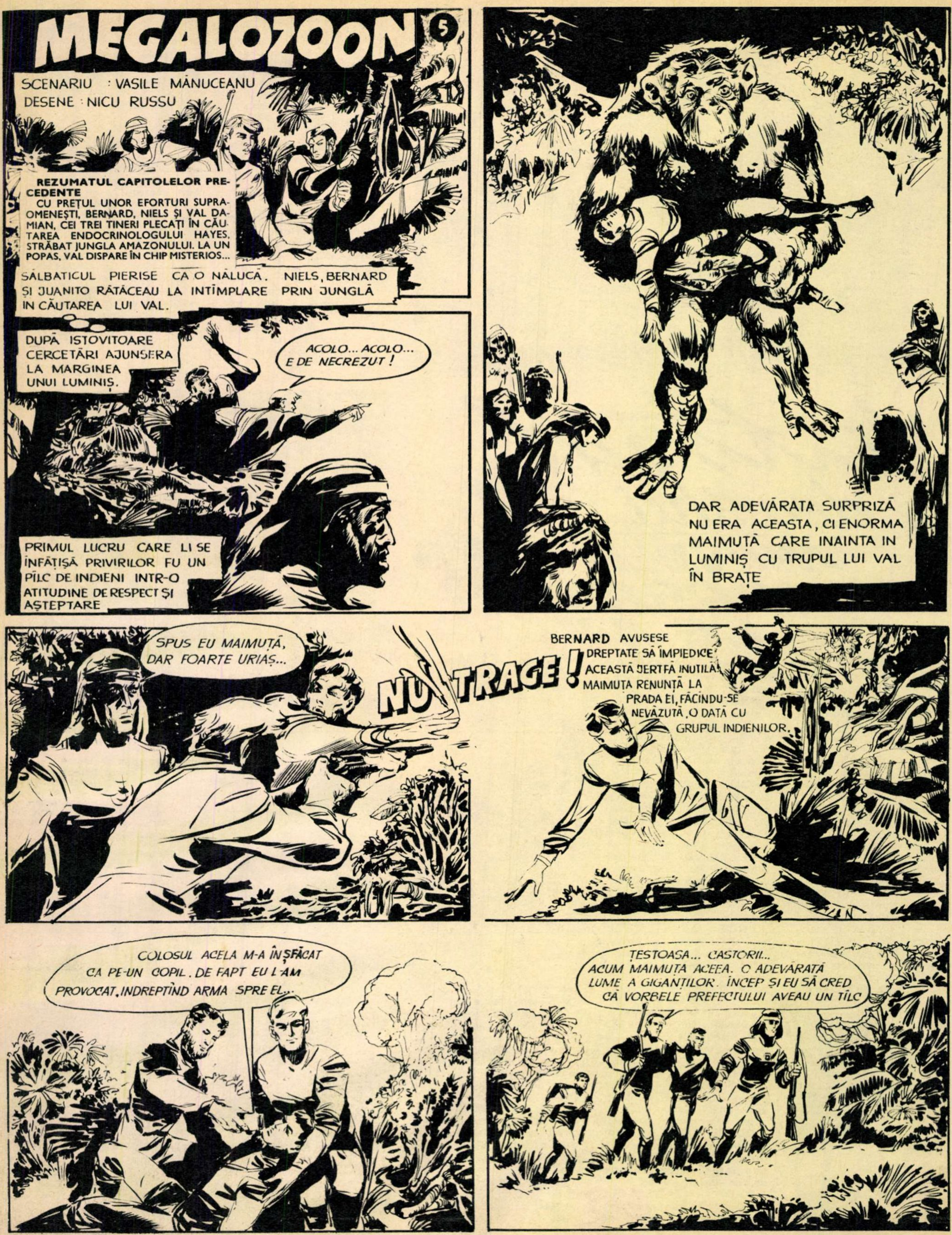
MEGALOZOON 5
SCENARIU : VASILE MĂNUCEANU
DESENE : NICU RUSSU
REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE
CU PREȚUL UNOR EFORTURI SUPRAOMENEȘTI, BERNARD, NIELS ȘI VAL DAMIAN, CEI TREI TINERI PLECAȚI ÎN CĂUTAREA ENDOCRINOLOGULUI HAYES, STRĂBAT JUNGLA AMAZONULUI. LA UN POPAS, VAL DISPARE ÎN CHIP MISTERIOS...
SĂLBATICUL PIERISE CA O NĂLUCĂ. NIELS, BERNARD ȘI JUANITO RĂTĂCEAU LA INTÎMPLARE PRIN JUNGLĂ IN CĂUTAREA LUI VAL.
DUPĂ ISTOVITOARE CERCETĂRI AJUNSERA LA MARGINEA UNUI LUMINIȘ.
ACOLO... ACOLO... E DE NECREZUT!
PRIMUL LUCRU CARE LI SE ÎNFĂȚIȘĂ PRIVIRILOR FU UN PÎLC DE INDIENI INTR-O ATITUDINE DE RESPECT ȘI AȘTEPTARE
DAR ADEVĂRATA SURPRIZĂ NU ERA ACEASTA, CI ENORMA MAIMUȚĂ CARE INAINTA IN LUMINIȘ CU TRUPUL LUI VAL ÎN BRAȚE
SPUS EU MAIMUȚĂ, DAR FOARTE URIAȘ...
NU TRAGE!
BERNARD AVUSESE DREPTATE SĂ ÎMPIEDICE ACEASTĂ JERTFĂ INUTILĂ. MAIMUȚA RENUNȚĂ LA PRADA EI, FĂCÎNDU-SE NEVĂZUTĂ, O DATĂ CU GRUPUL INDIENILOR.
COLOSUL ACELA M-A ÎNȘFĂCAT CA PE-UN COPIL. DE FAPT EU L-AM PROVOCAT, INDREPTÎND ARMA SPRE EL...
ȚESTOASA... CASTORII... ACUM MAIMUȚA ACEEA. O ADEVĂRATĂ LUME A GIGANȚILOR. ÎNCEP ȘI EU SĂ CRED CĂ VORBELE PREFECTULUI AVEAU UN TÎLC

(VA URMA)

SALONUL AUTOMOBILISTIC „CUTEZĂTORII"

CONCURSUL SĂGEATA ALBASTRĂ

Din regulamentul concursului

POATE PARTICIPA ORICE CITITOR AL NOSTRU CARE CONSIDERĂ CĂ ARE **FANTEZIE**

CONDIȚIA ESENȚIALĂ PENTRU A AJUNGE ÎN ETAPA FINALĂ, ADICĂ LA TRAGEREA LA SORȚI, ESTE ACEEA DE A URMĂRI TOATE CELE 16 NUMERE (DE LA 23 LA 38 INCLUSIV) ÎN CARE VOR FI PUBLICATE CUPOANELE.

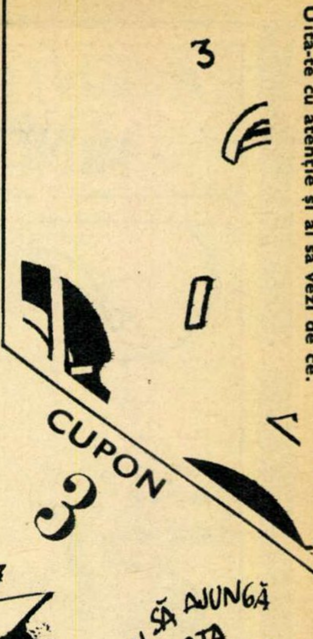

Bine ai făcut dacă nu l-ai lipit data trecută pe 2.
Uită-te cu atenție și ai să vezi de ce.

TOȚI CEI CARE AU LIPIT CORECT FRAGMENTELE, AU RĂSPUNS LA CELE 3 ÎNTREBĂRI ȘI AU DEZLEGAT JOCUL, INTRĂ ÎN TRAGEREA LA SORȚI AVÎND POSIBILITATEA DE A OBȚINE UNUL DIN **PREMIILE** anunțate

NU UITAȚI!

LUCRĂRILE VOR TREBUI SĂ AJUNGĂ LA REDACȚIE PÎNĂ LA DATA DE **30** SEPTEMBRIE A.C. (DATA POȘTEI)

NU TRIMITEȚI FRAGMENTE SEPARATE. NU SÎNT LUATE ÎN CONSIDERAȚIE DECÎT LUCRĂRILE **COMPLETE.**

NU UITAȚI!

Fragmentele se lipesc pe o coală de hîrtie mai mare. În colțul din stînga, sus, se scrie corect și citeț numele, adresa exactă, clasa și școala. În colțul din dreapta, sus, se pun cele 3 răspunsuri privitor la cele 3 pedale. În colțul din dreapta, jos, se lipește, după rezolvare, careul de cuvinte încrucișate.

Pe plicul în care veți introduce foaia voastră de concurs puneți mențiunea «PARBRIZ» scrisă cu litere mari de tipar.

OPEL GT

Rezistente, dar leneșe și greoaie — iată opinia generală care domnea, pînă nu demult, în legătură cu mașinile Opel. Ceea ce în bună măsură era adevărat. Cum în toată lumea mașinile tip «sport» s-au dovedit a fi din ce în ce mai cerute (ca de pildă Fiat 850 coupé și Fiat 124 sport sau Ford Mustang ori Ford Capri). filiala din R.F. a Germaniei a cunoscutului concern american General Motors a hotărît, în scopuri comerciale, să treacă la producția unor modele sportive. Și astfel au apărut Opel Kadett Rallye, Opel Comodore și acest Opel GT, prima mașină de acest gen din istoria firmei. Caroseria a fost desenată de ingineri francezi și este fabricată în Franța. Pe ea se montează un motor de 1897 cmc (103 cp la 5400 ture pe minut). Viteza maximă — 185 k

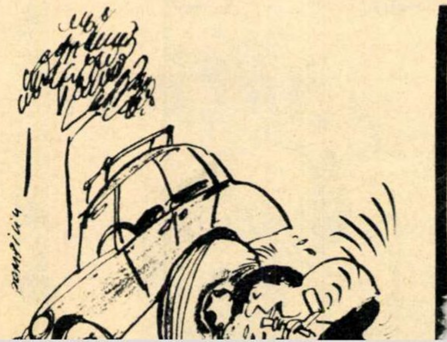

LIU DUMITRESCU

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

SCENARIU ȘI DESENE:
DAVID VICTOR CLASA A VI-A, ȘCOALA GENERALĂ, COMUNA GRUIU, JUDEȚUL ILFOV

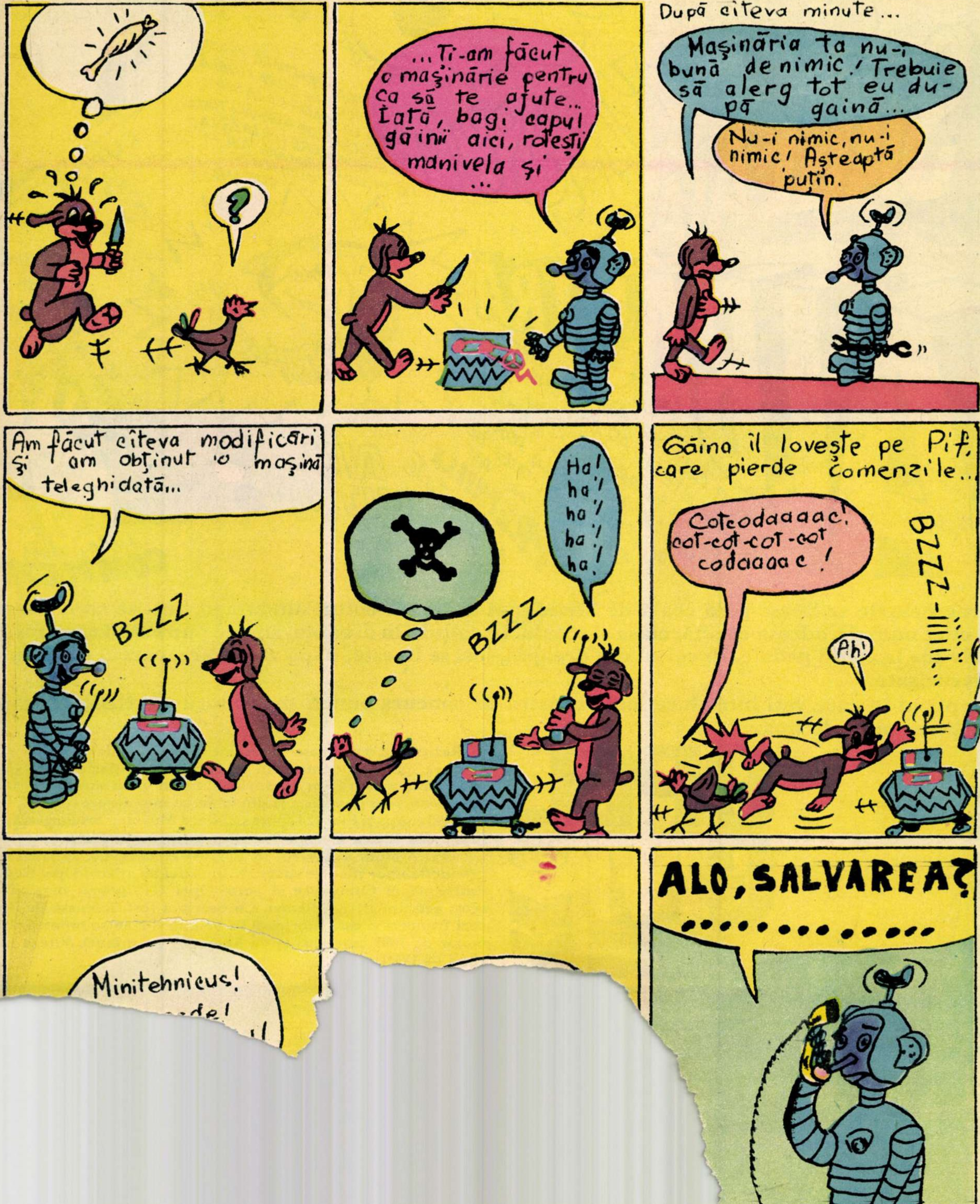
...Ți-am făcut o mașinărie pentru ca să te ajute... Iată, bagi capul găinii aici, rotești manivela și ...
După cîteva minute...
Mașinăria ta nu-i bună de nimic! Trebuie să alerg tot eu după găină...
Nu-i nimic, nu-i nimic! Așteaptă puțin.
Am făcut cîteva modificări și am obținut o mașină teleghidată...
BZZZ
BZZZ
Ha! ha! ha! ha! ha!
Găina îl lovește pe Pif, care pierde comenzile...
Cotcodaaaac! cot-cot-cot-cot codaaaac!
Ah!
BZZZ-
Minitehnicus!
ALO, SALVAREA?
....

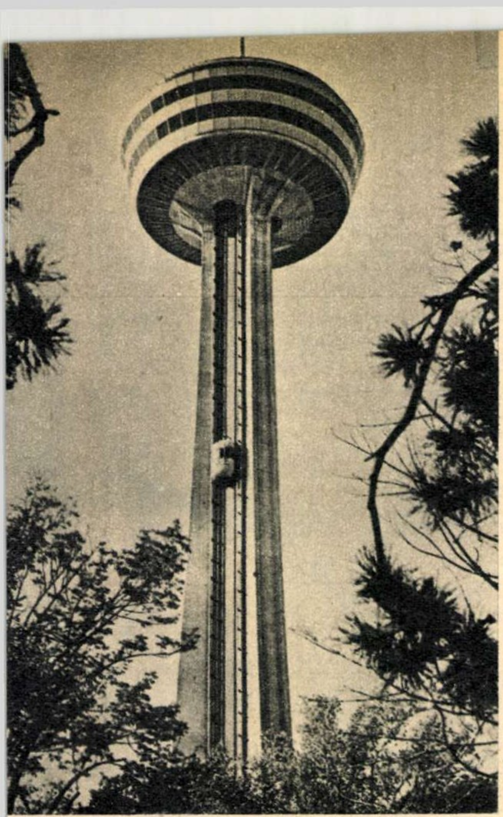

BLITZ De pe platforma acestui turn care măsoară 180 m înălțime vizitatorii pot admira întreaga panoramă a cascadei **Niagara**.

PAGINA 5 MAGAZIN

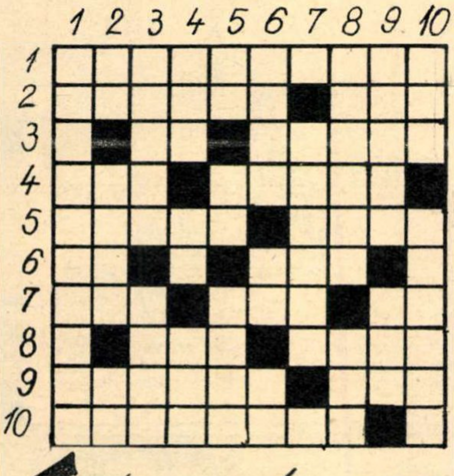

La cabană

ORIZONTAL: 1) Cabană situată pe muntele cu același nume (2 cuv.) 2) Punct turistic în Delta Dunării. ...Palmas, principalul oraș și port al Insulelor Canare. 3) În Carpați. Drumul preferat de turiști. 4) Trei Brazi! (pop.) Cabană rustică. 5) Punct turistic în Masivul Țarcul. Plată în natură. 6) Alpinist priceput. Întreprindere comercială de stat. 7) Bogăția Apusenilor. Nume de fată. Simbolul argintului. 8) Lacul Roșu. Him bașa se adresează soției sale Oarba (romanul Șatra). 9) Cabană situată pe versantul S-V al munților Semenicului. Respiră aerul de munte. 10) «Căprioara» din Obcinele Bucovinei.

VERTICAL: 1) Așezare turistică pe platoul Bucegilor (2 cuv.). 2) În vile. Cabană în Munții Parîng. Trecut prin apă. 3) Bază turistică la poalele Gutîiului. Curățați. 4) Populează crestele munților (sing.). Corbu Ion. Autorul volumului de versuri «Iubirea iubirilor». 5) În turneu. Conjuncție. Rezervație naturală. 6) Acest (reg.) Cămăși naționale. Vocala dublă. 7) Bază turistică situată în stațiunea Tușnad. 8) Popas turistic pe șoseaua națională Gheorghieni — Lacul Roșu. Diminutiv feminin. 9) Cea mai frumoasă cabană din Carpații Orientali. Lac în masivul Ciumatu. 10) Înscris pe busolă. Cabană pe malul lacului Bodi.

PRACTIC!

CUM ÎNGRIJIM UN ACVARIU

Una din cele mai importante lucrări este împrospătarea apei, Această operație se recomandă odată la 2 luni. Atît plantele de prisos cît și frunzele putrezite se îndepărtează prin aspirarea cu sifonul sau cu ajutorul unui tub de sticlă. Algele verzi care se formează în acvariu și care se depun pe pereții acestuia se vor înlătura cu ajutorul unui burete.

În acvariu apa trebuie să fie mereu la același nivel, evitîndu-se astfel formarea, pe pereți, a unor dungi care dau un aspect neplăcut.

Temperatura apei din acvariu va fi de 15—18°C. Trebuie de asemenea să avem grijă ca acvariul să fie așezat spre lumină ferindu-l însă de acțiunea directă a soarelui, deoarece în apa prea caldă atît peștii cît și plantele pier.

*

- Gențile sau servietele din vinilin pot fi curățate foarte ușor cu apă și săpun.

*

- Încălțămintea umedă nu se usucă la căldură, ci în locuri umbrite. După uscare încălțămintea se freacă cu o cîrpă moale, apoi se dă cu cremă. Lustrul se face cu o perie de aceeași culoare.

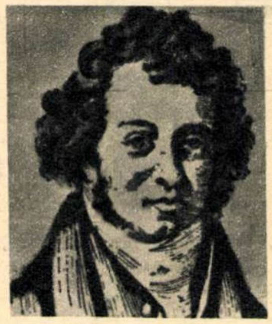

UN ZÎMBET CU...

A.M. Ampére, în drum spre universitate, a găsit într-o zi o piatră care i se păru ceva mai deosebită. Începu s-o cerceteze. Deodată, amintindu-și de cursul pe care trebuia să-l țină, scoase ceasul și-l privi. Văzînd că e aproape ora lecției, iuți pasul și ajungînd pe Podul Artelor, puse piatra cu grijă în buzunar și aruncă ceasul peste parapet.

AFIȘ

PENTRU ACEASTĂ SĂPTĂMÎNĂ VĂ RECOMANDĂM:

O CARTE: «Închide ochii și vei vedea orașul» *de Iordan Chimet apărută în editura «Ion Creangă».*
UN FILM: «Misteriosul X din Cosmos», *o aventură științifico-fantastică, producție japoneză.*
UN SPECTACOL DE TEATRU: «Toate pînzele sus», *la teatrul «Ion Creangă».*

RADIO

DIN PROGRAMUL EMISIUNILOR PENTRU COPII PE PERIOADA 18—25 IUNIE SPICUIM:

«Tot înainte», emisiune pentru pionieri, va prezenta ciclul **«Săptămîna pionieriei»** în zilele de 18, 19 și 20 iunie, ora 8,10 pe pr. II. Aceeași emisiune, începînd de luni, 22 iunie, pînă la sfîrșitul vacanței, va transmite **«Agenția Vacanța»**. Veți avea prilejul să vă reîntîlniți cu prietenii voștri Sanda, Dan, Dana și Dănuț, Fotoreporterul și Fărășir. În cadrul emisiunii **«Teatru radiofonic pentru copii»** veți putea audia scenariul **«Primul pionier» de Ovidiu Zotta.** Curiozități din lumea științei și tehnicii veți putea afla ascultînd emisiunea: **«Vreau să știu»** de miercuri, 24 iunie, ora 10,30 pe pr. I; Peripețiile lui **«Gruia Grozavanu»** de Dumitru Almaș, le veți putea urmări în fiecare săptămînă începînd cu ziua de miercuri, 24 iunie, ora 15,00 pe programul I.

ANTENE

STEAUA DE MARE ARE... UN RADAR

Studiindu-se cu atenție steaua de mare, comportarea ei în diferite împrejurări s-a descoperit că ea posedă un mijloc, încă slab analizat de cercetători, de a detecta prezența unei scoici sub un strat de 10 cm de nisip.

CEL MAI DE TEMUT...

Un peștișor care trăiește în apele Amazonului, iute ca fulgerul, nu se teme de nimic, și atacă orice viețuitoare. Dinții acestui peștișor sînt foarte ascuțiți, iar maxilarele atît de puternice încît poate tăia fără efort un os. Peștișorul denumit Piranhas, apare de obicei în grupe de cîteva sute. Pentru a putea trece fluviul, localnicii le aruncă bucăți de carne, lucru care nu ajută întotdeauna, deoarece cetele de Piranhas devorează o vită în cîteva minute.

BROAȘTE ZBURĂTOARE

Broaștele sînt cunoscute ca bune performere în domeniul săriturilor și al natației, dar nu și al zborului. Și totuși, unele broaște posedă și această însușire, zboară! În provincia Yunan din R.P. Chineză trăiește o specie de broaște care au labele lățite, fapt care le îngăduie să zboare din copac în copac și «aterizează» apoi pe sol cu mare ușurință. Ziua stau ascunse, iar noaptea circulă. Hrana lor principală o constituie insectele.

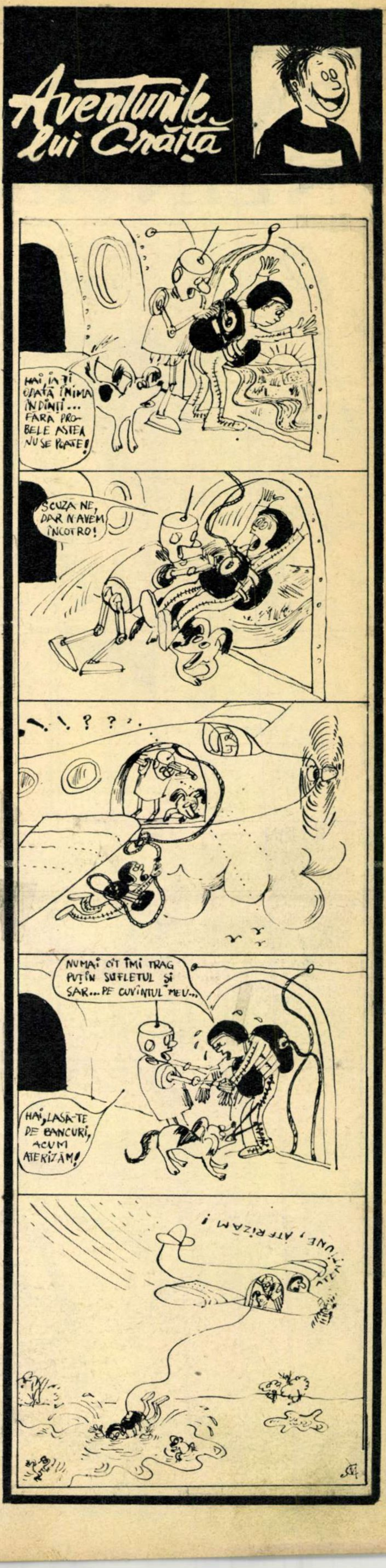
Aventurile lui Craița
HAI, ÎNȚI ODATĂ INIMA ÎN DINȚI... FĂRĂ PROBELE ASTEA NU SE POATE!
SCUZĂ-NE, DAR N-AVEM ÎNCOTRO!
! ! ? ?
NUMAI CÎT ÎMI TRAG PUȚIN SUFLETUL ȘI SAR... PE CUVÎNTUL MEU...
HAI, LASĂ-TE DE BANCURI, ACUM ATERIZĂM!
ATENȚIUNE, ATERIZĂM!

CRAIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

PALOȘUL NEÎNVINS

9

FV 66

Scenariu: **COSTACHE ANTON**
Desene: **MIHAI SÂNZIANU**

Rezumatul capitolului precedent:

TOADERE URSU DUCE BOIERILOR VESTEA CĂ MĂRIA SA PETRU VODĂ S-A ÎNSĂNĂTOȘIT ȘI CĂ LE PORUNCEȘTE SĂ SE STRÎNGĂ ÎN SALA DIVANULUI. BOIERII, ÎN FRUNTE CU HATMANUL MIHU, SE TEM DE AMENINȚĂRILE CU RĂZBOI CE VIN DE LA SASHIB GERAJ, HANUL TĂTARILOR ȘI DE LA ÎNSUȘI SOLIMAN, PUTERNICUL SULTAN AL TURCILOR. PETRU RAREȘ TRECE PESTE TEAMA BOIERILOR ȘI FĂRĂ SĂ-ȘI PIARDĂ CUMPĂTUL ÎNGĂDUIE SĂ FIE CHEMAȚI SOLII CU TURBANE COLORATE.

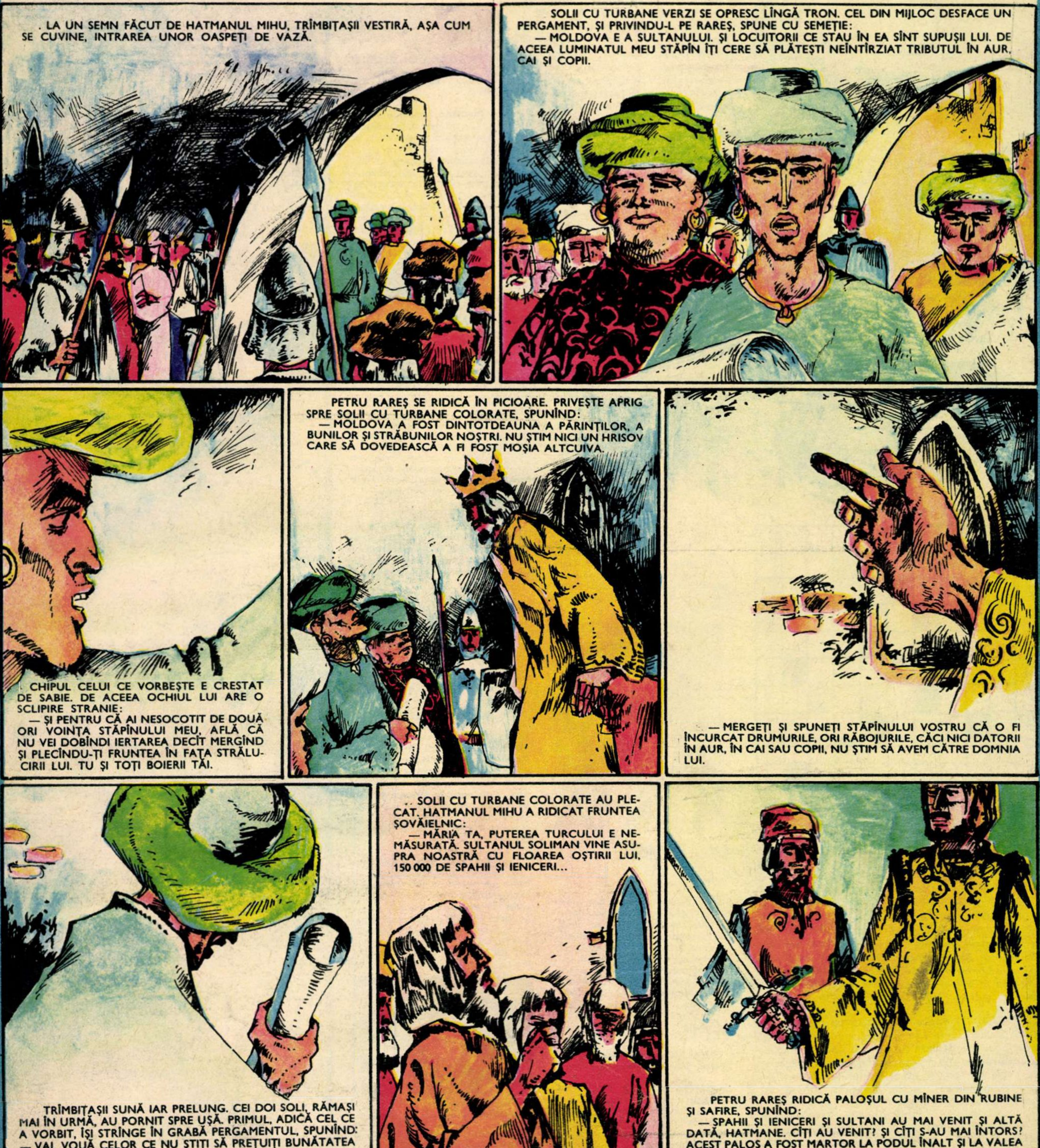

. LA UN SEMN FĂCUT DE HATMANUL MIHU, TRÎMBIȚAȘII VESTIRĂ, AȘA CUM SE CUVINE, INTRAREA UNOR OASPEȚI DE VAZĂ.

SOLII CU TURBANE VERZI SE OPRESC LÎNGĂ TRON. CEL DIN MIJLOC DESFACE UN PERGAMENT, ȘI PRIVINDU-L PE RAREȘ, SPUNE CU SEMEȚIE:
— MOLDOVA E A SULTANULUI. ȘI LOCUITORII CE STAU ÎN EA SÎNT SUPUȘII LUI. DE ACEEA LUMINATUL MEU STĂPÎN ÎȚI CERE SĂ PLĂTEȘTI NEÎNTÎRZIAT TRIBUTUL ÎN AUR, CAI ȘI COPII.

CHIPUL CELUI CE VORBEȘTE E CRESTAT DE SABIE. DE ACEEA OCHIUL LUI ARE O SCLIPIRE STRANIE:
— ȘI PENTRU CĂ AI NESOCOTIT DE DOUĂ ORI VOINȚA STĂPÎNULUI MEU, AFLĂ CĂ NU VEI DOBÎNDI IERTAREA DECÎT MERGÎND ȘI PLECÎNDU-ȚI FRUNTEA ÎN FAȚA STRĂLUCIRII LUI. TU ȘI TOȚI BOIERII TĂI.

PETRU RAREȘ SE RIDICĂ ÎN PICIOARE. PRIVEȘTE APRIG SPRE SOLII CU TURBANE COLORATE, SPUNÎND:
— MOLDOVA A FOST DINTOTDEAUNA A PĂRINȚILOR, A BUNILOR ȘI STRĂBUNILOR NOȘTRI. NU ȘTIM NICI UN HRISOV CARE SĂ DOVEDEASCĂ A FI FOST MOȘIA ALTCUIVA.

— MERGEȚI ȘI SPUNEȚI STĂPÎNULUI VOSTRU CĂ O FI ÎNCURCAT DRUMURILE, ORI RĂBOJURILE, CĂCI NICI DATORII ÎN AUR, ÎN CAI SAU COPII, NU ȘTIM SĂ AVEM CĂTRE DOMNIA LUI.

TRÎMBIȚAȘII SUNĂ IAR PRELUNG. CEI DOI SOLI, RĂMAȘI MAI ÎN URMĂ, AU PORNIT SPRE UȘĂ. PRIMUL, ADICĂ CEL CE A VORBIT, ÎȘI STRÎNGE ÎN GRABĂ PERGAMENTUL, SPUNÎND:
— VAI, VOUĂ CELOR CE NU ȘTIȚI SĂ PREȚUIȚI BUNĂTATEA STĂPÎNULUI MEU.

.. SOLII CU TURBANE COLORATE AU PLECAT. HATMANUL MIHU A RIDICAT FRUNTEA ȘOVĂIELNIC:
— MĂRIA TA, PUTEREA TURCULUI E NEMĂSURATĂ. SULTANUL SOLIMAN VINE ASUPRA NOASTRĂ CU FLOAREA OȘTIRII LUI, 150 000 DE SPAHII ȘI IENICERI...

PETRU RAREȘ RIDICĂ PALOȘUL CU MÎNER DIN RUBINE ȘI SAFIRE, SPUNÎND:
— SPAHII ȘI IENICERI ȘI SULTANI AU MAI VENIT ȘI ALTĂ DATĂ, HATMANE. CÎȚI AU VENIT? ȘI CÎȚI S-AU MAI ÎNTORS? ACEST PALOȘ A FOST MARTOR LA PODUL ÎNALT ȘI LA VALEA ALBĂ. DACĂ AR AVEA GLAS AR SPUNE...

(va urma)

Cutezătorii 25

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

26

JOI, 25 IUNIE
1970, ANUL IV
(144)

Pag. 8—9
Dan Spătaru și
Natașa Fateeva
în filmul muzical
«CÎNTECELE MĂRII»,
coproducție româno-sovietică,
ale cărei exterioare
se turnează la Constanta!

Foto: GHEORGHE CUCU

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Omagiu

Au mai rămas multe flori, tovarăşe profesor şi tovarăşe învăţător, apele dezlănţuite n-au putut ofili toate florile, îngăduiţi-ne să vă oferim un buchet de ziua dumneavoastră. Noi îl punem pe catedră, deşi sfîrşitul acestui an şcolar nu v-a găsit în toate zilele aici. Aţi fost pe diguri, cu lopata în mînă şi cu sacul de ciment în spinare, în timp ce elevii dumneavoastră uscau la soare ceea ce mai rămăsese din manualele şi caietele lor. Anul acesta le-aţi predat lecţii extraordinare, în afara celor din orar: lecţii de înalt patriotism, de cutezanţă, de abnegaţie. Spre lauda lor şi a dumneavoastră au răspuns la ele nu mai puţin bine decît la română sau la matematică. Înfioraţi de mîndrie, le-aţi pus 10 la neobişnuitele extemporale pe care le-au dat din propria lor iniţiativă la salvat copii şi bătrîni din valuri, la plutit cu bărci improvizate spre oricine se afla în primejdie. O dată cu carnetele de note, ei au primit, în aceste zile de sfîrşit de an şcolar, un nescris certificat de eroism. Recunoaştem, atît în performanţele lor şcolăreşti cît şi în faptele de curaj cetăţenesc, rodul muncii dumneavoastră, oamenii de la catedră. Vă mulţumim!

Ovidiu Zotta

Pe malul mării.

Focşani

Ora 9. Din centrul oraşului porneşte un adevarat alai pionieresc spre stadionul «23 August», unde urmează să se desfăşoare festivităţile închinate Zilei pionierilor. Copiii poartă drapele, buchete de flori, esarfe colorate. Pe gazonul stadionului apar sute de copii care execută un frumos program de gimnastică artistică şi graţioase dansuri cu panglici. Racheţiştii fac o demonstraţie de lansare a rachetelor, apoi urmează raliul de carturi şi în încheiere, minunatul carnaval din care n-au lipsit surprizele si hazul.

E. ROŞCA

CRAVATELE ROŞII ÎN SĂRBĂTOARE

Bucureşti

Dimineaţă. Zi minunată de vară. Din Piaţa Universităţii, mii de pionieri bucureşteni pornesc într-o nesfîrşită coloană a voioşiei, spre minunatul palat din Dealul Cotrocenilor. Aici, se sărbătoreşte tradiţionala Zi a pionierilor şi aniversarea a două decenii de la crearea Palatului pionierilor. La sărbătoarea pionierilor Capitalei iau parte şi delegaţii ale organizaţiilor de pionieri din Bulgaria, R.D. Germană, Polonia, Ungaria şi Uniunea Sovietică.

Pionierii formează un imens careu. Privirile urmăresc tricolorul ţării care se înalţă sus, pe catarg. Se prezintă raportul. Se rosteşte deviza Organizaţiei pionierilor.

Aducînd calde felicitări celor sărbătoriţi (foto 1) tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, adjunct al ministrului învăţămîntului, înmînează profesorului Dumitru Cojoc, directorul Palatului pionierilor, «Diploma de onoare» a Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, acordată Palatului Pionierilor.

Tovarăşul Dumitru Popa, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., primarul general al Capitalei, adresează cadrelor didactice, organizaţiei pionierilor din Bucureşti felicitări şi urări de noi succese în activitatea lor.

Oaspeţii prezenţi la această adunare sînt conduşi apoi pe aleile parcului, spre Palat. Aplauze tinereşti marchează momentul în care tovarăşul Dumitru Popa taie panglica inaugurală a Expoziţiei pionierilor, se vizitează expoziţia (foto 2). Pionierii Mariana Olaru, Aurel Restivan, Gabriela Mateiaş şi alţi ghizi dau explicaţii. Oaspeţii se opresc în faţa unui interior de casă ţărănească, lîngă cartul «Bucur 200», apoi la prima maşină de curse pentru pionieri, la calculatorul electronic, la robotul marinar...

Sărbătoarea a continuat seara, cu un reuşit spectacol prezentat de formaţiile artistice ale Palatului pionierilor.

L. NOVAC

Braşov

La Teatrul dramatic a avut loc duminică vernisajul celei de-a doua expoziţii de artă plastică şi fotografii artistice a pionierilor şi şcolarilor din clasele I—VIII. Expoziţia înmănunchează peste 250 de lucrări de artă plastică, mai mult de 50 fotografii, numeroase obiecte de artizanat, reprezentînd cele mai bune creaţii prezentate în cadrul concursului naţional al pionierilor şi şcolarilor din acest an.

După cuvîntul rostit de tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedintele C.N.O.P., adjunct al ministrului învăţămîntului, tovarăşul Constantin Cîrţînă, prim-secretar al Comitetului judeţean de partid Braşov, a inaugurat expoziţia.

Constanţa

În ziua aceea, malul mării a fost martorul unui spectacol nemaivăzut. Spre cheiurile portului trecea un alai de poveste: zîne înveşmîntate în văluri albastre, feţi frumoşi, motani încălţaţi alergînd după scufiţe roşii. Într-un şuvoi de veselie, alaiul se îndrepta spre Portul Tomis.

Acolo a început o mare şi frumoasă serbare pionierească. Cîntecul mării se împletea cu cîntecul copiilor. Luminile de pe ambarcaţiunile din jurul scenei creau o atmosferă de vrajă. Era un spectacol de sunet şi lumină plin de fantezie unde cîntecul şi dansul pionieresc a căpătat noi reliefuri. Serbarea s-a încheiat cu o retragere cu torte.

B. CARAGIALE

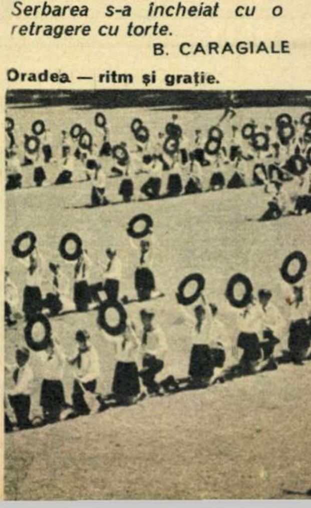

Oradea — ritm şi graţie.

Aripi românești

de general maior
IOAN CALOMFIRESCU

În fiecare an se sărbătorește Ziua Aviației — zi strins legată de data de naștere a aviației române cînd, acum 60 de ani, la 17 iunie 1910, pentru prima oară zboară pe pămîntul patriei noastre un aparat românesc: avionul conceput, realizat și pilotat de Aurel Vlaicu.

Aviatorii sînt oameni bravi, curajoși, îndrăzneți, căliți la «școala curajului». Dovada dragostei lor față de popor, față de patrie, a îndrăznelii și puterii de sacrificiu aviatorii au făcut-o încă o dată recent, luptînd cu calamitățile naturale — pentru salvarea vieții oamenilor, pentru salvarea bunurilor materiale amenințate de valurile furioase ale apelor ce s-au revărsat peste albia lor.

Sînt nenumărate exemplele ce ar putea fi date despre piloți militari și civili, de pe avioane grele și ușoare, de pe elicoptere, care în acele momente au înfrînt greutățile, condițiile atmosferice vitrege și au smuls valurilor bătrîni, femei, copii. Edificatoare în acest sens sînt exemplele date de lt. colonel Nicolae Pelin, maior Ilie Cîrstea, maior Ioan Gavrilă, maior Gheorghe Tănase, maior Zaharia Ivancea, maior Radu Anghel, maior Gheorghe Chiorescu, maior Constantin Olteanu, cpt. Nicolae Focșa care au ajutat locuitorii din județele calamitate.

Zburînd deasupra apelor învolburate. amenințătoare, ochii lor de vultur căutau, descopereau oameni sleiți de putere și deznădăjduiți, pe care îi transportau la loc sigur, lipsit de primejdie.

Forțele aeriene ale R.S.R. stau de strajă cuceririlor revoluționare ale poporului român, luptă pentru perfecționarea continuă a măiestriei zborului, fiind pe drept cuvînt scut al intereselor poporului, al independenței și suveranității patriei noastre dragi — Republica Socialistă România.

În timpul inundațiilor

ZIUA GRÁNICERILOR

Fii devotați ai celor ce înalță uzine și blocuri, ai celor ce ne dăruiesc roadele pămîntului, grănicerii, alături de întreaga armată a țării noastre, veghează fericirea și frumusețea noilor înfăptuiri.

Foto:
PETRE COROBAE

VARĂ PIONIEREASCĂ

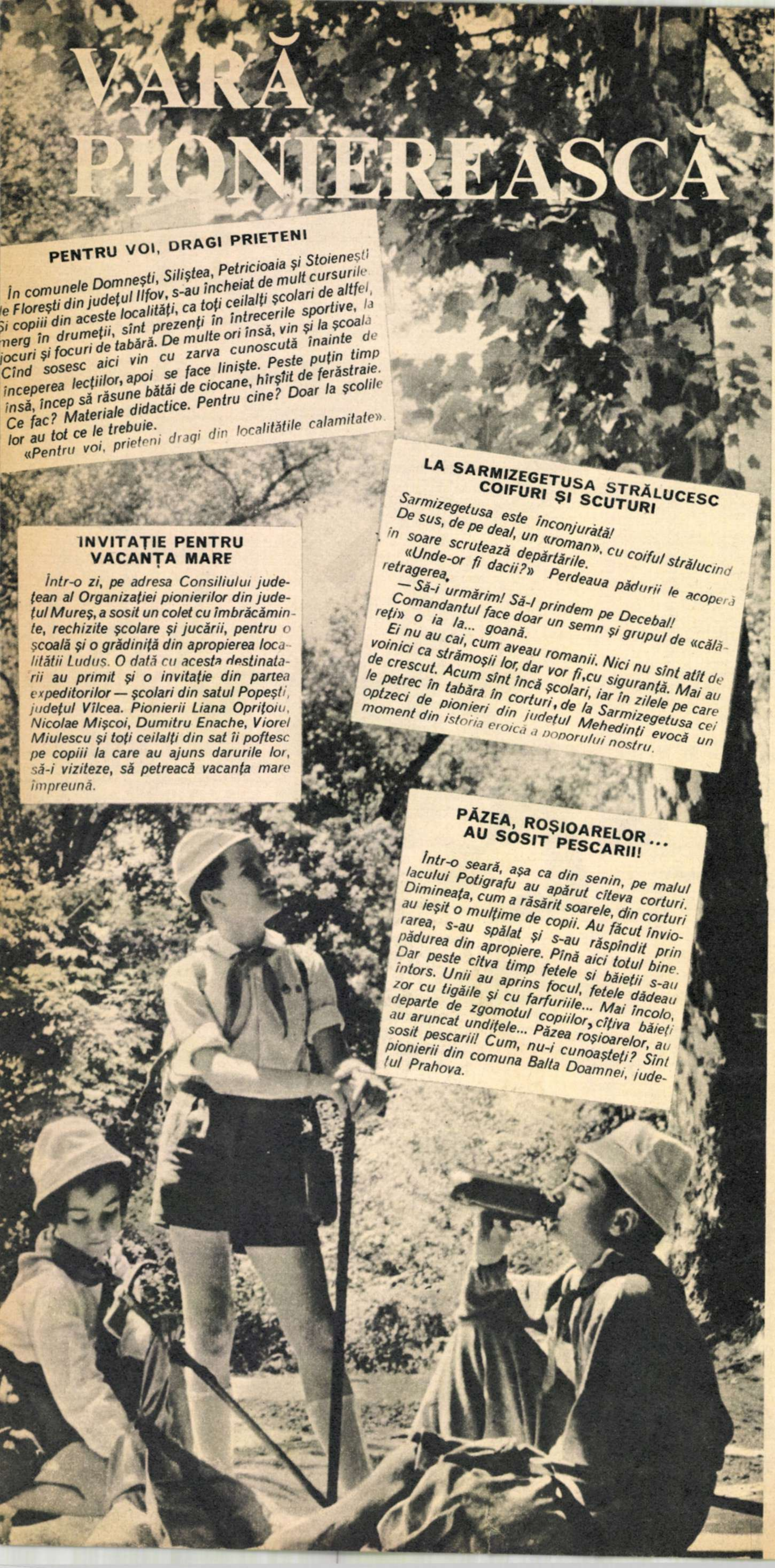

PENTRU VOI, DRAGI PRIETENI

*În comunele Domnești, Siliștea, Petricioaia și Stoienești
le Florești din județul Ilfov, s-au încheiat de mult cursurile.
Și copiii din aceste localități, ca toți ceilalți școlari de altfel,
merg în drumeții, sînt prezenți în întrecerile sportive, la
jocuri și focuri de tabără. De multe ori însă, vin și la școală
Cînd sosesc aici vin cu zarva cunoscută înainte de
începerea lecțiilor, apoi se face liniște. Peste puțin timp
însă, încep să răsune bătăi de ciocane, hîrșîit de ferăstraie.
Ce fac? Materiale didactice. Pentru cine? Doar la școlile
lor au tot ce le trebuie.
«Pentru voi, prieteni dragi din localitățile calamitate».*

INVITAȚIE PENTRU VACANȚA MARE

Într-o zi, pe adresa Consiliului județean al Organizației pionierilor din județul Mureș, a sosit un colet cu îmbrăcăminte, rechizite școlare și jucării, pentru o școală și o grădiniță din apropierea localității Luduș. O dată cu acesta destinatarii au primit și o invitație din partea expeditorilor — școlari din satul Popești, județul Vîlcea. Pionierii Liana Oprițoiu, Nicolae Mișcoi, Dumitru Enache, Viorel Miulescu și toți ceilalți din sat îi poftesc pe copiii la care au ajuns darurile lor, să-i viziteze, să petreacă vacanța mare împreună.

LA SARMIZEGETUSA STRĂLUCESC COIFURI ȘI SCUTURI

*Sarmizegetusa este înconjurată!
De sus, de pe deal, un «roman», cu coiful strălucind
în soare scrutează depărtările.
«Unde-or fi dacii?» Perdeaua pădurii le acoperă
retragerea.
— Să-i urmărim! Să-l prindem pe Decebal!
Comandantul face doar un semn și grupul de «călă-
reți» o ia la... goană.
Ei nu au cai, cum aveau romanii. Nici nu sînt atît de
voinici ca strămoșii lor, dar vor fi, cu siguranță. Mai au
de crescut. Acum sînt încă școlari, iar în zilele pe care
le petrec în tabăra în corturi, de la Sarmizegetusa cei
optzeci de pionieri din județul Mehedinți evocă un
moment din istoria eroică a poporului nostru.*

PĂZEA, ROȘIOARELOR... AU SOSIT PESCARII!

*Într-o seară, așa ca din senin, pe malul
lacului Potigrafu au apărut cîteva corturi.
Dimineața, cum a răsărit soarele, din corturi
au ieșit o mulțime de copii. Au făcut invio-
rarea, s-au spălat și s-au răspîndit prin
pădurea din apropiere. Pînă aici totul bine.
Dar peste cîtva timp fetele si băieții s-au
întors. Unii au aprins focul, fetele dădeau
zor cu tigăile și cu farfuriile... Mai încolo,
departe de zgomotul copiilor, cîțiva băieți
au aruncat undițele... Păzea roșioarelor, au
sosit pescarii! Cum, nu-i cunoașteți? Sînt
pionierii din comuna Balta Doamnei, jude-
țul Prahova.*

UMOR

DICȚIONAR DE BUZUNAR

a = literă pe care ne-o scoate doctorul din... gît, cu lingurița!

abac = computerul bunicilor.

ac = unul într-o ureche...

acompaniator = (în muzică) cel care trăiește din aplauzele solistului.

adio = «la revedere» spus de un... mincinos.

antreu = locul unde uităm să ne ștergem tălpile.

apostrof = virgulă care nu vrea să stea la locul ei.

PROF. ALFA

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI GOGUȚĂ

Nu-i adevărat că eu n-o ajut pe mama! Doar că în loc să-i dau o mînă de ajutor la bucătărie, îi dau o... gură de ajutor la masă!

*

În tramvai, deși călătoresc totdeauna fără bilet, controlorul nu-mi spune nimic.
...Am abonament!

*

Surioara mea susține că eu sînt cel mai dulce frățior din lume.
Probabil fiindcă îi iau toate bomboanele.

*

Ora de lecție are 50 de minute, iar recreația 10 minute. Dinu a propus o schimbare: să țină recreația 50 de minute, la care să se adauge și cele 10 care există în prezent.

*

Colegul meu, Victoraș, seamănă cu o rachetă cu trei trepte: la joacă e pe prima treaptă, la dormit pe treapta a doua, iar la învățătură e pe ultima treaptă.

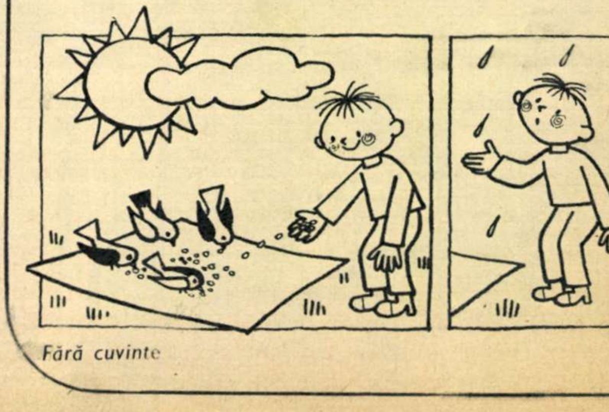

Fără cuvinte

UMOR

POȘTA REDACȚIEI

M. SPORTIV.

La box există categoria cocoș. Categoria găină există numai la piață.

Boxul mi se pare sportul cel mai ipocrit: ești bătut, însă cu mănuși.

M.T.

Desigur, există și racheta care nu zboară. De pildă, rachetele de tenis.

V. TEHNICUS

La aparatul de radio, ochiul magic îți arată dacă postul e bine prins. Ochiul magic nu-ți indică și faptul că postul funcționează la maximum de intensitate. Asta o poți constata privind ochii vecinilor.

ARTUR PALTIN T.

Am citit manuscrisul povestirii al cărei autor ești. În mod deosebit mi-au plăcut titlul și erata de la sfîrșit. Așa că nu-ți mai rămîne decît să umpli mijlocul...

EPIGRAME

ÎNVĂȚĂTURĂ

UNUI ELEV CARE ABIA-ABIA A TRECUT CLASA:

În vacanța care vine
I-aș recomanda o cură
Exclusiv din vitamine,
Cu extras... de-nvățătură!

LUI GICU, PASIONAT CĂȚĂRĂTOR DE MUNȚI ÎN VACANȚĂ, DAR CU SLABE REZULTATE LA ȘCOALĂ:

Sînt opinii unanime
Că aceasta-i rînduiala:
Gică e la înălțime
După ce termină școala...

UNUI TÎNĂR CĂRUIA ÎI PLACE SĂ SE ÎMBRACE ORIGINAL:

I-am cerut să nu mă mintă:
— «Tu în viață ai vreo țintă?»
— «Am, mi-a spus el, fanfaron:
Țintele la pantalon...».

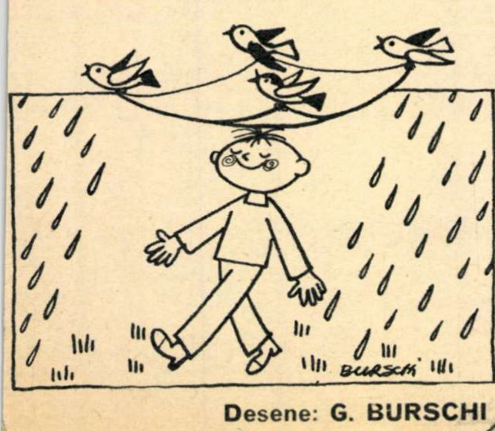

Desene: G. BURSCHI

REPORTER
CLUB
CUTEZĂTORII
ROZETA SĂPTĂMÎNII

RADARUL ROZETELOR

IEPURELE ȘI VULPEA

Ghiciți despre ce este vorba? Aceasta este denumirea piesei de teatru cu care păpușarii din școala noastră au obținut locul al treilea la Festivalul național al teatrului de păpuși de la Brașov. Deși nu a împlinit nici un an de la înființarea sa, trupa de păpușari a urcat repede treptele succesului datorită tragerii de inimă cu care membrii ei au muncit alăturînd marionetelor și o parte din sufletul lor.

Corespondent special
GHEORGHE BOGUS,
Școala generală
nr. 20, Piatra Neamț

LA MARGINEA SATULUI

De curînd am aflat cu surprindere că falnicul stejar de la marginea satului nostru (are un diametru de 2,70 m) este bătrîn de secole. Se mai spune că lîngă acest stejar Vlad Țepeș avea două țepușe pregătite pentru vicleni. Acum, cînd am aflat aceste amănunte, parcă îl privim cu alți ochi și ne-am propus să-l ocrotim, să-l îngrijim.

NICOLAE CĂPĂȚÎNĂ,
Școala generală Negoești,
jud. Gorj

ȘUVOIUL PUSTIITOR

Era într-o zi de primăvară. Atunci s-a auzit și la noi în sat strigătul «Vin apele». În mare grabă muncitorii de la Uzina de produse sodice Ocna-Mureș au pus mîna pe lopeți, pe cazmale și au pornit spre digul de pe malul Mureșului. Ceilalți oameni s-au îndreptat spre marginea satului.

...Toți au rămas uimiți. Minunata priveliște, care pînă acum îți aducea aminte de descrierile lui Sadoveanu, era acoperită în întregime de apă. O apă murdară, rece, care aducea — o dată cu valurile — uriașe lemne, geamuri, dovezi ale distrugerilor pe care le făptuise. Mureșul izbea furios podul care făcea legătura între Ocna-Mureș și alte centre industriale. Valurile creșteau din ce în ce mai mult, dar... o dată cu ele creștea și digul de protecție, hotărîrea oamenilor.

O zi întreagă au luptat muncitorii cu apele. O zi întreagă Mureșul a izbit furios în digul de protecție și în pod. O zi întreagă locuitorii orașului s-au temut că orașul va fi înecat. Dar... Mureșul a fost învins.

Greaua încercare a adus dovezi de bărbăție și curaj.

ION SUCIU, cl. a VI-a,
Școala generală Uioara de Sus,
Ocna-Mureș, jud. Alba

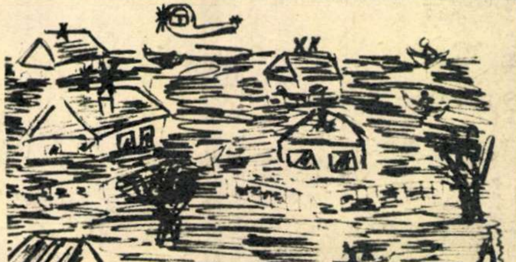

«INUNDAȚIA», DESEN DE MARIA CHIV , CLASA A VI-A C, ȘCOALA GENERALĂ NR. 3, CLUJ.

ÎNTRE NOI, REPORTERII

A aflat lumea întreagă. Oamenii tuturor continentelor și-au făcut loc în inima lor unui gînd de durere, apoi de profundă admirație. Durere că poporul nostru a fost atît de crunt lovit de urgia inundațiilor. Admirație că poporul nostru s-a ridicat ca un singur om, înfăptuind o adevărată epopee a eroismului, punîndu-se stavilă împotriva apelor.

Reporterii ziarelor, radioului, televiziunii, cinematografiei și-au făcut și ei din plin datoria. Prin ei, țara întreagă și lumea întreagă au cunoscut clipă de clipă ce se întîmplă în apriga luptă a oamenilor cu nebunia apelor. «**Am ajuns aici cu elicopterul!**»... «**Scriu în timp ce furia apelor înconjoară clădirea redacției!**»... «**Sînt într-o barcă pneumatică, mă îndrept spre o casă de pe acoperișul căreia ne fac semne doi copii; despre speranța din ochii lor să scriu mai întîi sau despre ostașii care vîslesc încordați ca să ajungem mai repede, pînă ce apa nu va topi pereții de paiantă ai casei?...**»

A scrie, în aceste zile, era sinonim cu a lupta. A fi reporter, în aceste zile, era sinonim cu a fi un luptător.

Ați înțeles aceasta și voi, mii de școlari-reporteri; stau mărturie numeroasele voastre corespondențe. Din care să citez? Pe care s-o aleg ca s-o port lîngă inimă?

Pe cea a pionierilor de la **ȘCOALA GENERALĂ NR. 2, OȚELUL ROȘU, JUDEȚUL CARAȘ-SEVERIN**? Este o patetică scrisoare intitulată «**O sută de pernițe**» și adresată «**colegilor din regiunile atacate de ape**» și care, printre mîngîitoare, gingașe cuvinte de îmbărbătare, cuprinde și această mărturisire: «**Ne-am hotărît să confecționăm pentru voi cîte o perniță, pe care să vă odihniți capetele îngrijorate acum, ca apoi să porniți iarăși să învățați, să munciți, să visați!**»

OLARU ELISABETA, președinta unității de pionieri a școlii din satul **PISCUL NOU, JUDEȚUL DOLJ**, scrie, după ce amintește cu cîtă dragoste au adunat copiii, alături de părinți, daruri pentru sinistrați: «**... și în fiecare lucru pe care îl trimitem e o părticică din inima noastră, din iubirea și frăția noastră**».

Alt foarte tînăr reporter, pionierul **MAXIMILIAN ISPAS**, din comuna **ZĂRNEȘTI**, județul **BUZĂU**, descrie pe larg cum colegii săi au adunat daruri în valoare de peste 8 000 de lei și nu uită să adauge: «**Ploile vor înceta, apele se vor retrage în albiile lor, va ieși iar soarele, viața va intra în normal, doar solidaritatea poporului nostru va rămîne aceeași, măreață, pilduitoare!**».

OCTAV PANCU-IAȘI

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Primăvara aceasta capricioasă a adus multora dintre voi necazuri. Alături de părinți și frați ați înfruntat apele, iar acum ajutați după puterile voastre ca totul să fie la fel de frumos ca înainte. Redacția revistei «Cutezătorii» așteaptă de la voi fotografii și scrisori care să relateze fapte semnificative, deosebite ale oamenilor care vă înconjoară, ale colegilor voștri și, desigur ale voastre. Pentru ca plicurile cu acest conținut să fie ușor identificate, lipiți pe ele și acest «timbru»

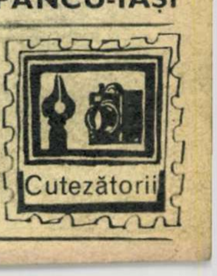

Atelier literar

Două schite de
BOGDAN DIMITRIU, elev
cl. a IX-a B, Liceul «Spiru Haret»

a mai trecut o vară

Privesc, în aparență absent, bicicleta părăsită și răsturnată în colț. Roțile dormitează încremenite, ghidonul se holbează la zugrăveala rece a peretelui, iar pedalele stau atîrnate parcă de niște fire invizibile.

Apoi sar brusc din pat, trag perdeaua și arunc cîteva priviri pline de ură aspectului plictisitor al orașului dominat de iarnă.

Pentru mine iarna e o rană și încă una foarte veche.

Vin să mă anunțe că trebuie să plec. Plec singur în Nord, la rudele mamei, în orașul marilor aventuri de vară.

În tren mă uit, sfidîndu-l parcă, la cerul enervat de cenușiu.

În curînd se lasă noaptea la fel de agasantă ca și zilele închise de iarnă adîncă. A doua zi tot pe întuneric. Mă așteaptă la gară cei doi veri mai mici care mă anunță cu durere că au rupt schiurile pe care mi le pregătiseră. Vestea mă lasă aproape indiferent, iar băieții îmi spun că vom merge în schimb cu sania.

Prima zi mi-o petrec numai în casă vorbind tot ce se poate vorbi într-o nesuferită vacanță de iarnă. Spre seară obțin cu greutate de la simpaticii mei veri o «permisie» de jumătate de zi în care să fiu lăsat singur.

Urma să aibă loc marea întîlnire.

E devreme. Sînt ca de obicei dimineața, morocănos. Trotuarele sînt de sticlă. Alunec de cîteva ori, mă lovesc, dar nu-mi pasă. Lumea parcă e mai mică. Frigul i-a schimonosit pe toți. Intru pe strada lui. Casele sînt urîte acum și zăpada le apasă, le sugrumă. Ajung, deschid poarta și bat cu o emoție pe care nu vreau să o ascund. Se ivește un cap asudat de femeie prin deschizătura ușii. E mama lui. După cîteva minute sînt lămurit.

Cobor strada dezorientat, prăpădit. Picioarele îmi merg aiurea.

E bolnav. Bolnav de pneumonie. Nu pot să-l văd, întîlnirea nu poate avea loc. Sînt toropit. Ajung în parc. Mă trîntesc pe o bancă înghețată și neprimitoare. Amintirile mă inundă, mă asaltează, mă stăpînesc.

Miez de vară... Soarele e formidabil și cerul ca de obicei uriaș, bleu.

Sîntem aliniați la start. Bicicletele sclipesc elegant și orbitor.

Se dă startul. Pornesc tare. Las în urmă un grup compact de concurenți. Mai am doi în față pe care după cîteva sute de metri îi depășesc.

Sînt singur în frunte. Fericirea mă amețește. Gonesc ca un nebun.

Nu-mi pasă acum de bicicleta care protestează scîrțîind la gropile înghițite. Mă uit în urmă. Un singur punct mișcător se zărește.

Este el. Grăbesc ritmul cîștigînd din nou distanță.

La a doua privire înapoi îmi dau seama că victoria nu poate să-mi mai scape. Încep curbele. Încetinesc și accelerez. Apoi din nou aceleași figuri.

Număr în gînd 1, 2, 3, 4,...1, 2, 3, 4, ... Obrajii mi s-au aprins, iar gura îmi este uscata. Prostii, ce-mi pasă. Voi cîștiga. O curbă mare, apoi alta. Trec cu bine de amîndouă. În sfîrșit, valea. Mă reped cu sete în asfaltul care pare viu. Am senzația că zbor. Picioarele se rotesc mecanic fără să li se opună nici o rezistență. Încă doi kilometri. Încep numărătoarea, un, doi ... Se aude un zgomot ciudat, urmat de o pocnitură. Lanțul e rupt. Totul se oprește. Sînt proiectat de pe șosea în lături. Bradul înalt și trufaș de pe margine mă privește cu brațele deschise. Izbitura e cruntă. Cerul uriaș, bleu, începe să se învîrtească. Mă simt ca într-o baie de foc. Pleoapele închise peste ochii fierbinți par niște perdele roșii. Am impresia că soarele imens pe care îl știu deasupra va cădea peste mine distrugîndu-mă definitiv. Aerul încins este străpuns de o scrîșnitură. Simt doi clești de gheață strîngîndu-mi mîinile.

Cu un efort suprem deschid ochii. Surpriza îmi dă putere.

Deasupra mea, cu o batistă udă ștergîndu-mi mîinile rănite se află el. E nebun. Acum se apropie ceva ca un val uriaș și gălăgios. Simt un curent puternic și un fulger svîcnește neiertător pe lîngă noi.

Concursul e pierdut. Mai zăbovește puțin lîngă mine, sprijinindu-mă de ospitalierul brad, apoi încalecă bicicleta și dispare.

M-am trezit la apariția acelei mașini albe, care de altfel, m-a transportat într-o cameră de aceeași culoare.

După ieșirea din spital am fost aproape tot timpul împreună. El devenise prietenul meu cel mai de seamă. Trebuie să recunosc: fără el nu aș fi putut concepe mai departe vacanța. Totul e cald, primitor, bleu.

Încep din nou să...

Dar mă smulg din capcana înșelătoare a amintirilor. Mă uit cu teamă la prezent. Bolnav de pneumonie. Marea întîlnire nu a avut loc. Bicicleta părăsită în colț.

Abia acum înțeleg. Într-adevăr, a mai trecut o vară.

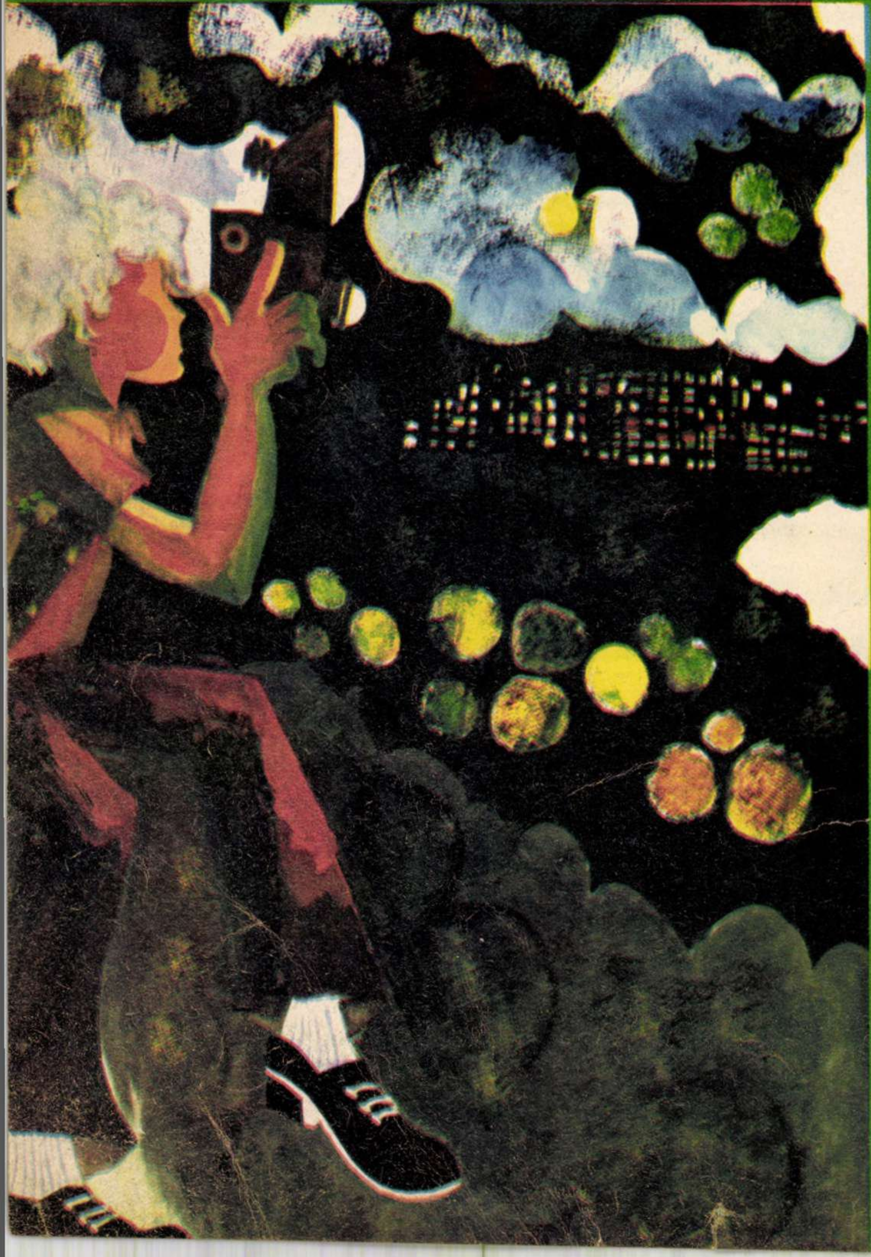

BLITZ

Noaptea învălui micul oraș de munte, ca de obicei, calm și liniștit.

Departe, spre apus, zările erau încă roșii, dovedind că soarele se topise în mantia sa fierbinte pe undeva, pe acolo. Străzile părăsite și epuizate parcă de lunga zi de vară, moțăiau leneșe în încremenirea lor permanentă.

Duțu străbătea asfaltul trotuarului repede, cu corpul ușor aplecat înainte. Cu mîna stîngă ținea, mîngîindu-le parcă, aparatele ce-i atîrnau de gîtul subtire și prea puțin bronzat.

Ideea fotografiilor nocturne realizate de el pe care dorea să le vadă într-una din paginile revistei însoțite evident de numele său îl rodea de mult.

De aceea banii pe care-i primise în dar de ziua lui, îi folosise în modul cel mai indicat: o lampă blitz pentru aparatul de fotografiat.

Momentul escapadei în noapte venise. Părinții în vizită. Emil, fratele său mai mic la film. Creasta cenușie îl aștepta. De acolo el vedea acea parte din oraș, întreg tabloul naturii într-o perspectivă fantastică.

Trecu podul și bariera. Apoi începu să urce pe poteca maronie. La jumătatea drumului mări pasul. Întoarse de cîteva ori capul, privind în urmă. Ajuns pe culme fu înfrînt de efort și căzu în genunchi pentru puțin timp. Apoi porni iar. Vîntul îi îngheța sudoarea urcușului.

Își dădu drumul pe poteca plină de grohotiș. Cobora în salturi rănindu-și gleznele osoase. O coti apoi spre dreapta. Mergea senin pe marginea rîpei înalte, cu un curaj de care nu se crezuse în stare pînă acum...

Ajunse. Cele trei ace de piatră de la creasta cenușie păreau mari săgeți îndreptate spre cerul negru, împodobit de rețeaua de azuriu înghețat a stelelor. Rîul arunca spre băiat sclipiri vii, dar intunecate, casele mici, albe, păreau niște creaturi extraterestre, adormite și nepăsătoare. În spate muntele enorm, de un verde mat și dens care se confunda cu negrul.

Începu să scruteze peisajul mărit prin vizorul aparatului. Șocul îl avu cîteva clipe mai tîrziu. La început fața i se schimbă într-un alb bizar, apoi firișoare de sudoare, înaintară pe fruntea mică a lui Duțu. Sfîrși prin a-și pleca ochii ce sclipeau duri în noapte.

La cîțiva metri mai jos de poalele stîncilor cu înfățișare de săgeți, într-o poziție relaxată de deplină satisfacție, cu o țigară între buzele plăpînde ședea Emil, fratele său. Fumul îl dădea afară tacticos pe nas. Lîngă el zăcea un pachet de țigări pictat cu niște reclame foarte convingătoare.

Duțu își șterse fruntea cu mîneca cadrilată a cămășii. Fără nici o tresărire luă aparatul, fixă blitzul și trase o poză simpaticului fumător. Apoi încă două avînd aceeași țintă. Își atîrnă aparatul de gît și plecă clătinîndu-se un pic spre stînga. Străbătu drumul gîndindu-se tot timpul la camera spartă a bicicletei.

Peste cîtva timp, trei poze foarte reușite, reprezentînd ceva de necrezut zăceau într-un plic galben, pe masa din camera lui Emil. «Pentru Emil — personal» erau cele trei cuvinte care împodobeau partea din fată a plicului.

Emil intră, aruncîndu-și praștia într-un colț al încăperii. Zări plicul, îl luă și privi conținutul lui timp de aproape un minut. Apoi îl lăsă să cadă la loc pe masă. Se așeză pe scaun și își sprijini capul pe mîinile făcute colac. Verdele curat al feței de masă, fu stropit de lacrimi.

Apoi mîini calde și bune își făcură loc în chica șatenă a fostului fumător.

AVENȚURI în țara liniștii

Aventură, iată un cuvînt care exercita asupra noastră o extraordinară fascinație. A trăi o aventură înseamnă pentru unii să te afli în împrejurări cu totul neobișnuite, în ținuturi îndepărtate, înconjurat și amenințat la tot pasul de primejdii. Și totuși există și altfel de aventuri, aventuri de o factură deosebită, care se petrec într-o lume din imediata noastră apropiere. Ca să înțelegeți ce vreau să spun, am să vă rog să mă urmați în încăperile pline de liniște ale unei biblioteci, o adevărată lume a tăcerii, unde vorbele se rostesc în șoaptă, unde se pășește în vîrful picioarelor, unde din fiecare ungher simți chemarea tainică a cărților, a sutelor de tomuri care poartă în paginile lor viață. Dar despre ce fel de aventuri poate fi vorba într-o astfel de lume?...

Stai plecat asupra unui volum de Antoine de Saint Exupery și înțelegi parcă mai bine ce resorturi împinge omul spre zonele înalte ale frumuseții; citești din paginile scrise de George Călinescu despre marele nostru Eminescu și dintr-o dată parcă dezlegi cifrul universului său poetic. Iți devin astfel mai apropiate versurile din «Sara pe deal» și înțelegi mai bine tîlcul cuprins în «Odă în metru antic»: «Pururi tînăr înfășurat în manta-mi...»

Tainicele înțelesuri pe care ți le lămurește cartea, bucuria de a descoperi un răspuns la o întrebare ce de mult te frămînta, faptul că prin mijlocirea unui personaj plăsmuit, îți înțelegi mai bine propriile gînduri și sentimente, toate acestea sînt aventuri, mari aventuri ale spiritului care te conduc pe calea extraordinară a cunoașterii. «Leacuri pentru suflet» era scris pe frontispiciul unei biblioteci din antichitate. Și ce altă recomandare pentru lectură poate fi mai bună?

Dar era să uit, vă promisesem să vă fiu ghid în țara liniștii, adică într-o... bibliotecă! De aceea, am ales pentru voi Biblioteca municipală pentru copii din Capitală (Str. Cristian Tell nr. 10).

3

1

2

4

1. Întîi a venit la bibliotecă Violeta (clasa a V-a). Ceva mai tîrziu l-a adus pe fratele ei Cornel (clasa a IV-a) și apoi pe... mezin, pe Cristian. Cei trei din familia Mareș găsesc aici lecturile care-i interesează, fiecare după preocupările vîrstei.

2. La cercul de lectură al bibliotecii au loc periodic discuții pasionante. Invitații de onoare, scriitorii, sînt asaltați cu întrebări.

3. Pentru un astfel de eveniment Ruxandra Cioroiu (Școala generală nr. 5, clasa a VII-a) și-a pus bluza și cravata de pionier. La ora 9 punct a fost gata în fața ușii. Intră pentru prima dată într-o bibliotecă publică și deschide ușa, nu fără emoție.

4. Fiecare și-a ales cartea care-l interesează. Numai Marcel Ciachiris (Școala generală nr. 1, clasa a VII-a) nu și-a găsit ceea ce vrea. De aceea, el consultă ultimele noutăți sosite: Mihail Sadoveanu — «Măria Sa puiul pădurii», Nicolae Velea — «Cutia cu greieri», Ovidiu Zotta — «Toți băieții sînt răi, toți băieții sînt buni.»

5

6

5. Doi prieteni, Cristian Ștefănescu și George Istrate (Școala generală nr. 118, clasa a VIII-a) se pregătesc tocmai să-și facă planul de lectură pentru vacanță.

— Ați consultat noutățile?

— Pentru noi, noutatea, în vara aceasta, va fi Balzac. Vrem să citim tot ce se află de acest autor în bibliotecă.

6. Doi cititori și o dispută: Alexandru Ureș (Școala generală nr. 5) susține că la vîrsta asta (clasa a VII-a) trebuie să-ți alegi o lectură pe direcții variate din care nu trebuie să lipsească cărțile de poezie.

«Dar poezia e dificilă!» caută el să-și convingă colega cu versurile lui Ovidiu.

7. Fișa de lectură a Smarandei Mihăilă (12 ani) cu vădite preocupări pentru literatura de calitate.

8. Evident, nu-i cititor al Bibliotecii municipale pentru copii, dar este unul din acei oameni care nu-și pot concepe existența fără lumea cărților. De ani și ani, în fiecare dimineață, la ora 8, el intră în Biblioteca Academiei și se așază întotdeauna la locul nr. 21, unde-și primește cărțile. Este cunoscutul cercetător de istorie a teatrului românesc, Ioan Masoff.

7

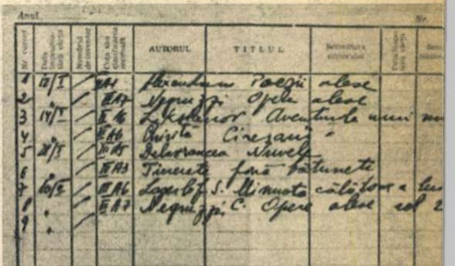
Anul
Nr.
AUTORUL
TITLUL

B. CARAGIALE Foto: GR. PREPELIȚĂ

8

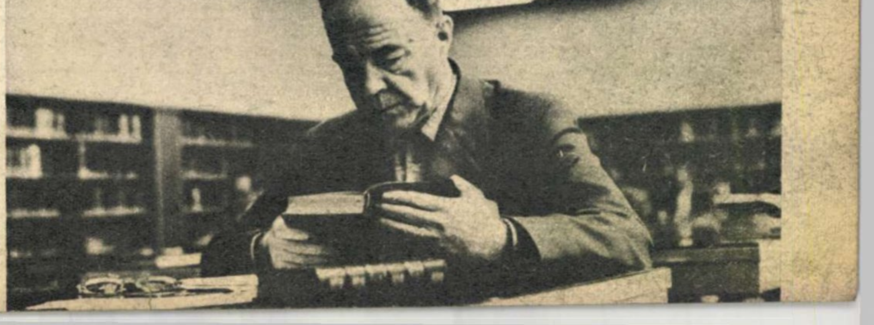

ÎN EXCLUSIVITATE
PENTRU
„Cutezătorii”

Stop cadrul... CÎNTECELE MĂRII

«Cei doi detectivi, Mitache și Spirache, au pornit în urmărirea spărgătorului cu ochelari negri. Condițiile în care a dispărut valiza secretă sînt învăluite în cel mai deplin mister. Toate măsurile de siguranță se dovediseră zadarnice: vizitatorul nocturn reușise să ascundă elementul care condiționa realizarea întregului plan. Periculosul infractor — se bănuie — nu lucra singur; altfel ar fi imposibil de explicat dispariția lui — împreună cu caloriferul de care fusese legat! Tocmai de la etajul...»

— A ieșit soarele; echipa de filmare, la mașini!

Cu viteza pompierilor adunați la semnalul de alarmă, toată lumea părăsește sala de proiecție, escaladînd mașinile care, în șir indian, gonesc spre platoul de filmare amenajat în incinta portului Constanța. Încă cu gîndul la secvențele vizionate, încercăm să profităm de cele cîteva minute de drum, și-l supunem pe **Francisc Munteanu,** regizorul coproducției româno-sovietice, **«Cîntecele mării»,** unui scurt interviu. Absorbit de problemele zilei de filmare, e cît pe-aci să ne refuze, dar cînd află că-l solicităm în numele cutezătorilor, ale căror fapte de eroism în aceste zile de grea încercare îl impresionaseră în mod deosebit, acceptă discuția mărturisindu-ne: «— **Filmul marchează o nouă experiență pentru mine: atît din punct de vedere al problematicii cotidiene, pe care n-am mai abordat-o pînă acum, cît și al peliculei color, toate celelalte șapte filme ale mele fiind lucrate în alb-negru. Rolul principal este susținut de... Dan Spătaru — care mi se pare a fi ultimul cîntăreț liric în muzica noastră ușoară — pe care-l văd ca exprimînd foarte fidel spiritul, aspirațiile, problematica tinerei generații, căreia de altfel îi dedic acest film».**

CÎNTECELE MĂRII — CADRU 214 — MOTOR!

Atenție, motor!... Se filmează.

În numai 20 de minute de la sosire totul este gata pentru filmare: operatorul sovietic **Selenkov Vladimirovici** și-a ales obiectivele cele mai potrivite, scenografa **Doina Lungu,** în mînă cu o cutie cu vopsea și o pensulă, face ultimele retușuri decorului, asistentul de regie **Ion Ion** verifică întreaga asistență tehnică. Retrași pe două scaune pliante, **Dan Spătaru** și colega sa sovietică **Natașa Fateeva,** sub permanenta supraveghere a machiezei, așteaptă intrarea în cadru. **Cornel Patrichi,** autorul coregrafiei, corectează ultimele mișcări ale dansatorilor. I se pare că săriturile nu sînt încă perfect sincronizate și revine asupra lor o dată, de două ori, de trei ori. Francisc Munteanu amintește Natașei și lui Dan cele două opriri în fața aparatului și le dă noi amănunte.

N-AVEȚI NICI O GRIJĂ, TOTUL E ÎN ORDINE; SÎNTEȚI CU... ION ION

Este cel mai tînăr asistent de regie din Buftea. Va ajunge, susține el, unul din marii noștri regizori, pînă atunci îl descoperi ca unul din «sufletiștii» echipei de filmare. Îți poate vorbi ore întregi despre ce va fi filmul, despre munca lui Francisc Munteanu, față de care are o mare admirație, despre jocul actorilor, despre lucrul lui cu figurația, reușind în același timp să alunge orice urmă de îngrijorare prin cunoscuta-i intervenție: — «**N-aveți nici o grijă, totul e în ordine: sînteți cu Ion Ion!**» Îl surprindem într-un susținut «dialog de lucru» cu **Temistocle Popa.** Reținem din discuție o cifră impresionantă: 10 șlagăre. Autorul muzical al celui de-al 5-lea film, la a treia colaborare cu Francisc Munteanu, cunoscutul compozitor de muzică ușoară se dovedește un interlocutor deosebit de agreabil. «— **Partitura muzicală este strict condiționată de dramaturgia filmului, cele două fiind scrise în același timp. Este prima mea comedie muzicală și, evident, mă simt în elementul meu. Două au fost dificultățile care au trebuit depășite: imprimarea șlagărelor, 16 în total, în cele două variante: română și sovietică și, a doua, sincronizarea perfectă între acțiune și partitura muzicală, fapt care reclamă participarea mea la filmare din prima zi.**» (Ion Ion ne povestea entuziasmat cum Temistocle Popa a compus chiar pe platou o melodie necesară secvenței!)

O galerie improvizată în cîteva minute ne atrage undeva, în spatele mașinilor. Între două filmări Dan Spătaru, fost jucător al Progresului București, dă un micro-recital fotbalistic. Jocul pe picior, pasele, fentele unui adversar de ocazie te fac să nu observi balonul de... hîrtie cocoloșită. Solicitat în permanență, susținînd și rolul de ghid și traducător pentru Natașa Fateeva, interpreta rolului feminin principal Dan ne declară: «— **Rolul îmi convine perfect și cred că voi reuși să realizez un lucru bun. Am avut șansa să debutez condus de Francisc Munteanu, avîndu-l alături pe Temistocle Popa, unul din compozitorii mei preferați — fapt care mă face să aștept cu încredere premiera filmului.**»

S-a terminat prima parte a filmării. Se va continua în scuarul din fața Cazinoului. Mașina-macara, grupurile electrogene, reflectoarele, stațiile de amplificare pornesc spre ocuparea «noilor poziții de luptă». După aproape patru ore se deschid, în sfîrșit, termosurile cu cafea. Francisc Munteanu discută cu scriitorul sovietic Boris Laskin, coautorul scenariului. Îl rugăm să ne dea cheia dispariției valizei negre. De data asta se înconjoară cu o tăcere pe care n-o putem străpunge cu nici un argument. «— **Nu ați văzut decît cîteva secvențe. Dezlegarea tuturor semnelor de întrebare o veți afla la premieră, unde îi invit în mod special pe toți cititorii revistei «Cutezătorii». Și fac această invitație în numele întregii distribuții în care, pe lîngă Spătaru și Fateeva, îi veți mai recunoaște pe Ștefan Bănică (Mitache), D. Chesa (Spirache), Peter Paulhofer (Toma), Ștefan Sileanu (Gore), Emil Hossu (Pavel).**

RADU F. ALEXANDRU
Foto: **GHEORGHE CUCU**

Plastică și elegantă — în prim plan Valea Marianova (solistă a teatrului de estradă din Moscova) și Cornel Patrichi.

Ion Ion: «Am o idee!»

Temistocle Popa în... microrecital demonstrativ

Natașa Fateeva alături de... să vă mai spunem cine?

Cornel Patrichi — un excelent dansator dublat de un nu mai puțin exigent coregraf.

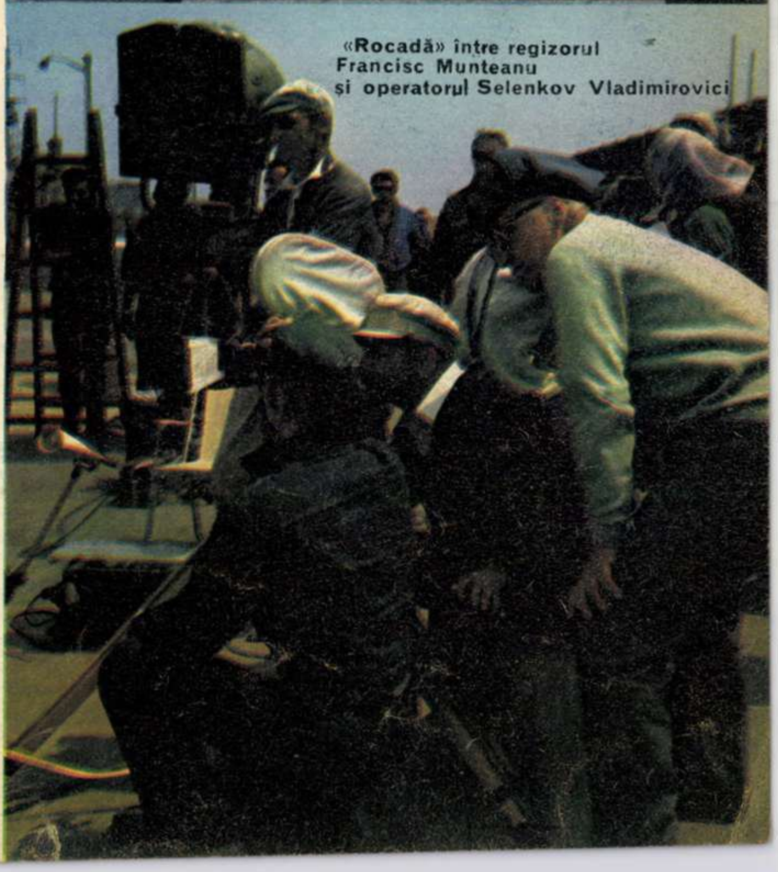

«Rocadă» între regizorul Francisc Munteanu și operatorul Selenkov Vladimirovici

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

DE OVIDIU ZOTTA

EL rîse salutîndu-i cu sabia, îl făcu pe Garoafă să se ridice uriaș în două picioare și apoi, cal și călăreț, dispărură ca într-un final de legendă îndărătul colinei.

Apropiindu-se de castel, făcea fel de fel de planuri despre care știa bine că n-au nici o șansă de izbîndă. Ar fi vrut să-l cumpere pe Garoafă și să-i facă un grajd în parcul din apropierea blocului. O zi pe săptămînă l-ar fi închiriat cu ora băieților, și cu banii obținuți ar fi cumpărat nutreț.

— Marius! Marius! strigă cineva.

Era Prințesă. Marius îi făcu semn că l-a auzit și porni în goană spre castel.

—...rius! Vreau... spun ceva!

Marius însă era dornic să-i facă o mică demonstrație de călărie. Pătrunse în galop în curtea castelului, fluturînd sabia. Deodată, văzu ceva de necrezut! Sus, la una din ferestre, era o fată în rochie de epocă. Marius clipi uluit; era exact Agmad, *fata din tablou!* Își trecu palma peste ochi. «Visez?!» Nu. Fata era tot acolo, ba chiar începu să-i facă semne prietenoase!

— Agmad! strigă prelung Marius. Să nu dispari! Rămîi acolo!

Deodată, o siluetă cenușie răsări în preajma lui. Se auzi ceva, un fel de plesnitură, Garoafă se cabră, se mai auzi încă una și încă una... Garoafă explodă într-o goană teribilă, dezordonată, nechezînd și smucindu-se în toate părțile. Marius încercă în zadar să-l calmeze, strigă la el, trase frîul... apoi avu un gol în stomac, văzu cum i se apropie fulgerător iarba de ochi, capul i se umplu brusc de o greutate enormă și nu mai simți nimic.

Voci neclare, lumină difuză. «Ce bine e!» își spuse Marius. Se simțea zdrobit de oboseală, dar starea asta îi făcea plăcere. Încercă să deschidă ochii. Ierburi cutreierate de ape îi stînjeneau privirea. «Sînt genele mele!» constată el surprins. Se ridică deodată în capul oaselor. Duse mîna la frunte; bandaj. Lîngă pat, Prințesă, într-o salopetă decolorată, plin de unsoare de pe la mașinile și aparatele lui. Mai încolo, turnînd ceva dintr-o sticluță într-un pahar, fata aceea în rochia ei de epocă.

— Agmad! șopti Marius.

Magda Feneșan îi întinse autoritară paharul:

— Bea-l fără să te strîmbi. Altădată să nu mai faci demonstrații de călărie!

— Nu-i el de vină, spuse Prințesă. Călugărul! Hilda! Am vrut să-l previn, dar nu m-a auzit.

— Hilda?! deveni atent Marius.

— Exact. Am văzut-o cum te văd acum pe tine. Face pe vînzătoarea de răcoritoare. E împreună cu un figurant costumat în călugăr, ăstuia nu i-am putut zări fața. El ți-a aranjat distracția de adineauri.

— Cum adică?

— Ei, în vreme ce făceai pe Wilhelm Cuceritorul, s-a apropiat pe furiș și ți-a lovit calul cu o șipcă.

— Înțeleg! Din pricina asta au intrat dracii în Garoafă! bombăni Marius. Trebuie să-l găsim cît mai repede pe călugăr și pe Hilda.

Sări din pat.

— Stai, se supără Magda, ai putea măcar să-mi ceri voie! După ce te-am doftoricit o jumătate de oră... Măcar nu uita să vii să-ți schimb pansamentul.

Marius se lăsă supus într-un genunchi:

— Prea nobilă Agmad, dorința voastră e lege pentru mine.

— Cum mi-ai spus? se miră Magda Feneșan. Parcă... Agmad! E un personaj din filmul tău?

— E un personaj din viața mea, zise Marius. Ah, Agmad, ce revedere neașteptată. După patru secole!

Magda Feneșan se încruntă:

— Marius, trebuie să trag anumite concluzii din faptul că adineauri ai căzut în cap?!

— Cum te lasă inima! izbucni în rîs Marius. Hai să verificăm dacă mi-a mai rămas vreun pic de logică. Ai venit să-l vezi pe tatăl tău — da? Te-ai plimbat prin tabără, pe urmă ai intrat dincolo, ai văzut lăzile cu costume și a intrat în funcțiune curiozitatea — este? Ți-ai ales o rochie, ai îmbrăcat-o, te-ai pieptănat într-un stil potrivit cu ea și ai ieșit la fereastră, să moară de invidie toate actrițele — exagerez? Au... mă doare capul!

Marius oftă, închizînd ochii.

— Îți dau numaidecît un Algocalmin, zise Magda, îngrijorată. Stai numai o clipă, pînă mă duc să mă schimb.

— Nu! strigă el. Așa să rămîi! Tot timpul! Dacă vrei să-mi treacă! Fie-ți milă de un biet suferind!

— Cum o să stau îmbrăcată așa? Doar nu sîntem la bal mascat! Bine, bine! Avînd în vedere starea în care te afli nu vreau să te supăr... oftă ea, dînd impresie că face un mare sacrificiu.

În realitate nici rochia, nici pieptănătura n-o incomodau.

— Prințesă, ce vreau să te rog, zise Marius. Du-te la fereastră, vezi că acolo e un corn de vînătoare. Pe pervaz. În dreapta, deșteptule! Ei, acum apleacă-te pe fereastră și sună, de două ori lung și odată scurt. Cum, nu iese nimic?! Insistă! Vezi că merge? Ăsta-i semnalul la care se adună paznicii tezaurului. Ia să vezi cum o să-ți răspundă!

Prințesă transpirase de atîta efort. În curînd însă din depărtare se auziră, tînguitoare, alte sunete de corn, cutreierînd blînde liniștea însorită a dimineții.

— De fapt, e tare frumos ceea ce faceți voi aici, zise Magda, încet. Nu mă refer la film. E vorba de voi, pur și simplu. Ia-ți Algocalminul și odihnește-te!

Sunetele de corn se auzeau din ce în ce mai aproape.

Cu capul bine bandajat (în orice caz, mult mai bine decît ar fi fost nevoie) Marius se așeză comod într-un cuib de perne.

— A... ah! căscă el. Vom ține o ședință operativă. Trebuie să alcătuim un nou plan de acțiune! Să intre statul major!

Zece minute mai tîrziu, «statul major» adică Palaghiță, Fred Apostolescu și Eschimosul intrau întîmpinați de Magda cu degetul la buze.

«Comandantul» dormea tun!

(Va urma)

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

ENIGMELE TERREI

ENIGMELE CUNOAȘTERII

Jocul kobogo al tinerilor pigmei congolezi care încearcă să izbească cu săgeata o nucă de palmier, în timp ce este rostogolită.

In al șaptelea deceniu al secolului nostru, cînd omul civilizat a pășit pe Lună și cînd același om a conceput radiotelescoapele cu care se poate asculta «pulsul stelelor» aflate la miliarde de ani-lumină, mai există pe Terra populații care — în concepția lor mistică — se închină la corpuri cerești, considerate de ei drept zeități.

Acestea sînt populațiile primitive ce se găsesc în zonele ecuatoriale din Africa, Asia și în unele insule din Oceanul Pacific. Dintre aceste populații, aflate încă în condițiile epocii pietrei cioplite, fac parte și pigmeii. Cuvîntul pigmeu vine de la grecescu «pugme» care înseamnă cot (adică înalt cît un cot).

Despre acești oameni, de statură mai mică decît cea obișnuită, se pomenește pentru prima oară în *Iliada lui Homer*, cu multe secole înaintea erei noastre. De asemenea, filozoful *Aristotel*, istoricul *Herodot* și *Pliniu cel Bătrîn* vorbesc în lucrările lor despre pigmei. Veacuri de-a rîndul însă acești oameni au fost considerați greșit de crecetători drept «pitici». Este o deosebire esențială între un pitic și un pigmeu. Piticul este o ființă anormală pe cînd pigmeul este un individ normal, de talie mică.

Tatăl îl invață pe fiu meșteșugul vînătorii.

De abia acum o sută de ani exploratorul german *Georg Schweinfurth* a dat relații mai precise despre acești oameni legendari pe care el i-a întîlnit în bazinul fluviului Congo. Urmează apoi însemnările englezului *Henri Morton Stanley* și ale altor cercetători printre care se remarcă și românul *Sever Pleniceanu*. Acesta a studiat viața pigmeilor în timpul călătoriei sale, făcute între anii 1898—1900, în bazinul fluviului Congo.

Este de remarcat faptul că pigmeii trăiesc numai în regiunea ecuatorială a Pămîntului: în bazinul fluviului Congo și în jurul lacului Kivu (Africa), în peninsula Malaca și insulele Andamane (Asia), în insulele Noile Hebride, Filipine și noua Guinee din Oceanul Pacific, precum și în bazinul marelui fluviu Amazon din America de Sud.

O
NECUNOSCUTĂ
ANTROPOLOGICĂ

Pigmeii

Plecarea pigmeilor congolezi din tribul bambuți la vînătoare, înarmați cu săgeți otrăvite.

Pigmeii au pielea neagră, capul mare, nasul lat, ochii mari, părul scurt și creț, gura mare, mîinile lungi și picioarele scurte. Înălțimea lor variază între 1,30 și 1,50. Trupul le este acoperit cu păr.

Exploratorul francez *Demesse* care, acum 12 ani, a trăit timp de 6 luni în mijlocul pigmeilor africani, a observat că aceștia nu adoră Soarele. Ei au credința că zeul binelui, numit Khmorum, adună în fiecare dimineață într-un țarc toate stelele de pe cer, dînd astfel naștere Soarelui. Spre seară stelele reușesc să fugă din țarc, împînzind iarăși cerul în timpul nopții... Multe din cele arătate de Demesse în cartea sa «În căutarea veacurilor trecute», tipărită la Paris în anul 1958, au fost povestite de Sever Pleniceanu cu 60 de ani în urmă.

Sursele de existență ale pigmeilorafricani sînt culesul produselor vegetale naturale, colectarea mierii sălbatice și vînătoarea. În afară de cuțitul și arcul cu săgeți ei nu cunosc altă armă.

AUREL LECCA

(Continuare în pag. 14)

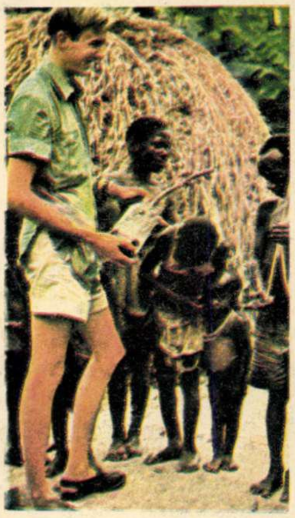

Un pigmeu congolez cu exploratorul englez Thomoses.

În regiunea mlăștinoasă din sud-estul insulei Noua Guinee au fost descoperite recent triburi de pigmei care nu știu să numere decît pînă la 20.

Pigmeii din regiunea lacului Kivu au credința că avionul este o săgeată trasă de zeul Khmvum, cu ajutorul arcului său — curcubeul.

Fructele arborelui nkula — un soi de palmier — ce crește în Africa sînt culese și transportate în trib.

6

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Trei tineri exploratori, Bernard, Niels și Val Damian, pornesc în căutarea profesorului Hayes, dispărut în jungla Amazonului. La greutățile și primejdiile drumului se adaugă bizara apariție a unor animale gigantice.

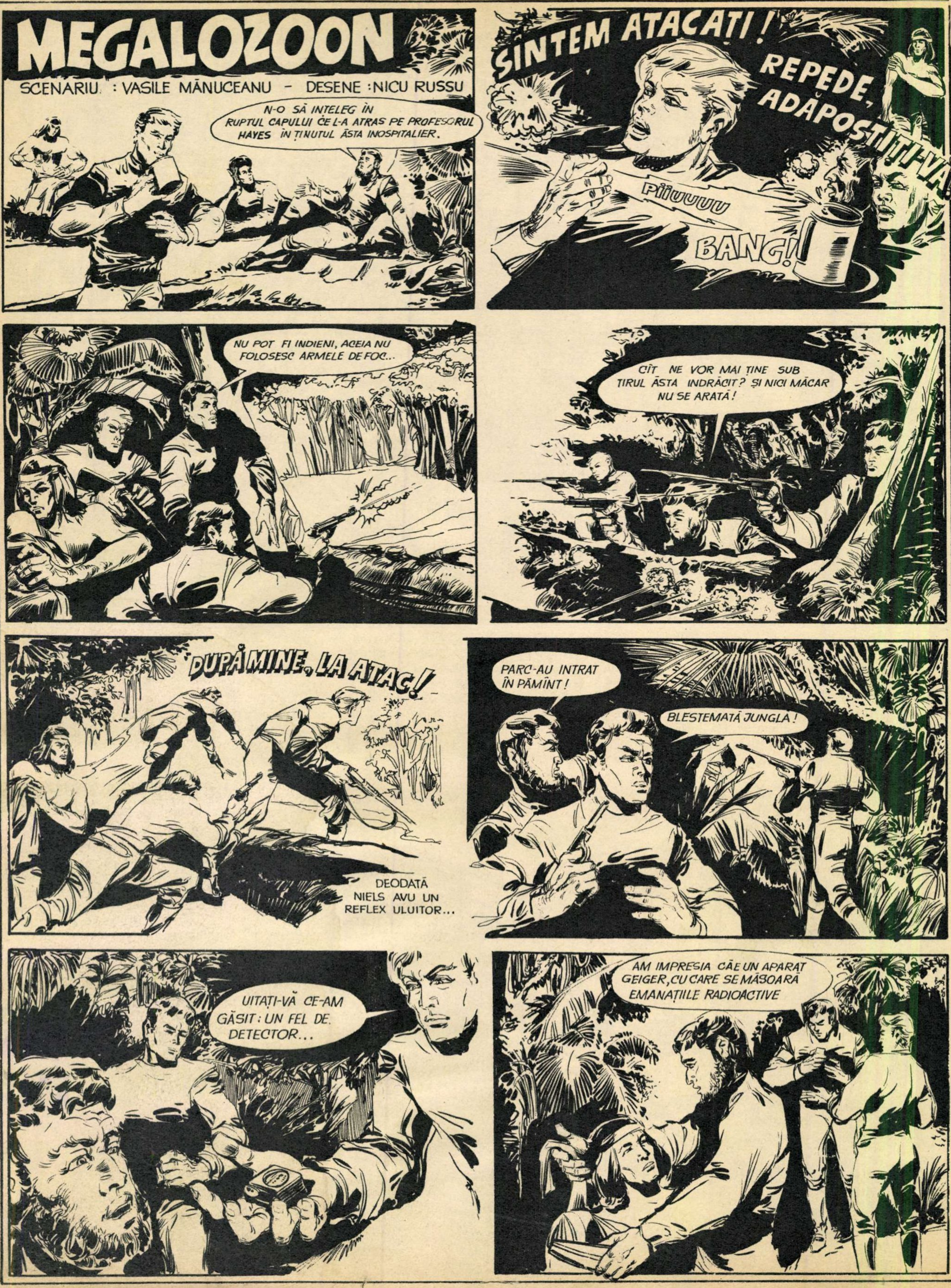
MEGALOZOON
SCENARIU : VASILE MĂNUCEANU - DESENE : NICU RUSSU
N-O SĂ ÎNȚELEG ÎN RUPTUL CAPULUI CE L-A ATRAS PE PROFESORUL HAYES ÎN ȚINUTUL ĂSTA INOSPITALIER.
SÎNTEM ATACAȚI !
REPEDE, ADĂPOSTIȚI-VĂ!
PIIUUUU
BANG!
NU POT FI INDIENI, ACEIA NU FOLOSESC ARMELE DE FOC...
CÎT NE VOR MAI ȚINE SUB TIRUL ĂSTA ÎNDRĂCIT? ȘI NICI MĂCAR NU SE ARATĂ!
DUPĂ MINE, LA ATAC!
DEODATĂ NIELS AVU UN REFLEX ULUITOR...
PARC-AU INTRAT ÎN PĂMÎNT!
BLESTEMATĂ JUNGLĂ!
UITAȚI-VĂ CE-AM GĂSIT: UN FEL DE DETECTOR...
AM IMPRESIA CĂ E UN APARAT GEIGER, CU CARE SE MĂSOARĂ EMANAȚIILE RADIOACTIVE

(Va urma)

Uneori pragurile de nisip le-au dat de furcă navigatorilor.

FLOTILA DE PE JIU

Ați auzit, desigur, despre «lupii de mare». Și probabil că și despre «lupii de Dunăre». Ei bine, de anul trecut dicționarul care conține acești termeni marinărești nu mai e actual. Pentru a-și recîștiga această calitate, va trebui să fie scoasă urgent o nouă ediție în care, alături de aceste două expresii, să fie trecută și aceea de «lupi de Jii». Pentru că de anul trecut Jiul își are și el «lupii» lui.

E adevărat, aceștia n-au bărbi impunătoare ca cei de mare sau Dunăre. Nu că le-ar fi ras, ci pentru că încă n-au avut cînd să le crească pînă la cei 12, 13 sau 14 ani ai lor. Dar asta nu înseamnă că-s niște navigatori mai puțin pasionați și pricepuți. Am spune că dimpotrivă. Pledează pentru această pasiune și pricepere a lor o mulțime de argumente.

Mai întîi că și-au construit singuri ambarcațiunile. Timp de luni de zile, la Casa pionierilor din Craiova, unde «lupii de Jii», își au cartierul general — s-a lucrat cu îndîrjire. Lemnul și pînza și smoala au fost în așa fel modelate, încît pînă la urmă au luat forma unor originale caiace — 7 cu toate. Pe urmă trebuie să mai ținem seamă și de faptul că lipsindu-le aparatura de bord, dumnealor au avut curajul să se avînte în larg ghidîndu-se ca navigatorii de acum 2—3 000 de ani, după stele și alte asemenea semne. Apoi una e să navighezi pe mare sau chiar pe Dunăre, unde ai apă destulă iar stîncile, bulboanele, vadurile și vîrtejurile sînt ca și inexistente, și alta-i să mergi pe Jiu unde le întîlnești la tot pasul. Dar toate aceste greutăți, întîmpinate pe parcursul a 6 zile și a peste 150 de kilometri (între Craiova și Bechet, pe Dunăre) au fost abordate cu mult aplomb de cei 8«temerari navigatori» și învinse una cîte una pînă la ultima, expediția lor nautică încheindu-se cu un succes deplin.

Și așa cum se întîmplă de obicei, un lucru bun nu-i părăsit niciodată pe drum. Acum, la cartierul general al «lupilor de Jii» forfota și activitatea sînt și mai mari decît anul trecut. Pentru că numărul acesta a sporit considerabil, se construiesc în grabă noi ambarcațiuni. Iar la vara care vine, care a și venit de fapt, flotila de pe Jii, de două ori mai mare, va ridica din nou ancora și va reedita această expediție, una dintre cele mai frumoase activități pionierești de vacanță nu numai din județul Dolj, ci și din țară.

C. DIACONU

Prînz pe malul Jiului. Ca desert, lubenițe primite în dar de la cooperatori.

Pe oglinda Dunării, la vale

Popas într-un golf al Jiului.

SALONUL AUTOMOBILISTIC „Săgeata albastră" Cutezătorii

DIN REGULAMENTUL
CONCURSULUI

pa orice cititor al nostru!

lă pentru a ajunge în etapa finală, adică la tragerea la sorți, este aceea de a urmări toate cele 16 nu-

în care vor fi publicate cupoanele.

hîrtie mai mare. În colțul din stînga, sus, se scrie corect și citeț numele, adresa

se pun cele 3 răspunsuri privitor la cele 3 pedale. În colțul din dreapta, jos,

cu tema «Cart». («Pedalele» și «Careul» vor apărea pe parcurs).

la un număr de 3 întrebări și vor dezlega un joc special de cu-

tine unul din premiile anunțate, printre care MARELE PRE-

ențiunea «PARBRIZ» scrisă cu litere mari de tipar.

● Lucrările vor trebui să

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

SCENARIU
ȘI DESENE DE
ANDREI LĂZĂRESCU,
cl. a VII-a,
Str. Crîngului nr. 1,
București

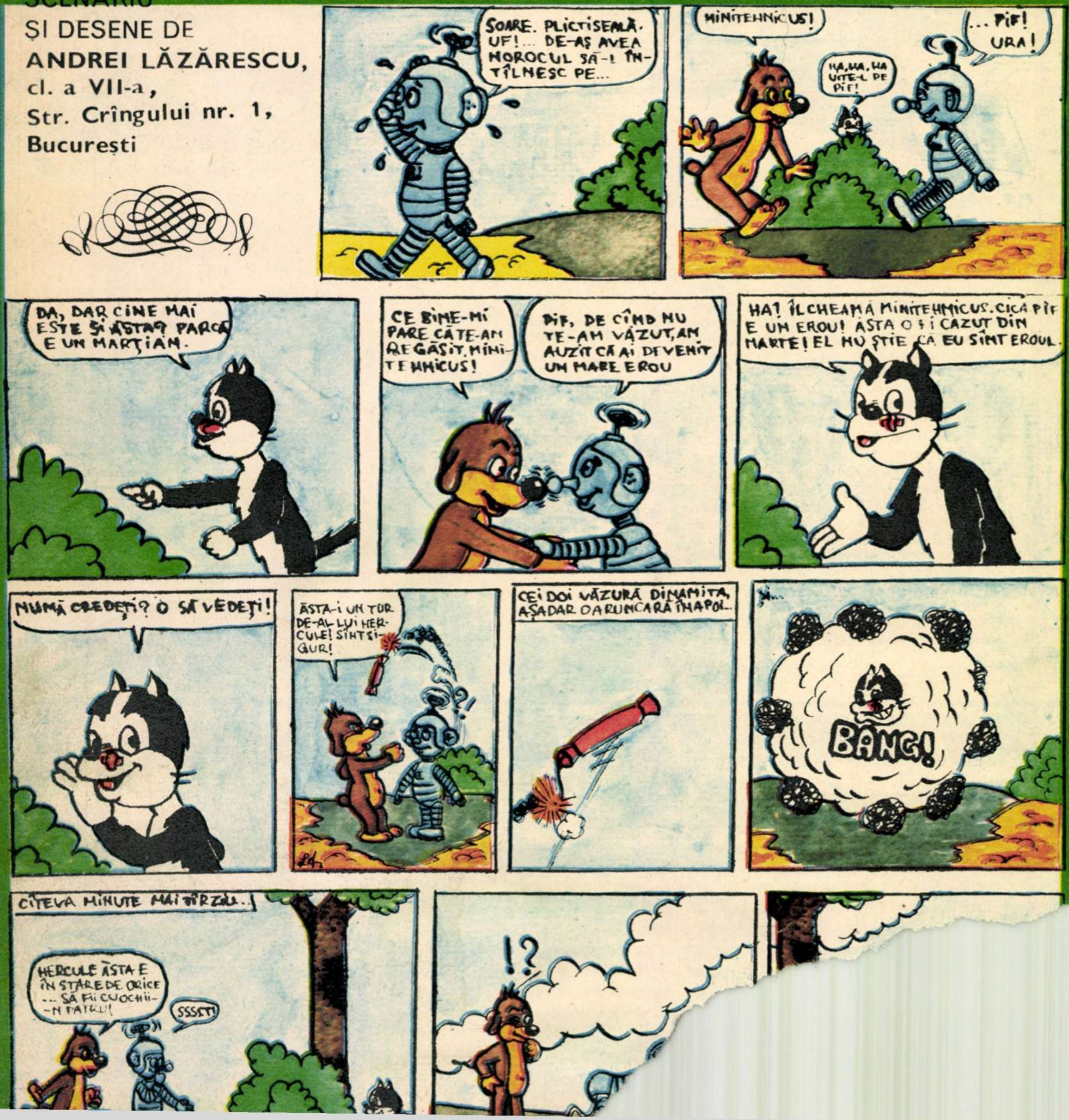
SOARE. PLICTISEALĂ. UF!... DE-AȘ AVEA NOROCUL SĂ-L ÎNTÎLNESC PE...
MINITEHNICUS!
HA,HA,HA UITE-L PE PIF!
... PIF! URA!
DA, DAR CINE MAI ESTE ȘI ĂSTA? PARCĂ E UN MARȚIAN.
CE BINE-MI PARE CĂ TE-AM REGĂSIT, MINITEHNICUS!
PIF, DE CÎND NU TE-AM VĂZUT, AM AUZIT CĂ AI DEVENIT UN MARE EROU
HA! ÎL CHEAMĂ MINITEHNICUS. CICĂ PIF E UN EROU! ĂSTA O FI CĂZUT DIN MARTE! EL NU ȘTIE CĂ EU SÎNT EROUL.
NU MĂ CREDEȚI? O SĂ VEDEȚI!
ĂSTA-I UN TUR DE-AL LUI HERCULE! SÎNT SIGUR!
?!
CEI DOI VĂZURĂ DINAMITA, AȘADAR O ARUNCARĂ ÎNAPOI...
ȘI...
BANG!
CÎTEVA MINUTE MAI TÎRZIU...
HERCULE ĂSTA E ÎN STARE DE ORICE ... SĂ FII CU OCHII-N PATRU!
SSSST!
!?

Pigmeii

(Urmare din pag. 11)

de vînătoare. Sînt cei mai dibaci vînători de elefanți. Reușesc să se furișeze sub uriașii pachidermi și să le taie tendoanele de la picioarele din spate.

Pe lîngă caracterul distractiv, dansurile lor se aseamănă cu cele ale aborigenilor australieni în care se imploră divinitățile pentru a atrage vînatul.

Pigmeii din Asia și din Oceanul Pacific au ca principală armă de vînătoare scarabana — țeava de suflat — un tub de bambus gol în care se introduc săgeți de palmier, șlefuite cu grijă pentru a corespunde precis «calibrului» țevii. Suflînd cu putere în țeavă vînătorii pot doborî un porc mistreț de la distanța de 40 m. Ei cred în spirite bune și rele, în lumina fulgerului și în... Lună.

Cu privire la originea și dezvoltarea pigmeilor, oamenii de știință au emis nenumărate ipoteze care pînă în prezent nu au fost definitiv confirmate. Antropologii au încă de rezolvat întrebările privitoare la originea și cauza pentru care pigmeii sînt de statură mică.

În ceea ce privește origina lor, cea mai mare parte din cercetători consideră că ea a fost comună. Analizîndu-se însă grupurile de sînge ale pigmeilor din Africa, din Asia și din America s-a constatat că ele nu se înrudesc.

Asupra cauzei pentru care pigmeii au o statură mică s-au emis nenumărate ipoteze. Unele susțin că pigmeii sînt urmașii primelor populații primitive care n-au suferit transformări, altele pretind că ei nu s-au putut dezvolta în pădurile tropicale deoarece au trăit izolați de celelalte populații. Geografii însă au demonstrat că și alte popoare au trăit izolate și totuși s-au putut dezvolta.

O altă ipoteză — mai plauzibilă — pretinde că
s-ar datora
te car

joc

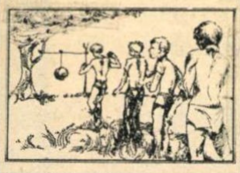

Legăm o sfoară, bine întinsă între doi pomi sau între doi pari bătuţi în pămînt. La mijlocul ei prindem o altă sfoară de 20—25 cm lungime de capătul căreia legăm o minge de hîrtie, care serveşte drept ţintă.

Jucătorii se aşază în şir indian la o distanţă de 2—3 m de sfoară. Ei aruncă pe rînd cu o minge, încercînd să lovească ţinta. Cei care nu reuşesc ies din joc. Cei care continuă jocul măresc treptat cu cîte 10—15 paşi distanţa dintre ţintă şi linia de ochire. Cîştigător este acela care rămîne în joc ultimul.

PAGINA 5 MAGAZIN

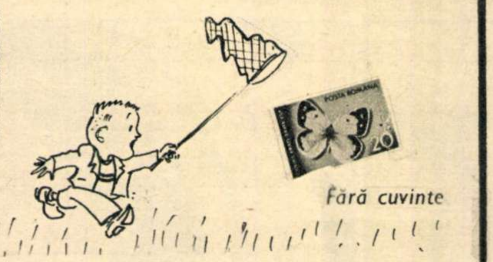

DAN VASILE DUMITRESCU

Fără cuvinte

UN ZÎMBET CU...

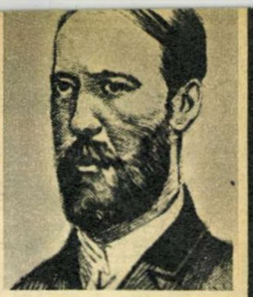

Cunoscutului fizician german **HEINRIC HERTZ** (1857—1894) cînd era elev îi plăcea foarte mult să lucreze la strung, iar în zilele de duminică frecventa o şcoală de meserii.

După ani de zile, cînd Hertz devenise un savant renumit, bătrînul lui învăţător în ale strungului, aflînd despre soarta elevului său, spuse cu tristeţe:

— Ce păcat! Ar fi putut ajunge un strungar bun!

STROPITOARE DIN STICLĂ

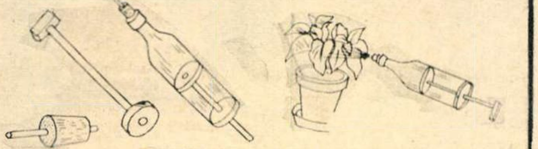

Scoatem fundul unei sticle de plastic cu ajutorul cuţitului sau foarfecii. Astupăm apoi gîtul sticlei cu un dop prin care am trecut înainte un tub de sticlă subţire. Din plută sau din cauciuc confecţionăm un piston după dimensiunile sticlei În mijlocul pistonului înşurubăm o tijă, care se termină la capătul celălalt cu un mîner. Împingem pistonul pînă la gîtul sticlei, înfundăm gîtul în apă şi tragem înapoi de piston. Astfel umplem sticla cu apă. Prin apăsare înainte a pistonului apa iese sub formă de jet. În locul fundului înlăturat, confecţionăm un cerc de lemn cu un orificiu în mijloc pentru tija pistonului.

PENTRU ACEASTĂ SĂPTĂMÎNĂ VĂ RECOMANDĂM:

O CARTE:	«Vulturii de foc» de Alexandru Mitru, apărută în editura Ion Creangă.
UN FILM:	«24-25 nu se înapoiază» o producţie a studioului din Riga — U.R.S.S. (Film poliţist).
UN DISC:	«Făt frumos din Lacrimă», minunatul basm a lui Mihail Eminescu, a fost imprimat de «Electrecord» în dramatizarea lui Mircea Ştefănescu. Din distribuţie fac parte, printre alţii, Silviu Stănculescu şi Ion Dichiseanu.

Aritmetică recreativă
MISTERUL NUMĂRULUI 9

Inmulţiţi pe 9 cu 1, cu 2, cu 3, 4, sau ori care altă cifră pe care vreţi şi veţi observa că cifrele care constituie produsul obţinut, adunate dau exact 9.

Experienţă distractivă
ACUL CARE PLUTESTE

Încercaţi şi voi şi veţi vedea că este posibil ca acul să plutească. Cum? Foarte simplu. Luaţi un pahar plin cu apă, puneţi pe suprafaţa apei un ac de gămălie care în prealabil l-aţi aşezat pe o foiţă de ţigară. Cu vîrful unui creion apăsaţi foiţa de ţigară pînă ce se îmbibă cu apă şi se lasă la fundul paharului. Acul va rămîne şi va pluti pe suprafaţa apei.

PLUTEŞTE
ESTE

ANTENE

VIDEOMAGNETOFON ÎN CULORI

● Primul videomagnetofon în culori a fost realizat recent în Japonia. El poate reproduce programele de televiziune în culori înregistrate în prealabil, atît imaginile cît şi sunetul. O casetă poate reproduce un program de o oră şi poate fi redată de 1 000 de ori.

TREN ULTRARAPID

● La uzina de locomotive din Lugansk (U.R.S.S.) a fost proiectat un tren cu turbină cu gaz. Trenul va putea atinge o viteză de 300 km/h. Datorită faptului că în compartimente se va asigura automat o presiune, temperatură şi

ANTENE

umiditate normale, pasagerii aproape că nu vor simţi viteza. Trenul va fi complet automatizat şi va fi condus de la un panou de comandă aflat în primul vagon. Pentru tracţiune se vor folosi motoare de avion cu turbină cu gaz care vor avea o putere totală de 16 000 CP.

MEDICAMENTE DIN MARE

● Din ce în ce mai multe medicamente se extrag din materii prime marine. Medicina populară foloseşte de sute de ani salata de mare ca mijloc antifebril, iar alga verde, Acetabularia este folosită împotriva pietrelor la ficat. Farmacologia modernă foloseşte din ce în ce mai mult medicamente produse din plante marine. «Tabletele de alge» au obţinut succese însemnate în tratarea unor anemii grave. Alte medicamente din algele marine sînt folosite la combaterea reumatismului.

RADIO

Din programul emisiunilor pentru copii pe perioada 26 iunie—3 iulie spicuim:

Emisiunea **«Roza vînturilor»** de vineri 26 iunie, ora 15.00, pr. I, prezintă evocarea «Emil Racoviţă» de Val Tebeică. Întrecerile reprezentative pioniereşti ale judetelor Maramureş, Satu Mare si Bihor e veţi putea urmări ascultînd emisiunea **«Radio-expediţie pionierească»** de sîmbătă 27 iunie ora 14,00 pe programul I. **«Teatrul radiofonic pentru copii»** transmite duminică 28 iunie ora 8,05 pe pr. II scenariul «Cartea cu jucării» după Tudor Arghezi, iar marţi 30 iunie ora 10,30 pe pr. I scenariul ştiinţifico-fantastic «Prietenul meu Felix» de Eduard Jurist. În fiecare miercuri, la ora 15,00 pe pr. I veţi putea audia «Întîmplările neobişnuite ale lui Gruia Grozovanu» de Dumitru Almaş.

VARA LA MARE

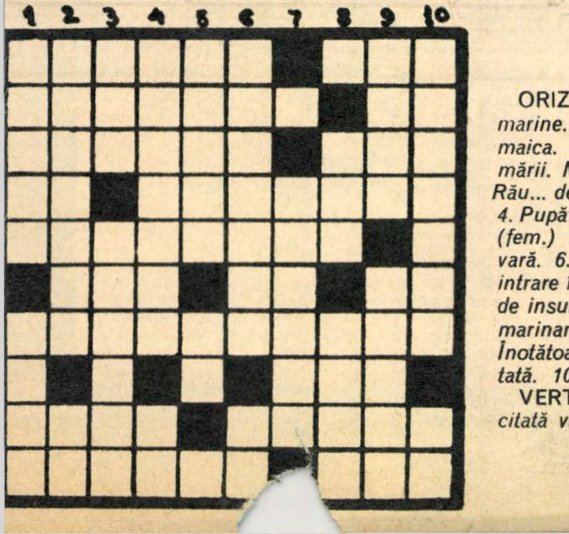

ORIZONTAL: *1. Undele marine. Specialitate de Jamaica. 2. Legare la malul mării. Marinar de frunte! 3. Rău... de mare (pl.) Din nou. 4. Pupă la vapor! Foarte mare (fem.) 5. Ploaie scurtă de vară. 6. Mare de spice. La intrare în Techirghiol! Se vede insula! 7. Distanţă... între marinari (2 cuv.) 8. În plin. 9. Înotătoare de profesie. Neagitată. 10. Mare... Istria!*

VERTICAL: *1. Navă. Solicitată vara în concediu (pl). 2. Superiorii marinei. În vacanţă! 3. Intră-n larg! Arsă de soare. 4. Furtuni pe mare. Cap de albatros! 5. Porţii. Din timonă! 6. Alimentată cu apă. La intrare şi ieşire din Constanţa! 7. Glasul sirenelor... la mare. 8. Fata marinarului. Vas cu pînze. 9. Spulberat în valuri! Bate în piept... 10. Fosă şi insulă în Pacificul de vest. Peste sco din apă!!*

Cornel M. DUMITR

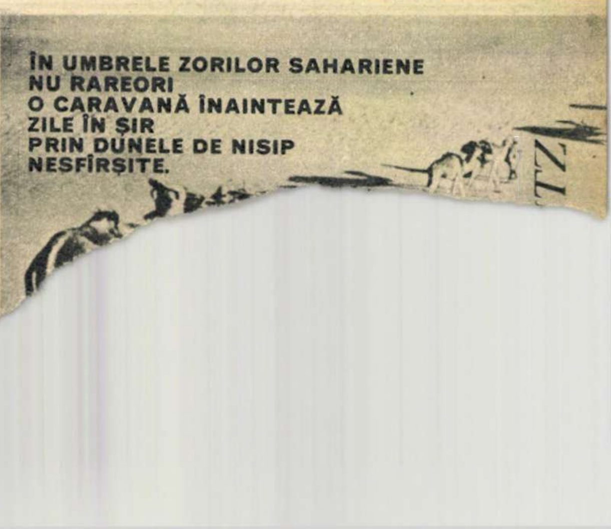

ÎN UMBRELE ZORILOR SAHARIENE
NU RAREORI
O CARAVANĂ ÎNAINTEAZĂ
ZILE ÎN ŞIR
PRIN DUNELE DE NISIP
NESFÎRŞITE.

PALOȘUL NEÎNVINS

10

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Trîmbițașii vestiră, așa cum se cuvenea, intrarea unor oaspeți de vază. Solii cu turbane cer plata neîntîrziată a tributului în aur, cai și copii. Petru Rareș le răspunde că stăpînul lor o fi încurcat drumurile ori răbojurile. După ce pleacă solii, hatmanul Mihu amintește șovăitor că sultanul vine asupra Moldovei cu floarea oștirii lui. Rareș se arătă neînduplecat. El răspunde: — Spahii și ienicerii, și sultani au mai venit și altă dată, hatmane. Cîți au venit? Și cîți s-au mai întors?

Scenariu: **COSTACHE ANTON** Ilustrații: **MIHAI SÂNZIANU**

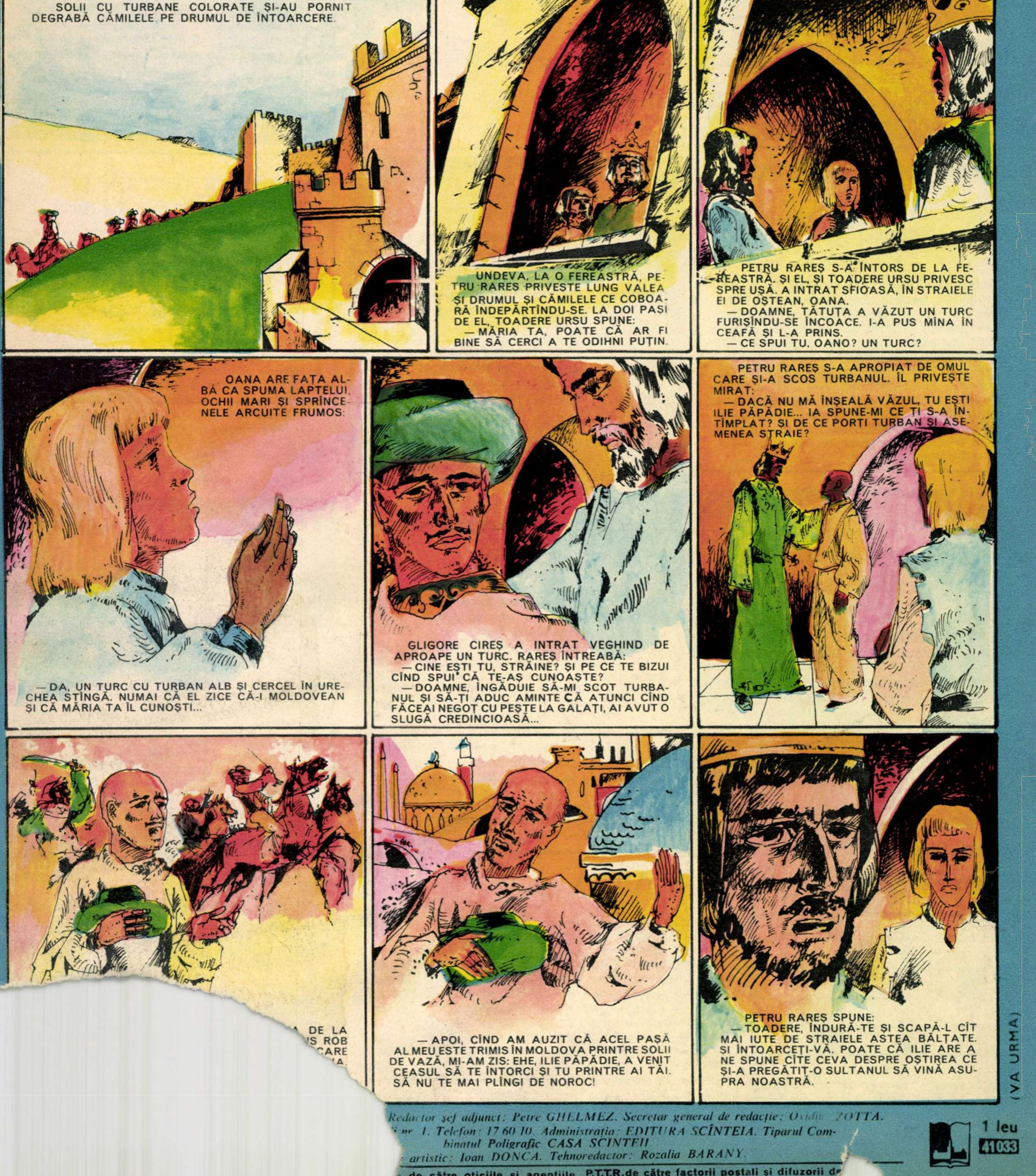
SOLII CU TURBANE COLORATE ȘI-AU PORNIT DEGRABĂ CĂMILELE PE DRUMUL DE ÎNTOARCERE.
UNDEVA, LA O FEREASTRĂ, PETRU RAREȘ PRIVEȘTE LUNG VALEA ȘI DRUMUL ȘI CĂMILELE CE COBOARĂ ÎNDEPĂRTÎNDU-SE. LA DOI PAȘI DE EL, TOADERE URSU SPUNE:
— MĂRIA TA, POATE CĂ AR FI BINE SĂ CERCI A TE ODIHNI PUȚIN.
PETRU RAREȘ S-A ÎNTORS DE LA FEREASTRĂ. ȘI EL, ȘI TOADERE URSU PRIVESC SPRE UȘĂ. A INTRAT SFIOASĂ, ÎN STRAIELE EI DE OȘTEAN, OANA.
— DOAMNE, TĂTUȚA A VĂZUT UN TURC FURIȘÎNDU-SE ÎNCOACE. I-A PUS MÎNA ÎN CEAFĂ ȘI L-A PRINS.
— CE SPUI TU, OANO? UN TURC?
OANA ARE FAȚA ALBĂ CA SPUMA LAPTELUI, OCHII MARI ȘI SPRÎNCENELE ARCUITE FRUMOS:
— DA, UN TURC CU TURBAN ALB ȘI CERCEL ÎN URECHEA STÎNGĂ. NUMAI CĂ EL ZICE CĂ-I MOLDOVEAN ȘI CĂ MĂRIA TA ÎL CUNOȘTI...
GLIGORE CIREȘ A INTRAT VEGHIND DE APROAPE UN TURC. RAREȘ ÎNTREABĂ:
— CINE EȘTI TU, STRĂINE? ȘI PE CE TE BIZUI CÎND SPUI CĂ TE-AȘ CUNOAȘTE?
— DOAMNE, ÎNGĂDUIE SĂ-MI SCOT TURBANUL ȘI SĂ-ȚI ADUC AMINTE CĂ ATUNCI CÎND FĂCEAI NEGOȚ CU PEȘTE LA GALAȚI, AI AVUT O SLUGĂ CREDINCIOASĂ...
PETRU RAREȘ S-A APROPIAT DE OMUL CARE ȘI-A SCOS TURBANUL. ÎL PRIVEȘTE MIRAT:
— DACĂ NU MĂ ÎNȘEALĂ VĂZUL, TU EȘTI ILIE PĂPĂDIE... IA SPUNE-MI CE ȚI S-A ÎNTÎMPLAT? ȘI DE CE PORȚI TURBAN ȘI ASEMENEA STRAIE?
DE LA
ROB
CARE
A.
— APOI, CÎND AM AUZIT CĂ ACEL PAȘĂ AL MEU ESTE TRIMIS ÎN MOLDOVA PRINTRE SOLII DE VAZĂ, MI-AM ZIS: EHE, ILIE PĂPĂDIE, A VENIT CEASUL SĂ TE ÎNTORCI ȘI TU PRINTRE AI TĂI. SĂ NU TE MAI PLÎNGI DE NOROC!
PETRU RAREȘ SPUNE:
— TOADERE, ÎNDURĂ-TE ȘI SCAPĂ-L CÎT MAI IUTE DE STRAIELE ASTEA BĂLȚATE. ȘI ÎNTOARCEȚI-VĂ. POATE CĂ ILIE ARE A NE SPUNE CÎTE CEVA DESPRE OȘTIREA CE ȘI-A PREGĂTIT-O SULTANUL SĂ VINĂ ASUPRA NOASTRĂ.
(VA URMA)

Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA.
nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.
de către oficiile și agențiile P.T.T.R. de către factorii poștali și difuzorii de

1 leu
41033

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

27

JOI, 2 IULIE 1970, ANUL IV

(145)

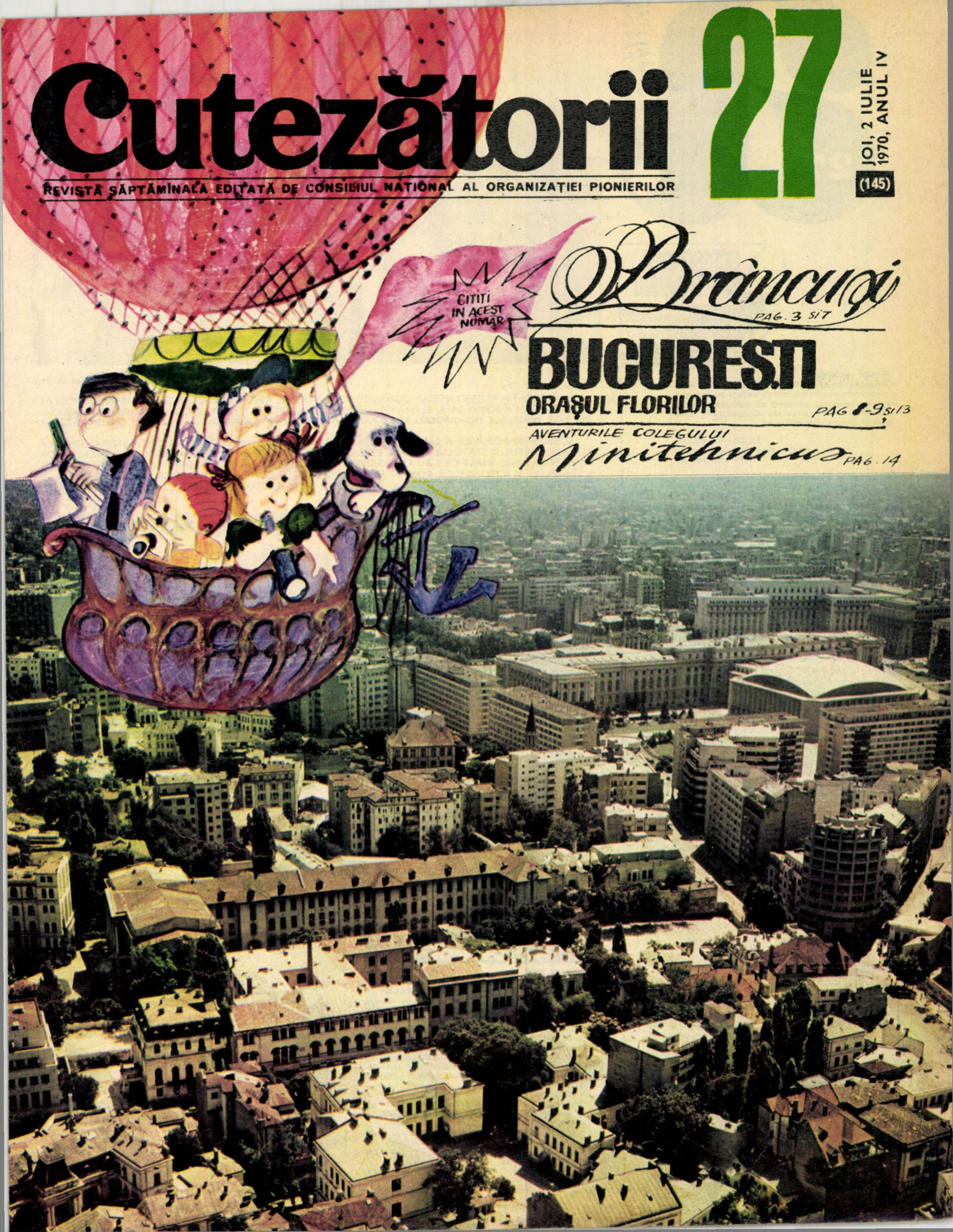

CITITI IN ACEST NUMĂR

Brâncuși

PAG. 3 ȘI 7

BUCUREȘTI

ORAȘUL FLORILOR

PAG 8-9 și 13

AVENTURILE COLEGULUI

Minitehnicus

PAG. 14

27

ACTUALITAT
CUTEZĂTOR

SCRISOAREA
SĂPTĂMÎNII

Dragă redacție,
Primind din partea ta «Ecusonul Cutezătorii» și aplicîndu-l la haină, cîțiva colegi au început să mă ironizeze, spunînd că dau dovadă că sînt «puști», fiindcă revista «Cutezătorii», este «numai pentru cei mici».

NICOLAE PĂUN
anul I, Școala profesională
de chimie-Iași

Așadar, sintem în clasa a V-a, a VI-a sau a VII-a, învățăm bine, sîntem pionieri, așteptăm cu nerăbdare în fiecare joi revista «Cutezătorii», ne supărăm chiar, cînd poștașul nu ne-o aduce la vreme, anii trec, trecem și noi în clasa a VIII-a, în clasa a IX-a la liceu, sau în anul I al școlii profesionale, pentru a ne face o meserie la care visam de mult, și... nu mai citim revista «Cutezătorii»! Noi am crescut! Revista «Cutezătorii» este **«numai pentru puști».** *Dă-ne voie, dragă prietene, Nicolae Păun, să credem că acești colegi, care gîndesc așa acum, cînd sînt* **«oameni mari»** *(în anul I al școlii profesionale!) nu ne-au citit niciodată cu atenție, nici chiar atunci cînd ei înșiși erau... puști! Avem argumentele noastre să credem așa. Unul dintre aceste argumente este chiar corespondența pe care o primim de la tine, corespondență ce ne dovedește că, deși anii au trecut, tu ai rămas în continuare prietenul revistei care, alături de școală, de familie, a încercat să-ți înalțe zborul către orizonturi cît mai frumoase în anii copilăriei și, noi sîntem fericiți s-o credem și în prezent. Dovadă că nu numai de la tine, dar și de la alți cititori, care acum termină școala profesională, liceul, sau sînt studenți chiar, primim multe scrisori pe care, citindu-le «cei mici» ar putea să se supere pe noi, spunînd că revista «Cutezătorii» i-a uitat pe ei și a devenit o revistă pentru* **«cei mari».** *Ba,* **la insistențele «celor mari»,** *care au trecut deja în clasa a IX-a, a X-a sau chiar a XI-a, concursul nostru «Minitehnicus», ce primea lucrări numai de la copiii din clasele V—VIII, a trebuit să înființeze o categorie specială de concurs, categoria foștilor membri ai clubului «Minitehnicus», adică a celor ce au absolvit școala generală. Argumente ar mai fi. Răsfoind cu atenție paginile revistei, colegii tăi le vor găsi ei singuri. Fiindcă deși revista «Cutezătorii» se adresează în special cititorilor din clasele V—VIII, în ceea ce are ea mai bun noi vrem să fie o revistă pentru toți copiii de la 9 la... 99 de ani! Și, judecînd după conținutul numeroaselor scrisori care sosesc la redacție, se pare că uneori «Cutezătorii» chiar este o asemenea revistă.*

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

În momentul de față sînt în plină desfășurare fazele de zonă ale acțiunii cicloturistice «Floarea prieteniei» în județele Neamț și Dîmbovița. 26 echipaje, totalizînd 260 cicliști din rîndul pionierilor și școlarilor, își dispută întîietatea pe două circuite a cîte 450 km fiecare, prin cele mai frumoase zone turistice din țară.

În timpul vizitei protocolare la Palatul Consiliului de Stat.

LA INVITAȚIA PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU, ȘI A SOȚIEI SALE, ELENA CEAUȘESCU, NE-AU VIZITAT ȚARA, ÎNCEPÎND DE VINERI, MAJESTĂȚILE LOR IMPERIALE MOHAMMAD REZA PAHLAVI ARYAMEHR, ȘAHINȘAHUL IRANULUI ȘI ÎMPĂRĂTEASA FARAH.

SOSIREA ÎN ROMÂNIA A ȘAHINȘAHULUI IRANULUI, LA NUMAI CÎTEVA LUNI DE LA VIZITA OFICIALĂ ÎN IRAN A ȘEFULUI STATULUI ROMÂN, ESTE UN EVENIMENT CE SE ÎNSCRIE ÎN CADRUL CONTACTELOR DIRECTE LA NIVEL ÎNALT CE S-AU STATORNICIT ÎNTRE CELE DOUĂ ȚĂRI ÎN SPIRITUL DORINȚEI COMUNE A STATELOR ȘI POPOARELOR ROMÂN ȘI IRANIAN DE A SE CUNOAȘTE MAI BINE, DE A COLABORA ȘI COOPERA CONSTRUCTIV ÎN SPIRITUL ÎNȚELEGERII ȘI RESPECTULUI RECIPROC, AL ÎNTĂRIRII PĂCII ÎN LUME.

COPII CU CARE NE MÎNDRIM   COPII CU CARE NE MÎNDRIM

Apele Mureșului atinseseră, în furia lor, și unul din cartierele Teiușului. Printre cei care au venit să dea o mînă de ajutor la stăvilirea apelor se aflau și mulți pionieri. La un moment dat **Naggy Adi** alunecă de pe un morman de zgură și cade în apă. Dar imediat după el sare un alt pionier, care, după o luptă grea cu valurile, reușește să-și salveze colegul.

Pentru fapta sa curajoasă, Consiliul Național al Organizației Pionierilor i-a acordat pionierului **Domșa Ioan** diploma și medalia «Cutezătorul».

După retragerea apelor, orașul Satu Mare a devenit un imens șantier. Printre cei care au venit să ajute la munca de refacere a locuințelor ce au avut de suferit de pe urma inundațiilor se numără și un grup de elevi de la Școala generală nr. 2 din Carei, pe care corespondentul nostru, Bogdan Vasile, din clasa VIII-a de la aceeași școală ni-i prezintă în fotografia alăturată.

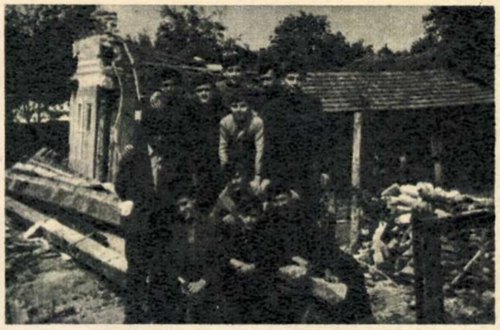

Începînd cu primăvara acestui an, la liceul Tudor Vladimirescu din județul Galați a luat ființă o nouă colecție. E vorba de o colecție... pomicolă pe care pionierii au amenajat-o îndrumați fiind de profesorul lor, inginerul Simion Cojocaru.

Cele 21 de soiuri de pomi fructiferi sînt îngrijite și supravegheate de numeroși pionieri din clasele a V-a și a VI-a. Printre ei se află Verman Carmen, Gheorghe Petrică, Radu Maria, Cojocaru Tinița, Paraschiv Anuța și Chirilă Marilena, toți pionieri care fac cinste întregii unități. Noi le dorim, după tradiție, spor la lucru și... poftă bună la masă, cînd merii și ceilalți pomi fructiferi îngrijiți de harnicii naturaliști vor da primele roade.

Calendar

4 IULIE 1970

Se împlinesc cinci ani de la moartea matematicianului român ALEXANDRU MYLLER (n. 1879), profesor la universitatea din Iași, fondatorul școlii de geometrie din acest oraș. A publicat numeroase lucrări, aducînd o contribuție valoroasă în domeniul geometriei diferențiale.

9 IULIE 1970

Se împlinesc 85 de ani de la moartea medicului MIHAIL GHEORGHIADE-OBEDENARU (n 1839). S-a impus în domeniul medicinei cu lucrările sale despre malarie. A donat Academiei o bogată colecție de manuscrise.

9 IULIE 1970

Se împlinesc 70 de ani de la moartea unui alt medic român, NICOLAE A. KRETZULESCU, (n. 1812) care a colaborat cu Carol Davilla la întemeierea școlii naționale de medicină din București. Participant la revoluția din 1848, N. Kretzulescu a fost de asemenea unul dintre luptătorii pentru Unirea Principatelor.

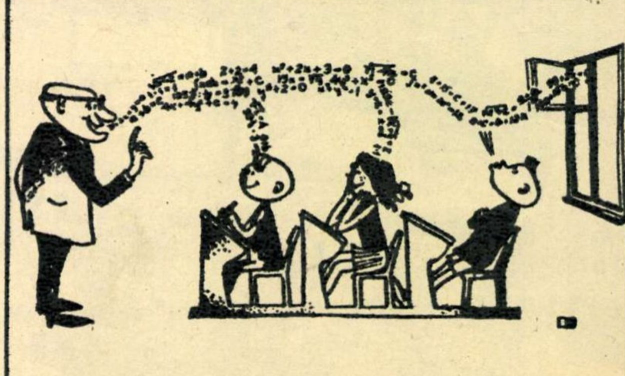

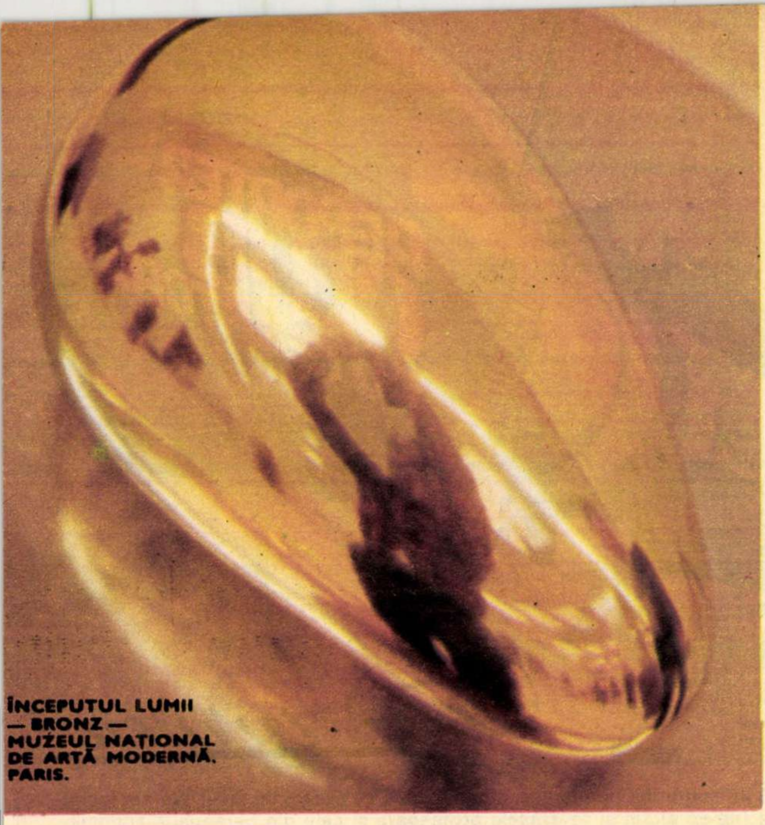
ÎNCEPUTUL LUMII
— BRONZ —
MUZEUL NAȚIONAL
DE ARTĂ MODERNĂ,
PARIS.

Brâncuși

Nu e pasăre
cîntecul acesta de om visător,
nu e piatră,
nu e frunză,
nu e lumină.
Spicul grîului e,
în zbor către o țară de dor,
prin pajiștea
plină de flori,
prin zarea lumilor, lină.

Nu e spic
spicul acesta de lut românesc;
nu e rîu,
nu e luceafăr,
care-n aripa lui de foc
spre noroc să ne poarte.
E ceva
mai mult decît poate fi,
eu gîndesc;
e o tinerețe fără bătrînețe aici,
și o viață
fără de moarte.

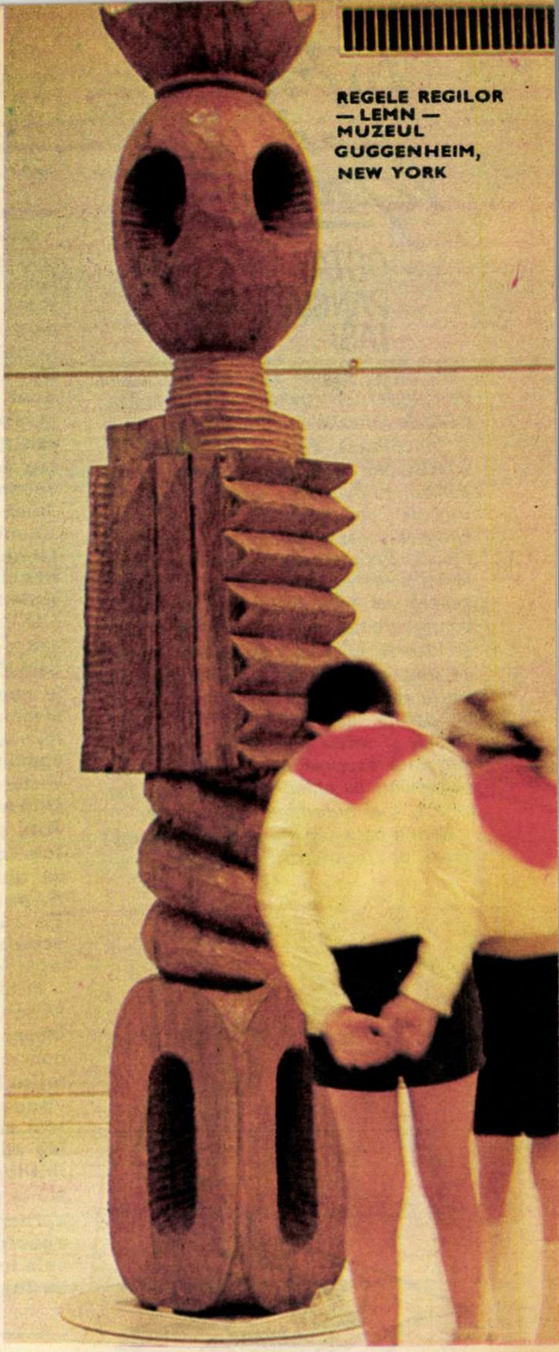
REGELE REGILOR
— LEMN —
MUZEUL
GUGGENHEIM,
NEW YORK

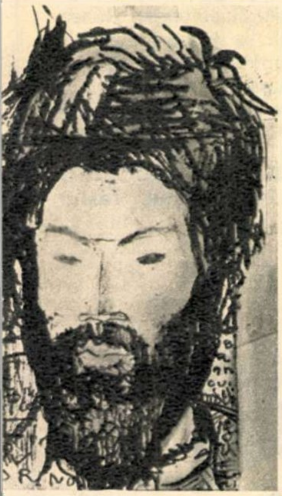
PORTRETUL LUI BRÂNCUȘI,
REALIZAT DE
PRIETENUL SĂU,
PICTORUL MODIGLIANI.

OMUL CARE A ÎNVĂȚAT PIATRA SĂ ZBOARE

Brâncuși

COCOȘUL
— BRONZ LUSTRUIT —
MUZEUL NAȚIONAL
DE ARTĂ MODERNĂ,
PARIS.

DESTIN DESCHIS

Există un om fără de care sculptura secolului al XX-lea ar fi avut poate cu totul altă configurație... Gîndul către un asemenea om se face el însuși licărul și ecoul unui stol de păsări măiestre, de inegalabile întrupări ale cutezanței prin armonie. Într-o vreme în care pionierii aviației mondiale se înverșunau să smulgă aripi de pînză și de aluminiu din îmbrățișarea gravitației, un om, un român, se pregătea — și reușea curînd — prin puterea gîndului și a simțirii sale, să insufle viață și zbor însăși marmurei, pietrei, bronzului șlefuit. Vuia, Vlaicu și Coandă erau contemporanii unui adevărat vrăjitor, unui neîntrecut făuritor al Măiestrelor.

Acest om, pe care memoria bibliotecilor și a galeriilor de artă îl păstrează înserat, ca unei clipe de liniște, peisajului gorjan de origine, cadrului de poartă vibrînd de fulgetul bardei, și fiindcă o asemenea fizionomie se lasă cu greu cuprinsă în cîteva fraze, să-i privim fotografia.

Fără acest om, sculptura secolului în care trăim, paralelă spectaculoasei demarări a aviației, ar fi avut poate cu totul alte repere esențiale. S-a născut la Peștișanii-Gorjului, în 1876.

*

În paginile acestei reviste s-a mai scris

(CONTINUARE ÎN PAG. 7)

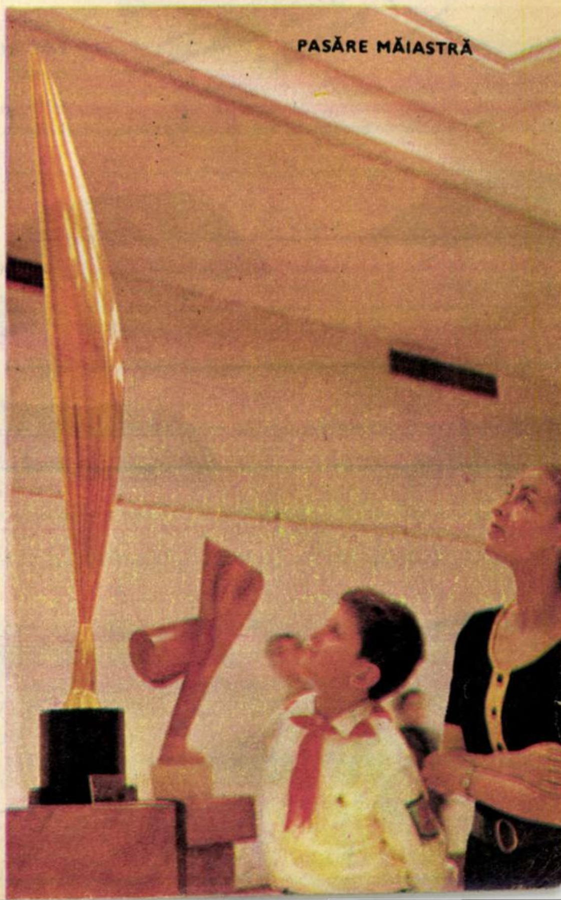
PASĂRE MĂIASTRĂ

Intre noi reporterii

de **OCTAV PANCU-IASI**

Pe prima pagină a tuturor carnetelor de reporter, un cuvînt le strînge laolaltă pe toate celelalte, le adîncește sensurile, le innobilează. Este cuvîntul RECONSTRUCȚIE. Retragerea apelor, lupta pentru normalizarea vieții în regiunile urgisite de inundații n-a încheiat epopeea acestor săptămîni de durere și eroism, frățietate și omenie, încredere și iarăși și mereu iarăși eroism. Reporterii ziarelor, ai radio-televiziunii străbat în continuare regiunile lovite de calamități; creioanele, microfoanele și aparatele lor de filmat adună acum imagini din bătălia pentru ca, în cel mai scurt timp, urmele puhoaielor dezlănțuite să fie șterse, orașele și satele noastre să-și recapete fața care exprima bucuria de a trăi a oamenilor, ba chiar să devină mai frumoase, mai puternice, mai bogate.

Rămîn oare departe de această uriașă operă de reconstrucție cei mai tineri reporteri, corespondenții noștri? Intrînd în vacanță, au uitat oare de marea lor pasiune, scrisul prompt, alert, inspirat din tot ceea ce se întîmplă semnificativ în jur.

Nici vorbă! Foarte tinerii noștri corespondenți sînt mai activi ca oricînd.

Mircea Stoian, *reporter cu vechi state de serviciu, dacă ne ghidăm după faptul că are 13 ani și trimite corespondențe încă de cînd abia împlinise 10 ani, ne scrie din Ocna Mureșului:* **«Aici, la noi, cînd Mureșul a crescut cît Dunărea, primii care au fost evacuați au fost copiii. Acum, răspund și ei printre primii,prezent la chemarea pentru refacerea orașului nostru. Am făcut o socoteală: numai la reconstrucția bazei sportive, distrusă de apă, vom lucra cîteva sute de mii de ore. Dar asta nu ne sperie. Dimpotrivă. Peste vreo lună, două, treceți pe aici. O să vedeți de ce sîntem în stare!»**

O reporteră care, dacă pot să spun așa, și-a adaptat stilul la ritmul trepidant al acestor zile, punctînd doar ideile, apelînd la sublinieri semnificative, alegînd frazele scurte, percutante, se numește **Maria Giosu** și este din comuna Vădeni, Brăila. Iat-o cum povestește: **«Apa ne-a distrus școala. Unii am plecat să învățăm la Brăila. Alții prin alte părți. Dar ne-am întors toți, însuflețiți de același gînd: să ajutăm la reconstrucția școlii. Să punem mîna pe lopeți. Pe roabe. Pe căldările cu mortar. Să facem școala mai frumoasă. Și-o vom face!»**

În sfîrșit, deși îmi vine atît de greu să scriu «în sfîrșit» cînd parcă abia aș începe să citez din teancul de corespondențe, reporterul bucureștean **Dumitru Ionaș,** elev la liceul nr. 24, scrie: **«Școala noastră găzduiește numeroși elevi evacuați din Satu Mare. Mă adresez prin rîndurile mele părinților lor: Au aici tot ce le trebuie. Nu le purtați de grijă. Noi îi simțim aproape, ca pe niște frați. Dumneavoastră refaceți orașul, uzinele, casele lui. Aici copiii dumneavoastră au toată căldura și prietenia!».**

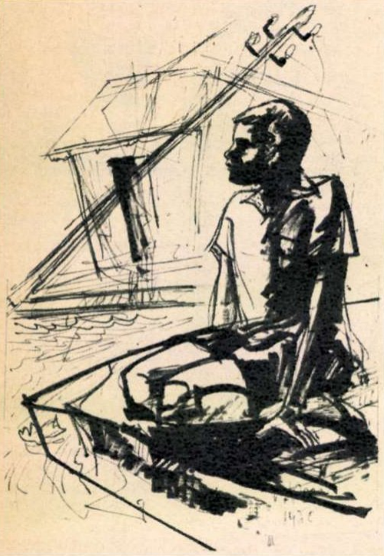
Desen: DINU PETRE

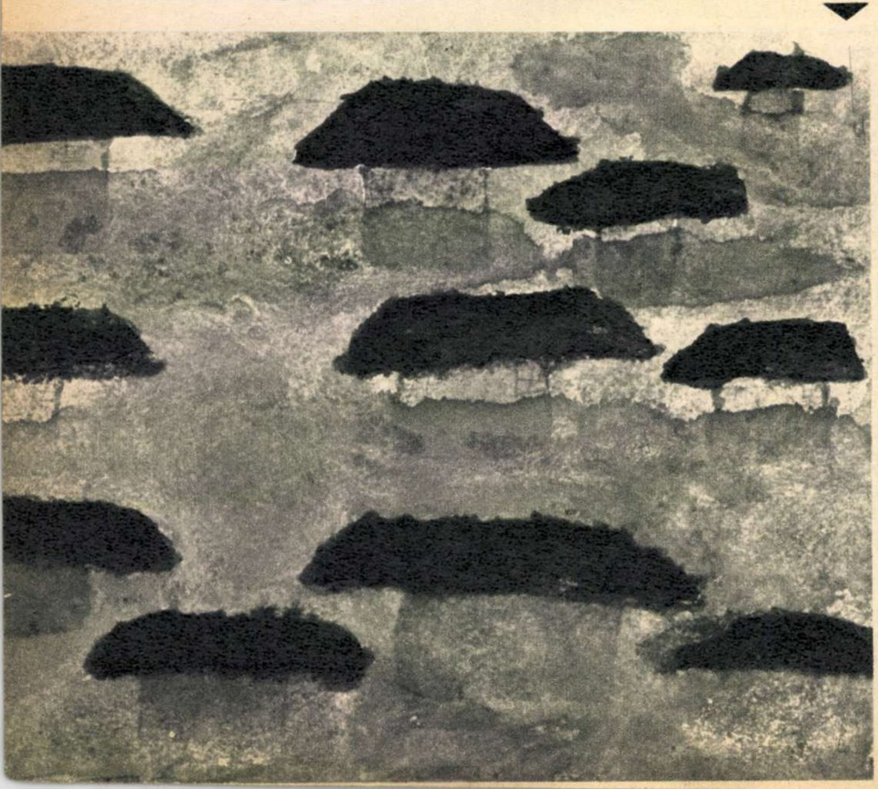
„INUNDAȚIE"
GH. ELENA AMARIE, cl. a V-a,
Școala generală Cîrjoaie,
com. Lotnari, jud. Iași

REPORTER CLUB CUTEZĂTORII

In turneu

După un scurt sfat pionieresc, știam fiecare ce aveam de făcut. Ne-am lucrat costume (ne-au ajutat și tovarășele profesoare și cele din personalul administrativ), ne-am cioplit săbii (urma să fim haiduci, pe scenă, bineînțeles). Nenea Iorga, bucătarul, ne-a făcut gogoși și mîncare pentru piesă, iar nenea Ștefănuță, căruțașul nostru, ne-a dus cu căruța recuzita necesară pentru spectacol. Duminică, în satul Horga, am dat un spectacol foarte reușit, după cum spuneau chiar spectatorii. **Banii strînși i-am depus în contul 2000.** Vrem să-i ajutăm pe colegii noștri sinistrați din județul Vrancea. Acțiunea continuă. Urmează spectacole în satul Bursuci, Schineni, Epureni.

ECHIPA ARTISTICĂ A CASEI DE COPII ȘCOLARI
Epureni, jud. Vaslui

Desen: IOAN DONCA

Scrisoare din tabără

Am ajuns în tabără la Săliște cam necăjiți. Lăsasem prea multă supărare acasă. Treptat însă am mai uitat. Cel puțin copiii din clasele mici nu-și mai văd capul de atîta joacă. Noi, cei mari, citim mult, ne plimbăm, ne-am făcut mulți prieteni. Sperăm că atunci cînd ne vom întoarce, vom găsi Mediașul la fel de frumos cum îl știam noi înainte.

GÜNTER ROTH

Examenul mîinilor îndemînatice

Am luat vacanță. Școala pare pustie, notele stau închise în cămăruțele lor de hîrtie. Dar ce se aude? Gălăgie în sala «mîinilor îndemînatice»! Intru înăuntru și, în locul obișnuitei ordini, în locul expoziției, mă întîmpină un adevărat șantier. Cîteva eleve croiesc,altele trag la mașină, cîteva împachetează cu grijă niște rochițe. Am aflat mai tîrziu că aceste harnice fete cumpăraseră material, iar sub îndrumarea neobositei profesoare, Elena Dobre, croiseră și terminaseră 27 de rochițe. Erau rochițe lucrate pentru colegele lor din zonele sinistrate.

ANIELA GEORGESCU,
cl. a VIII-a, Școala generală nr. 141, București

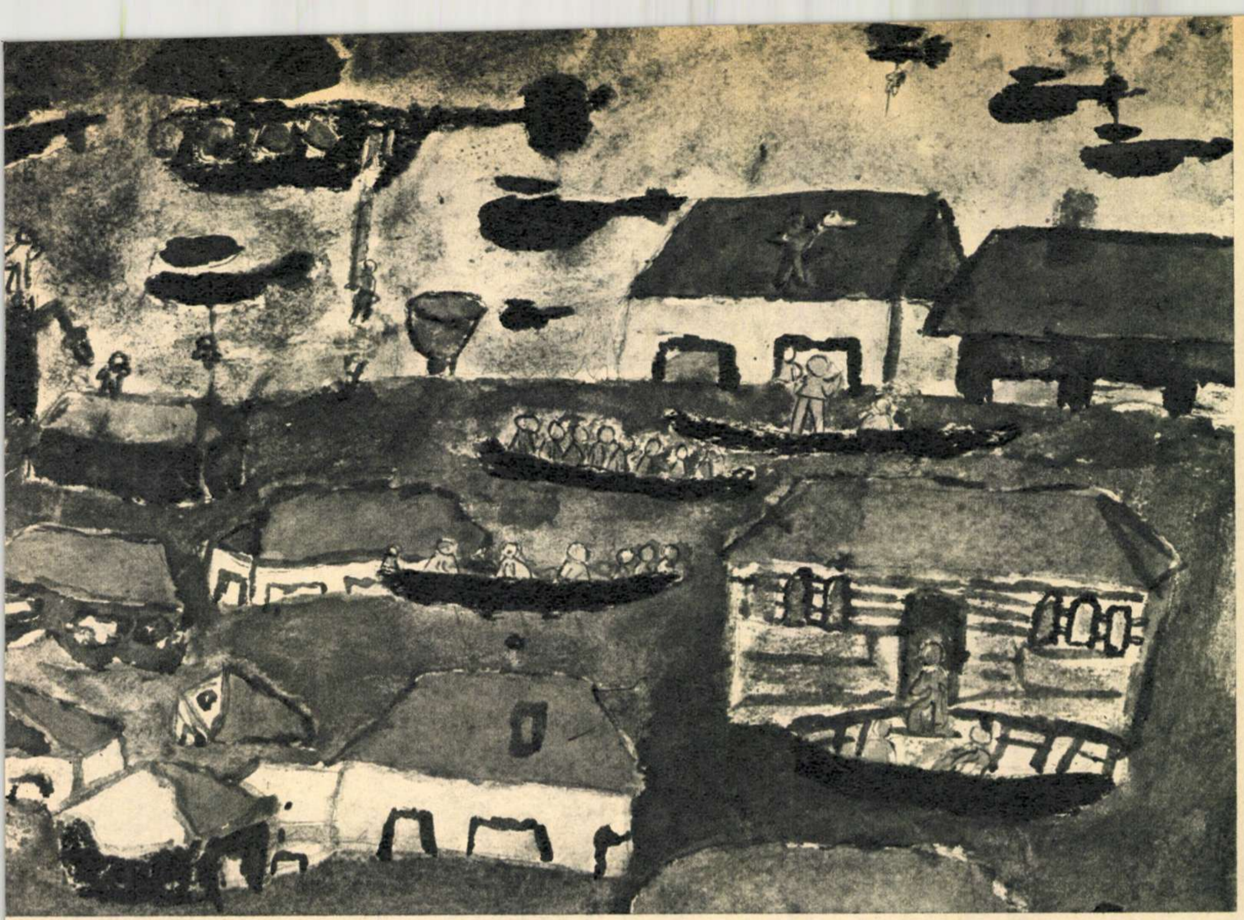

„INUNDAȚIE LA SATU-MARE" ▲
NICOLAE CÎMPOI, cl. a V-a,
Școala generală nr. 14, Brașov

UN OM

Apa urca rapid pe pereții casei. Tata, împreună cu unchiul și bunicul meu încerca să evacueze cîteva lucruri. Era prea tîrziu. În curte, apa le ajungea aproape la umăr. Speriați, am început să cărăm lucruri din cameră în pod. Noaptea, tîrziu, hainele și alte lucruri au fost duse sus. Obosiți, ne căutam un loc pentru odihnă. Dar nu reușeam să închidem ochii. Era ora unu și jumătate și apa creștea într-una. La un moment dat am auzit un zgomot asurzitor. Șopronul vecinilor se prăbușise. După scurt timp, altă bufnitură. Se prăbușise și casa... Spre dimineață, am privit afară. Pe apa care ne înconjurase pluteau fel de fel de lucruri de prin casele și curțile oamenilor. Eram izolați. Timpul trecea greu. Pe la ora prînzului a apărut un om. Un om înainta pe apă într-o troacă. Se îndrepta spre casa noastră. Vai, cum îl așteptam! Fiindcă eu eram cel mai mic, am coborît primul în troacă și m-a dus într-un loc ferit de apă. În felul acesta am fost salvați mulți oameni de pe strada noastră. După această întîmplare am stat cîteva zile la o mătușă, pentru că la noi în casă nu se mai putea locui. Acum curtea și casa noastră sînt aproape reparate. Și noi încercăm să reparăm totul. Să arate totul așa cum a fost. Ca întreg orașul, de altfel.

SBÎRCEA FLORIN, cl. a VI- B,
Școala generală nr. 1, Sighișoara

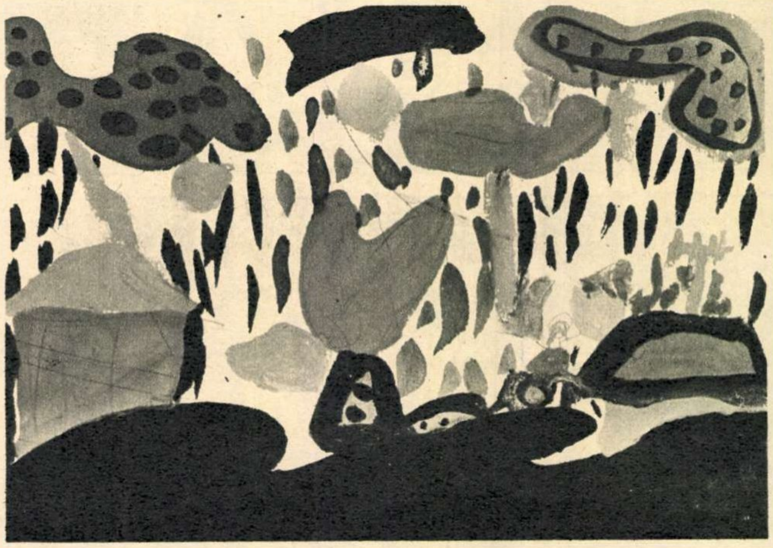

„OTTO ȘI BARCA SALVATOARE" ▲
ELENA HERCU, cl. a VI-a, Casa pionierilor, Rădăuți

Zîmbetul florilor

Nu de puține ori am auzit vorbindu-se de «Perla Ardealului», căci sub acest nume își ascundea identitatea pitorescul oraș Sighișoara. Multe frumuseți ale acestui oraș au fost distruse numai în cîteva ceasuri, atunci cînd Tîrnava, nemulțumită de apa pe care a primit-o din înaltul cerului, s-a răzvrătit și s-a năpustit asupra orașului. Și, numai în douăzeci de ore, Sighișoara arăta ca o veritabilă Veneție, cu deosebirea că adevărata Veneție e un oraș al cîntecului și veseliei, pe cînd Sighișoara era un oraș al strigătelor de durere, al tristeții. Toate acestea s-au retras în albie, iar orașul și-a reînceput viața de toate zilele. Și cum omul de cînd se știe începe să toarne mai întîi temelia și mai pe urmă să construiască zidurile, și de data aceasta locuitorii orașului au început tot cu... începutul. Ruinele au fost înlăturate, iar în locul lor au început să crească ziduri noi. Străzile, parcurile au fost refăcute pentru ca prin curățenia lor să ofere omului pacea sufletească.

Mi-am alăturat puterile mele șirului de oameni dornici să-și refacă orașul. Am intrat în curtea școlii imediat după retragerea apei din curte. Mare mi-a fost supărarea cînd am văzut urmele lăsate de apă pe pereții claselor, atît de frumoși și curați cu cîtva timp înainte. Clasa noastră cîștigase, în trimestrul I și II concursul pe școală la curățenie. Ne mîndrim cu acest lucru și căutăm să ne păstrăm sala cît mai frumoasă. Apa invadatoare însă a fost necruțătoare și a lăsat urme adînci și urîte.

Din primele zile ne-am spălat băncile, catedra. Alți copii din clasă au lucrat la curățirea și aranjarea curții. Cea mai grea muncă a fost depusă în subsolul școlii. Cu greu și după multe zile de muncă s-a putut scoate noroiul din clasele de aici și din ateliere. Pe toți copiii școlii noastre i-au unit în aceste zile dorința de a vindeca rănile făcute de apele revărsate, pentru ca florile să zîmbească din nou în ferestrele școlii noastre.

CRISTINA LARION, cl. a VI-a B,
Școala generală nr. 1, Sighișoara

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Faceți cunoștință! Este legitimația corespondentului special al «Rozetelor Cutezătorii». De curînd ea a fost expediată următorilor corespondenți ai revistei noastre:

Vasile Poenaru, *Miloșești, jud Ialomița (Legitimația nr. 1);* **Gabriel Burjan,** *Miercurea-Ciuc (Legitimația nr. 2);* **Ștefan Tiță,** *Cîmpulung Moldovenesc (Legitimația nr. 3);* **Floricica Dobre,** *comuna Mihăiești, jud. Olt (Legitimația nr. 4);* **Viorel Chilea,** *Tismana, jud. Gorj (Legitimația nr. 5);* **Ana Dumitru,** *Vernești, jud. Buzău (Legitimația nr. 6);* **Mircea Plîngău,** *Pitești (Legitimația nr. 7);* **Ion Petrescu,** *Timișoara (Legitimația nr. 8);* **Aurel Negoiță,** *Ciușlea, jud. Vrancea (Legitimația nr. 9);* **Zeno Bogdănescu,** *Timișoara (Legitimația nr. 10):* **Gheorghe Bogus,** *Piatra Neamț (Legitimația nr. 11);* **Gheorghe Bungărdean,** *Cluj (Legitimația nr. 12);* **Sergiu Cristea,** *București (Legitimația nr. 13);* **Victorița Coroi,** *com. Horia, jud. Neamț (Legitimația nr. 14);* **Verginica Ciolacu,** *com. Motru, jud. Gorj (Legitimația nr. 15);* **Sorin Cristodoru,** *Tulcea (Legitimația nr. 16);* **Florian Cristea,** *com. Pielești, jud. Dolj (Legitimația nr. 17);* **Elena Cherciu,** *Focșani (Legitimația nr. 18);* **Vasile Caburgan,** *Galați (Legitimația nr. 19);* **Cornel Dănălache,** *Botoșani (Legitimația nr. 20);* **Ion Drușan,** *Sibiu (Legitimația nr. 21);* **Mircea Ienei,** *București (Legitimația nr. 22);* **Viorel Ludușan,** *Blaj (Legitimația nr. 23);* **Nicolae Păun,** *Iași (Legitimația nr. 24);* **Eugen Negrea,** *Arad (Legitimația nr. 25);* **Theodora Olea,** *Pătrîngeni, jud. Alba (Legitimația nr. 26);* **Lucian Popescu,** *com. Dăiești, jud. Vîlcea (Legitimația nr. 27);* **Ara Slughian,** *București, (Legitimația nr. 28);* **Ion Suciu,** *Uioara de Sus, jud. Alba (Legitimația nr. 29);* **Iuliu Topan,** *Gherla (Legitimația nr. 30);* **Mitică Vișiniec,** *Rădăuți (Legitimația nr. 31).*

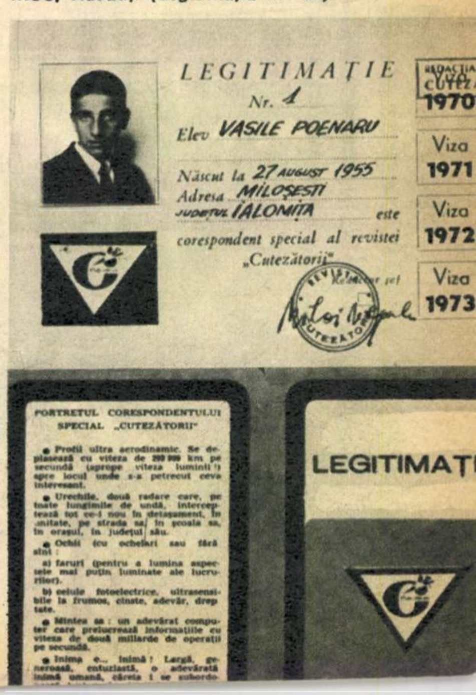

LEGITIMAȚIE
Nr. 1
Elev VASILE POENARU
Născut la 27 AUGUST 1955
Adresa MILOȘEȘTI
JUDEȚUL IALOMIȚA este
corespondent special al revistei
„Cutezătorii"
Redactor șef

1970
Viza 1971
Viza 1972
Viza 1973

PORTRETUL CORESPONDENTULUI SPECIAL „CUTEZĂTORII"

- Profil ultra aerodinamic. Se deplasează cu viteza de 299 999 km pe secundă (aproape viteza luminii!) spre locul unde s-a petrecut ceva interesant.
- Urechile, două radare care, pe toate lungimile de undă, interceptează tot ce-i nou în detașament, în unitate, pe strada sa, în școala sa, în orașul, în județul său.
- Ochii (cu ochelari sau fără sînt:

a) faruri (pentru a lumina aspectele mai puțin luminate ale lucrurilor).

b) celule fotoelectrice, ultrasensibile la frumos, cinste, adevăr, dreptate.

- Mintea sa: un adevărat computer care prelucrează informațiile cu viteza de două miliarde de operații pe secundă.
- Inima e... inimă! Largă, generoasă, entuziastă, o adevărată inimă umană, căreia i se subordo-

LEGITIMAȚI

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

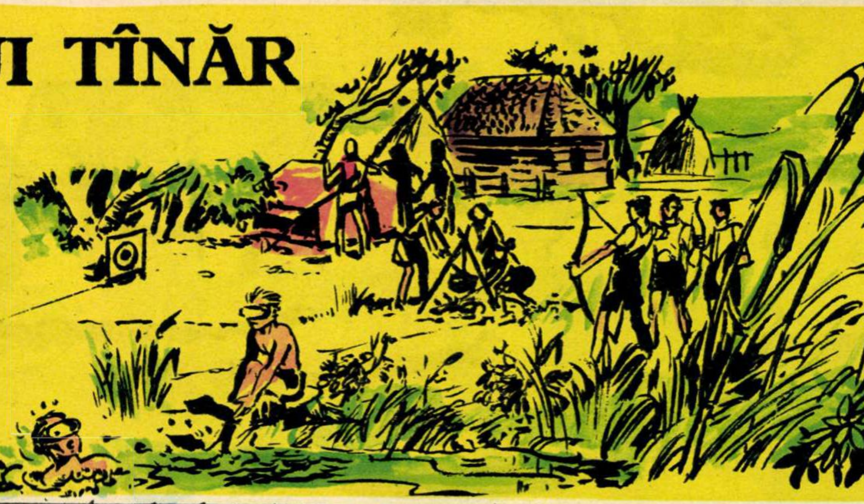

LUCRÎND LA ÎNTOCMIREA MONOGRAFIEI SATULUI LOR, ELEVII DE LA O ȘCOALĂ DIN APUSENI GĂSESC NIȘTE ÎNSEMNĂRI FĂCUTE CU APROAPE 100 DE ANI ÎN URMĂ DE CĂTRE UN ÎNVĂȚĂTOR, ÎN CARE ACESTA SUSȚINE CĂ, PORNIND DE LA DATELE UNEI LEGENDE, A ÎNTREPRINS UNELE CERCETĂRI CARE L-AU DUS LA CONCLUZIA CĂ «LACRIMILE DOCHIEI», O SALBĂ DE LACURI ALPINE AFLATE ÎN «ÎMPĂRĂȚIA LUI ZAMOLXE», AR FI FOST AMENAJATE DE CĂTRE DACI PENTRU A CAMUFLA, DIN MOTIVE NECUNOSCUTE, INTRAREA ÎNTR-UN SUBTERAN AL CĂRUI PLAN PROBABIL ÎL DESCOPERĂ SĂPAT ÎNTR-O PIATRĂ. DORNICI SĂ SE AFIRME ÎN CADRUL CONCURSULUI «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII», ZECE PIONIERI DE LA ACEASTĂ ȘCOALĂ — TREI FETE ȘI ȘAPTE BĂIEȚI — CONDUȘI DE CĂTRE PROFESOARA DE ISTORIE OANA MUNTEANU, SE CONSTITUIE ÎN ECHIPAJUL «ARCAȘII LUI DECEBAL» ȘI SE PREGĂTESC INTENS PENTRU A MERGE LA FAȚA LOCULUI, CU INTENȚIA DE A DEZLEGA ACEASTĂ TAINĂ.

SCENARIU C. DIACONU / DESENE PUIU MANU

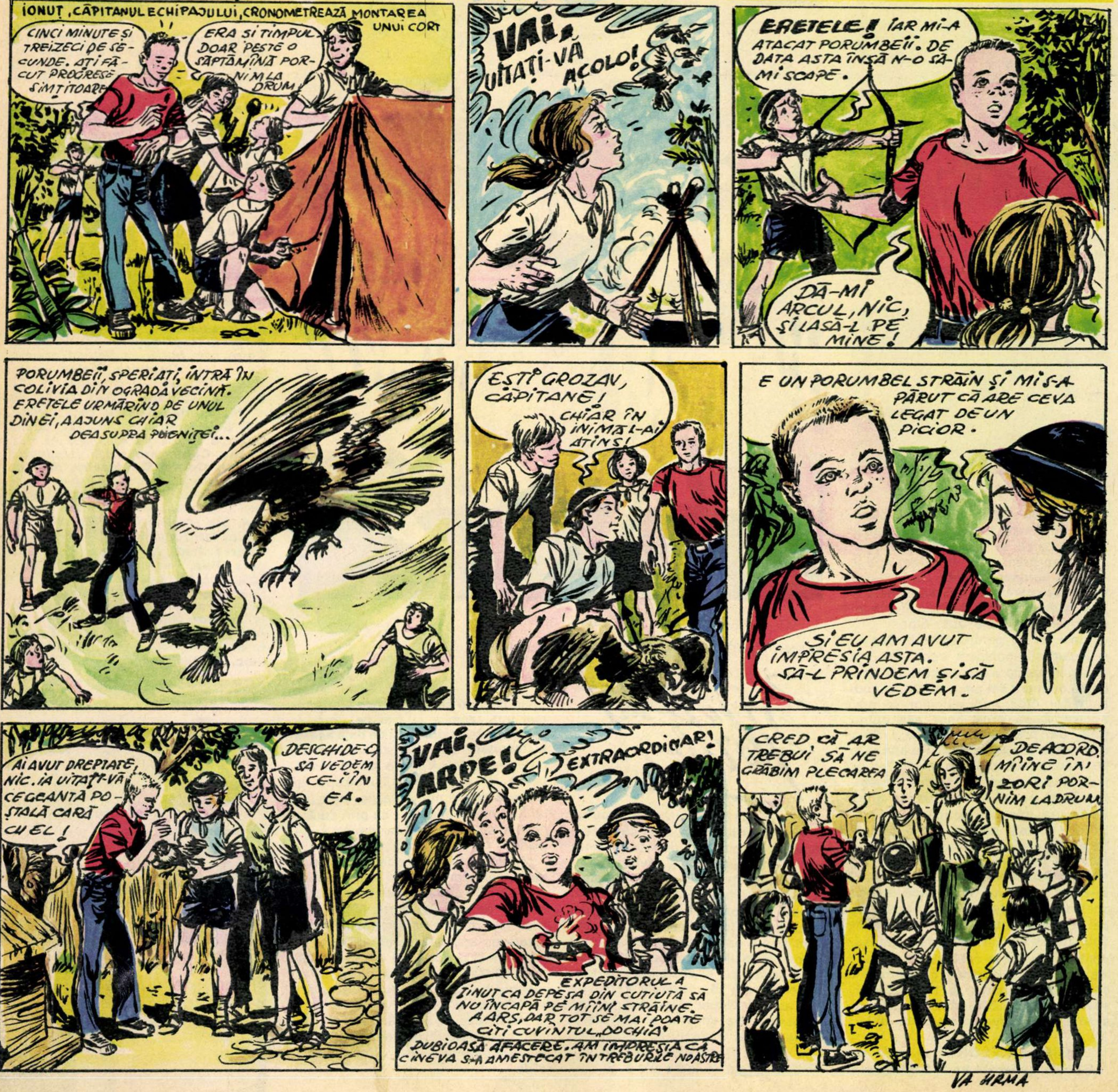
IONUȚ, CĂPITANUL ECHIPAJULUI, CRONOMETREAZĂ MONTAREA UNUI CORT
CINCI MINUTE ȘI TREIZECI DE SECUNDE. AȚI FĂCUT PROGRESE SIMȚITOARE
ERA ȘI TIMPUL. DOAR PESTE O SĂPTĂMÎNĂ PORNIM LA DRUM
VAI, UITAȚI-VĂ ACOLO!
ERETELE! IAR MI-A ATACAT PORUMBEII. DE DATA ASTA ÎNSĂ N-O SĂ-MI SCAPE.
DĂ-MI ARCUL, NIC, ȘI LASĂ-L PE MINE!
PORUMBEII, SPERIAȚI, INTRĂ ÎN COLIVIA DIN OGRADA VECINĂ. ERETELE URMĂRIND PE UNUL DIN EI, A AJUNS CHIAR DEASUPRA PUIENIȚEI...
EȘTI GROZAV, CĂPITANE!
CHIAR ÎN INIMĂ L-AI ATINS!
E UN PORUMBEL STRĂIN ȘI MI S-A PĂRUT CĂ ARE CEVA LEGAT DE UN PICIOR.
ȘI EU AM AVUT IMPRESIA ASTA. SĂ-L PRINDEM ȘI SĂ VEDEM.
AI AVUT DREPTATE, NIC. IA UITAȚI-VĂ CE GEANTĂ POȘTALĂ CARĂ CU EL!
DESCHIDE-O SĂ VEDEM CE-I ÎN EA.
VAI, ARDE!
EXTRAORDINAR!
EXPEDITORUL A ȚINUT CA DEPEȘA DIN CUTIUȚĂ SĂ NU ÎNCAPĂ PE MÎINI STRĂINE. A ARS, DAR TOT SE MAI POATE CITI CUVÎNTUL „DOCHIA"
DUBIOASĂ AFACERE. AM IMPRESIA CĂ CINEVA S-A AMESTECAT ÎN TREBURILE NOASTRE
CRED CĂ AR TREBUI SĂ NE GRĂBIM PLECAREA
DE ACORD. MÎINE ÎN ZORI PORNIM LA DRUM

VA URMA

BRÂNCUŞI ÎN ATELIER (1946)

Brâncuşi

(URMARE DIN PAG. 3)

despre opera sa, despre viața sa, despre pilda sa de perseverență, de îndîrjită neîmpăcare cu sine. A rîvni să împlinești lucruri nemaivăzute și nemaiauzite stă în firea fiecărui adolescent. Taina titanilor, fascinația faptelor lor ni se arată împlinită numai din perspectiva unui destin încheiat. Destinul omului acestuia se vrea însă deschis, asemenea unui drum pe care oricine e așteptat să-și măsoare puterile. Iar din măsurarea puterilor să fie îmbogățită țara, umanitatea.

Repovestită, viața marelui sculptor conține poate, pînă tîrziu în tinerețe, multe puncte de asemănare cu viața unora dintre voi. Puterea, taina care a făcut din el un mare artist al epocii sale provine din setea de a-și urma — cu prețul oricăror sacrificii — mai întîi înțelegerea și mai apoi definirea unui drum propriu.

A învățat școala primară în satul natal. A urmat cursurile unei școli industriale la Craiova. Cînd, candidat oarecum tomnatic la Școala de Arte Frumoase, bătea la porțile Bucureștilor, fiul Gorjului aducea cu el nu numai temeinice lecturi clasice. Aducea legendele cu păsări măiestre ale ținutului natal, dar și întîiul fior al ideii de zbor întruchipat în piatră, al ideii de nesfîrșit și neîntreruptă renaștere, încăpută deopotrivă în oul primordial și în columne fără de sfîrșit.

BUCURIA CURATĂ A ZBORULUI

Propriu-zis, capodoperele sale pot fi bănuite retrospectiv, dar nu deslușite din primele manifestări artistice. Muzeele din Craiova și București conservă valoroase piese ce-i aparțin, dar care la drept vorbind nu fac decît să ducă spre excelență lecția eminentă a unor dascăli, precum marele sculptor francez Rodin, al cărui atelier tînărul gorjean îl frecventează o vreme. Pînă la acel exploziv «în umbra marilor arbori nu poate crește niciodată nimic», învățăcelul reușise să se releve ca artist de o rară sensibilitate, doct în materie de anatomie, agil mînuitor al mijloacelor de expresie, preocupat să surprindă viața interioară, de dincolo de contururi, a temei, a modelului.

Ajunsese la Paris mînat de dorința de a învăța, de a găsi cheia atîtor motive și simboluri ce-i constelau aspirațiile și nesomnul. Visa un limbaj al artei care să pună într-o nouă lumină înțelesurile culturii antice. «*Nu căutați aici formule obscure sau mistere. Eu vă dau bucurie curată*» — avea să spună el mai tîrziu. O bucurie curată de pe statura căreia fuseseră îndepărtate zorzoanele, canoanele îndătinate. O simplitate expresivă, tinzînd spre surprinderea esențialului în viziuni unice, îndelung cumpănite, iată legea căreia se vor supune de acum înainte — ne aflăm în primele decenii ale veacului nostru — fiecare subiect, fiecare investigare în lumea înconjurătoare: «*Simplitatea nu este un scop în artă, dar ajungi la simplitate fără să vrei, apropiindu-te de sensul real al lucrurilor...*»

Această *apropiere*, treptată și neîntreruptă, de sensul adînc al lucrurilor, s-a petrecut cu prețul unor îndelungi meditări și laborioase tatonări, pînă cînd, din mîinile încercate ale Meșterului, izbucniră nu numai păsările, ci — cum spunea el însuși — se nășteau *zboruri*, se nășteau *sensuri*, dialoguri ale materiei cu spațiul înconjurător.

Am întîlnit măiestrele sale, neîntrecutele sale *Păsări măiestre*, neîntrecutele sale sensuri în marmură, metal sau lemn în muzee și expoziții. În cărți și albume. În poezie: «*În vîntul de nimeni stîrnit/ hieratic Orionul te binecuvîntă,/ lăcrimîndu-și deasupra ta/ geometria înaltă și sfîntă// Ai trăit cîndva în funduri de mare/ și focul solar l-ai ocoli pe de-aproape./ În păduri plutitoare-ai strigat/ prelung deasupra întîielor ape//. Pasăre esti? Sau un clopot prin lume purtat?/ Făptură ți-am zice, potir fără toarte/, cîntec de aur rotind/ peste spaima noastră...* (Lucian Blaga).

Bucuria curată a zborului începe, în sculptura lumii, cu el. Cu Constantin Brâncusi.

PIATRA CARE RĂMÎNE

Revin adeseori, în septembrie mai ales, la Tîrgu-Jiu.

La marginea rîului, liniștea acelei *Mese* legendare, veghiată de o poartă și de o columnă.

Dintr-un proverb cu apa și pietrele, sculptorul a lăsat țării, în ungherul care i-a sădit în suflet întîia zare de frumusețe și înțelepciune, o adîncă mărturisire de statornicie. *Păsările* sale, *Regele regilor, Foca, Peștii, Cocoșii, Negresa albă, Țestoasă zburătoare, Himera, Socrate, Noul născut, Începutul lumii* — onorează azi muzee de seamă ale Europei, Asiei și Americii.

În unul dintre aceste muzee, undeva pe malurile Senei, am găsit, reconstituită cu pietate, o răsfrîngere din acea lume aparte în care titanul își trăise îndîrjirile și iluminarea, patima și izbînda. Ne întîmpina acolo, în vecinătatea lavițelor cu capodopere în metal, lemn și piatră, ca și la *Masa Tăcerii* de lîngă Jiu, personalitatea marelui absent. Tot acest decor, devenit obiect de curiozitate și venerație, fusese cîndva, într-un cartier supus demolării (Impasse Ronsin, 11...) plaiul de viață și certitudine, de muncă bărbătească și reverie spre ținuturile natale, al unuia dintre cele mai alese spirite ale acestui veac. Ajutat de glasul celor ce l-au cunoscut, forțez încăodată, în imaginație, poarta neferecată a Atelierului:

«Niciodată nu voi uita — scrie Michel Ragon în 1965 — întrevederea pe care am avut-o în 1948 sau '49 cu Brâncuși, vocea lui domoală ca un murmur și pacea care domnea în atelier... Operele care îl înconjurau — adică aproape întreaga sa operă — nu păreau că i-ar mai aparține, ci mai degrabă s-ar fi zis că el era doar paznicul acestor comori. Îl revăd dezvelind sculpturi acoperite cu huse de stofă, ca fotoliile unui salon burghez și punînd în funcțiune un mic motor tăcut, care făcea să se rotească anumite piedestale. Apoi, retras în fundul atelierului, indiferent (de vreme ce pusese mecanismul în funcțiune), mă lăsa uluit, față în față cu aceste făpturi de piatră și bronz, însuflețite dintr-o dată, trăind viața lor mută, ofrandă și rugăciune a unei vieți de idol.

...Venise noaptea și încă nu aprinsese lumina. Se odihnea pe una din acele bănci cioplite cu toporul, aidoma celor ce se găsesc prin satele românești. M-am așezat lîngă el și mi-a vorbit despre India, despre indienii din America, despre Atlantida, civilizația egipteană, cultura neagră care, credea el, dominase multă vreme lumea. Cît de bine se împăca sculptorul cu aceste civilizații asfințite, închis într-al său templu-atelier, la numai cîțiva pași de căile ferate din gara Montparnasse!

Atelierul întunecos devenise încă mai tainic. De abia mai zăream pe bătrînul artist. Dar *Pasărea de aur* sclipea: *Peștii* se învîrteau necontenit ca într-un acvariu nevăzut. *Cocoșii*, cu crestele lor zimțate ca ferăstraiele cîntau cucurigul. Trebuia să fi fost ceasul de vecernie...»

*

Unul dintre acei *Cocoși*, împreună cu alte capodopere brâncușiene aflate în muzee franceze, americane și românești sînt reunite pentru cîteva săptămîni într-o mare expoziție, la București. Cu barbă colilie și ochi iscoditori, Meșterul de pe Jiu vă așteaptă acolo. Vă așteaptă travestit în lemnul morii din Melun, în bronzuri și marmuri nemuritoare.

MIHAI NEGULESCU

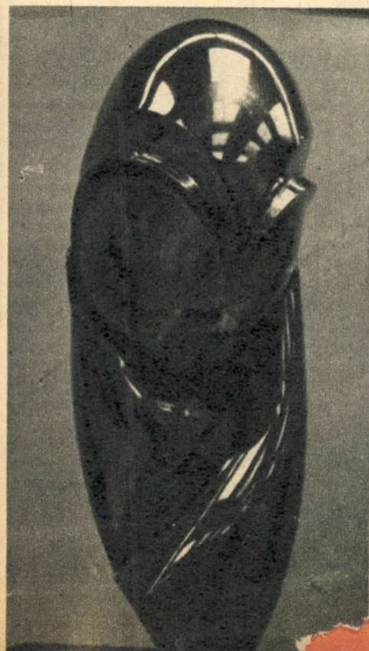

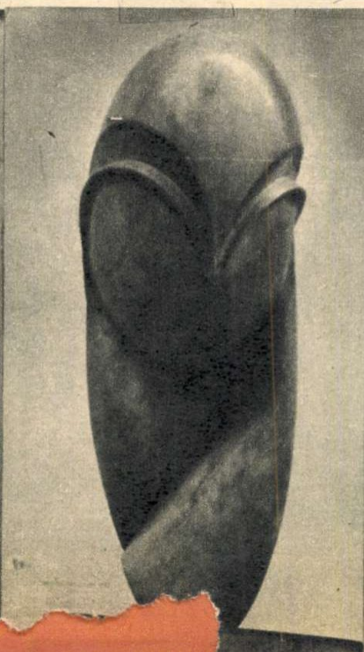

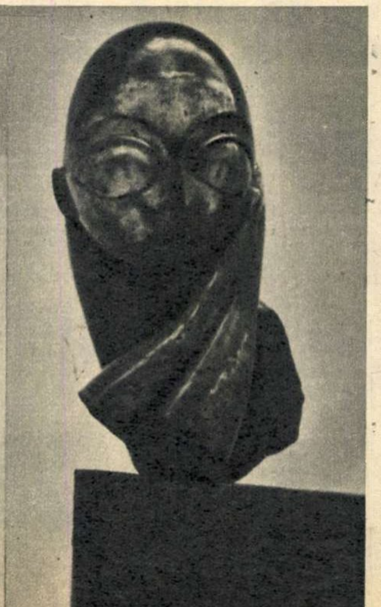

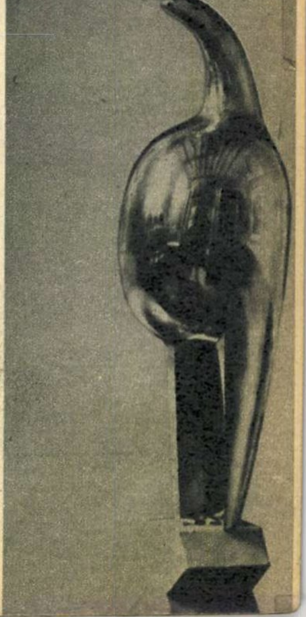

①
DOMNIŞOARA POGANY
— BRONZ LUSTRUIT —
COLECŢIA CECILIA CUŢESCU STORCK, BUCUREŞTI.

②
DOMNIŞOARA POGANY
— MARMURĂ —
MUZEUL DE ARTĂ FILADELFIA.

③
DOMNIŞOARA POGANY
— BRONZ —

④
PASĂRE MĂIASTRĂ — VENEŢIA.